

BESTSELLER *NEW YORK TIMES*

LUPTA

Seria
TITANIU

🌀 VOLUMUL 3 🌀

**JENNIFER L.
ARMENTROUT**

LEDA EDGE

AU ALES CALEA SÂNGEROASĂ... MARELE RĂZBOI SE APROPIE!

Lupta continuă, căci titanii par mai hotărâți ca niciodată să stârnească haos în întreaga lume. Între timp, folosindu-și puterile și nimicindu-l pe Atlas, Seth a devenit Ucigașul de Zei. Cu toții se tem de el sau îi pun la îndoială intențiile. Toți, mai puțin Josie, femeia care ar putea fi singura lui șansă de izbăvire. Îndrăgostită până peste cap, tânăra ar fi în stare de orice pentru a dovedi că Seth este de partea binelui.

Unicul mod prin care cei doi iubiți pot salva lumea este să înfrunte necunoscutul împreună. Va fi însă nevoie de mai mult decât de încredere în forțele proprii. Va fi nevoie de iubire necondiționată și de putere absolută.

La finalul acestei aventuri, viețile lor se vor schimba pentru totdeauna.

Sfârșitul vechii ere se apropie, iar viitorul bate la ușă.

„Jennifer L. Armentrout este o scriitoare incredibilă. Inima încă mi se zbate în piept din pricina emoțiilor.”

Book Gossips

„Cartea este plină de emoție, acțiune și (paradoxal, ținând cont de evenimentele care se petrec) delicios de amuzantă.”

amreading.com

LEDA'S EDGE
Fantasy

ISBN: 978-606-793-106-8

ISBN: 978-606-793-767-1

www.edituracorint.ro

**Colecție coordonată de
SHAUKI AL-GAREEB**

JENNIFER L.
ARMENTROUT

LUPTA

Seria
TITANII
❧ VOLUMUL 3 ❧

Traducere din limba engleză de
IULIA DROMERESCHI

CORINT
BOOKS

-2020-

Redactare: Alina Băltăc

Tehnoredactare computerizată: Cristina Gvinda

Ilustrație copertă: Sarah Hansen, Okay Creations

Jennifer L. Armentrout, *THE STRUGGLE*

Copyright © 2017 by Jennifer L. Armentrout

All rights reserved.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin

EDITURII CORINT BOOKS.

LEDA EDGE este marcă înregistrată.

ISBN 978-606-793-767-1

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ARMENTROUT, JENNIFER

Lupta / Jenifer Armentrout ; trad. din limba engleză
de Iulia Dromereschi. - București : Corint Books, 2020
ISBN 978-606-793-767-1

I. Dromereschi, Iulia (trad.)

821.111

PENTRU CUMNATA MEA, JERRY

ACEASTĂ CARTE ESTE DESTINATĂ PUBLICULUI NEW ADULT.
Conține un tip foarte, foarte sexy, cu abilități turbate, care vor fi descrise așa detaliat, că pot provoca leșinul. Chiar și scenele unde nu face decât să se fâșâie fără cămașă (mda, se întâmplă) se pot dovedi prea intense pentru cititorii mai tineri. Vă rog să considerați că ați fost avertizați.

NICIODATĂ NU MĂ SIMȚISEM atât de rău făcând un lucru bun.

Poate că așa te simți mereu când te porți corect. N-am de unde să știi.

Se întâmplă atât de rar să fac ce trebuie!

Mă dureau încheieturile de cât strânsesem volanul. Fiecare celulă din trup îmi cerea să mă întorc la Josie, pentru că era *a mea*. Pentru că locul meu era cu ea, lângă ea și înăuntrul ei.

Dar nu puteam.

Totul se schimbase.

O putere letală, de nestăvilit, se agita în adâncul meu și nu se compara cu senzația de a fi Apollyon – era mult amplificată. Aveam impresia că trezirea bruscă și faptul și mai surprinzător că îl ucisesem pe Atlas erau doar începutul a ceea ce puteam să fac, pentru că întreaga lume era diferită.

Cerul avea o nuanță stranie, pe care nu o mai văzusem niciodată. Dincolo de autostrada de pe coasta Pacificului, oceanul era un caleidoscop amețitor de tonuri albastre. Pielea mea

sensibilizată percepea umezeala din aer. Am inspirat adânc și am simțit sarea marină. Mă apropiam de 160 la oră și simțeam că aș putea merge mai repede, că ar trebui să merg mai repede.

Și îmi era *foame*.

Dar nu mâncare voiam.

Voiam ce trăia și respira înăuntrul purilor și al semipurilor, al zeilor și al semizeilor, și înăuntrul lui Josie.

Nu puteam fi în preajma ei.

Era prea periculos.

Pusesem zeci de kilometri între mine și ea, iar curând aveau să fie sute și mii. Așa trebuia să fie, dar... încă îi simțeam trupul sub al meu, pielea ei mătăsoasă lipită de a mea. Încă îi auzeam strigătele scurte.

O iubesc.

Călcând accelerația, am știut unde să merg. Un loc departe de toți și de toate. Un loc în care mă puteam gândi și face planuri, căci aveam de gând să-iucid pe toți neno...

— Faci o greșeală.

— Rahat! am înjurat, trăgând de volan dreapta.

Cauciucurile au scârțâit. Praful s-a ridicat în aer, iar privirea mi s-a oprit asupra scaunului pasagerului.

Nenorocita de nimfă-mascul stătea chiar lângă mine!

Era la bustul gol, ca de obicei, și purta pantalonii din piele de căprioară. Sclipea ca un glob disco.

— Ce mama dracului? am izbucnit, îndreptând volanul înainte să ieșim de pe autostradă.

E drept că un accident nu mi-ar fi venit de hac, dar nu simțeam nevoia să îmi testez indestructibilitatea.

— Puteai provoca un accident.

— De parcă viața ta nu ar fi deja un lung șir de accidente, a răspuns el, zâmbind ușor. Răspunsul este: da, fix așa este viața ta.

Am strâns volanul.

— Să-mi trag palme! Ce rahat mai vrei acum?

— Trebuie să vorbim!

Am simțit că mă cuprinde furia.

— Nu avem ce vorbi!

— Ah, ba da!

Nimfa a fluturat din mână, iar motorul s-a oprit pe dată, fără niciun avertisment.

Înjurând în toate limbile pe care le știam, am reușit să îndrept SUV-ul spre partea îngustă a drumului, între doi bolovani. M-am întors spre el.

— Știi că te pot ucide doar pocnind din degete?

— Poți. Și poate o vei face, într-o zi.

I-au scânteiat ochii.

— Dar nu astăzi!

— Nu știu ce să zic.

Simțeam elementul *akasha* cum îmi juca sub piele, răspândind o strălucire în nuanțe albicioase de ambră înăuntrul SUV-ului. Era atât de natural – nici nu trebuia să mă gândesc!

— Nu am chef de tâmpenii.

— Pentru că ai părăsit-o pe Josie? a spus el.

Am expirat brusc și am auzit cum îmi trosnește gâtul.

— Ai grijă, nimfă!

— Ai ales să pleci, nu? Chiar dacă rămâne descoperită?

— Nu a rămas descoperită.

Îndoiala a început să îmi roadă stomacul; chiar dacă îl avea prin preajmă pe cuplul incredibil de fericit format din Alex și Aiden, chiar dacă era semizeu, titanii erau periculoși. Totuși, știam din experiențele anterioare că aceștia aveau să se retragă, pentru o vreme. După ce îl pierduseră pe Atlas, nu aveau să

o mai urmărească pe Josie, cel puțin deocamdată, lăsându-mi timp să îi gălesc și să îi șterg de pe fața pământului.

În plus, eu eram mai periculos pentru ea.

Aveam ceva rece și crud în mine. Îi simțeam gustul. Voia să o devoreze pe Josie.

— Ai ales, Ucigașule de Zei?

Eram pe cale să îl invit să se arunce pe geam, când mi-am amintit cum apăruse, ca prin farmec, la Academia Legământului, și mă avertizase de ce se afla înăuntrul meu.

— Știi...

— Ce să știi?

— Că sunt Ucigașul de Zei.

— Că poți *deveni* Ucigașul de Zei, m-a corectat el. Știam cu toții că era o posibilitate. În fond, a devenit destinul tău, când ceilalți au murit.

L-am fulgerat cu privirea.

— Despre ce rahat de destin vorbești?

Un zâmbet misterios i s-a ițit pe buze.

— Sunt multe lucruri pe care nu le știi.

De ce nu îl aruncasem încă pe nenorocitul cu față sclipitoare pe geam, ghiciți voi.

— Te iubește, a spus el, abia șoptit. Îți dai seama ce înseamnă asta?

Am încremenit. Într-o secundă, mi-am imaginat-o pe Josie – fața ei îngrozită, când recunoscusem că mă hrăneam cu ea. Am văzut-o după ce îl ucisesem pe Atlas și mă pregăteam să-mi fac un Slurpee din Aiden. Cu părul șaten spre blond încadrându-i fața frumoasă, când mă ciupise cu pumnalul pătat de sângele unui Pegas.

Am văzut-o privindu-mă de parcă nu mai știa cine eram.

Apoi am văzut ce știa partea mea întunecată că i-aș putea face. Am închis ochii și am înjurat. Nu voiam să o mai văd.

— Nu! a murmurat el. Nu vrei. A așteptat puțin, apoi a spus: Dar o vei revedea.

Trecându-mi mâna peste bărbie, am deschis ochii și am privit oceanul, în timp ce mașinile treceau în goană pe lângă noi, pe autostradă.

— Te mai întreb o singură dată: ce vrei?

— Înțelegi ce înseamnă să fii Ucigaș de Zei?

— Că pot să ucid orice?

— Răspunsul tău nu e deloc inteligent, și nu vreau să te jig-nesc spunând asta. Adânc, în sufletul tău, știi de ce ești capabil. Asta te-a făcut să forțezi trezirea.

Era chestia aia dinăuntru meu.

— Ai făcut o alegere, a adăugat el.

— Da, am răspuns. Nu pot să fiu în apropierea lor.

Scaunele de piele au scârțâit când nimfa s-a aplecat spre mine. Nu trebuia să mă uit la el ca să știi că era mult, mult prea aproape.

— Și știi unde vrei să mergi? Când nu am răspuns, a continuat: De ce ai vrea să conduci până acolo?

Privindu-l, am ridicat din sprâncene.

— Pentru că m-am gândit să conduc, apoi să zbor într-acolo.

Buzele roșii și foarte strălucitoare ale nimfei au schițat un zâmbet ironic.

— Ești Ucigașul de Zei. Trebuie doar să îți imaginezi unde vrei să mergi și vei fi acolo.

M-am holbat la el.

— Îți bați joc de mine!

— Încearcă!

S-a sprijinit de spătar, cu ochii scânteind.

— Și vei afla că nu ești capabil doar să ucizi, ci că poți mult mai multe.

Primul meu impuls a fost să îi dau una și să îl lipesc de portieră, însă am hotărât să îi fac pe plac.

— Cum ar fi?

— Să crezi viață.

Mi-a scăpat un râset scurt.

— Te afli la o clipă distanță de moarte.

— Încearcă, a repetat, fără urmă de teamă. Imaginează-ți unde vrei să mergi! Măcar o dată.

Privindu-l urât, am clătinat din cap, dar am făcut-o. Nu știu de ce. Mi-am imaginat coastele stâncoase și oceanul albastru-verzui, și aproape că am simțit soarele auriu pe piele, însă era mai mult decât atât. Auzeam o voce care suna ca a mea, dar nu îmi aparținea. Îmi spunea unde să merg.

Andros.

Am simțit, iar ochii mi s-au deschis brusc.

— Rahat...

Șocul aproape că m-a destabilizat. Nu mă mai aflam în SUV. Clătinându-mă în timp ce mă dădeam în spate, mi-am dat seama că mă uitam la oceanul înspumat, oceanul pe care nu îl mai văzusem de ani de zile. Mi s-a descleștat maxilarul. Imposibil! Aveam halucinații.

— Vezi? a spus nimfa, iar eu am privit într-o parte; era și el lângă mine. Ești capabil de multe, Ucigașule de Zei!

Am clătinat din cap.

— Nu știu... Cum e posibil?

Nimfa s-a întors spre ocean și a deschis larg brațele.

— Totul este posibil!

Nu putea fi adevărat, dar, când m-am întors, am știut... Pe toți zeii, era adevărat, iar eu pusesem jumătate de lume între mine și Josie, într-o secundă! Nu prea reușeam să înțeleg.

Ne aflam pe fâșia îngustă de nisip alb și piatră din Andros, cea mai nordică insulă dintre Ciclade. Muntoasă, plină de văi inundate de apă, încărcate de fructele pe care le furam când eram copil, era pe jumătate sălbatică.

Aveam cea mai ciudată senzație în timp ce am luat-o pe cărarea care ducea spre treptele pe care puteam urca dealul abrupt. Inspirând adânc, am ridicat privirea spre casa de calcar aflată pe cel mai înalt vârf. Era o clădire monstruoasă, cu trei etaje și câteva aripi, care, dacă lucrurile rămăseseră la fel, nu adăposteau decât statui de marmură și tablouri în ulei, înfățișându-i pe toți zeii! Cele două niveluri superioare erau înconjurate de balcoane cu multe nișe în care te puteai ascunde.

Veranda nu era pustie.

— Ce mama...? am început eu.

Pe verandă erau oameni, cu miile, privind în jos, spre noi. Simțeam eterul din puri și urmele mai vagi din semipuri.

Casa ar fi trebuit să fie goală. Nu exista niciun motiv ca personalul să rămână, după moartea mamei.

— Cine sunt oamenii ăia? am întrebat.

Nimfa și-a înclinat bărbia.

— Unii au făcut parte din personalul mamei tale. Au fost servitorii și confidenții ei. Acum, sunt ai tăi. Alții au venit când te-ai trezit. Și ei sunt ai tăi.

Ce mama dracului?

— Nu îi vreau aici.

— Stăpânul lor a venit acasă, în sfârșit.

Stăpân?

— Credeai că va fi altfel?

— Da!

M-am încruntat când cei de pe verandă, unul după altul, s-au lăsat în genunchi și au plecat capetele.

— Credeam că va fi pustiu aici.

Nimfa a chicotit.

Încrucșându-mi brațele, am expirat.

— Nu am ce să fac cu ei.

— Ah, cu siguranță le vei găsi ceva de lucru!

I-am aruncat o privire.

— Mă plictisesc să tot repet. Nu am nevoie de servitori. Pe toți zeii, semipurii ăia ar trebui eliberați!

— Semipurii ăia sunt aici din propria voință. Sunt aici pentru că tu ești aici, iar eu sunt aici din același motiv, a spus nimfa. Sunt aici să te ajut.

— De ce să mă ajuți?

Nimfa a zâmbit.

— Semenii mei au călcat pe aceste pământuri cu mult înaintea oamenilor, înainte ca zeii din Olimp să îi învingă pe titani. Am fost aici dinainte de domnia titanilor.

Părea să fi fost cu mult timp în urmă, într-o perioadă numită Mi Se Rupe.

— Ce treabă am eu cu toate astea?

Ochii lui ciudați au scânteiat – pe bune, ca două steluțe.

— Credem că a sosit din nou vremea schimbării.

Întrebarea despre ce schimbare era vorba mi-a murit pe vârful limbii. Nu voiam să fac parte din orice or fi crezut sau or fi vrut nimfele. Aveam propriile scopuri. Voiam să iau cu asalt bârlogul în care se ascuseseră titanii și să îi distrug unul câte unul. Nu aveau să mai fi o amenințare pentru Josie.

— Cum te numești? am întrebat.

A ridicat o sprânceană.

— Ewan.

— Ewan Ewok¹, am chicotit.

Nimfa s-a încruntat.

— Nu contează, am oftat și am pornit. La revedere, Ewan!

— Vrei să afli despre iubire? a întrebat el.

Dându-mi ochii peste cap, am mers mai departe.

— Iubirea se află la baza a tot ce este bine și a tot ce este rău, a strigat după mine. Din iubire pornește Apollyon.

Mi s-au ridicat firele de păr de pe brațe. M-am oprit. Puri și semipurii de pe verandă așteptau. Rochiile în nuanțe de ceruleu și rozaliu ale femeilor fluturau în vânt. Ce spunea nimfa îmi suna cunoscut, însă nu știam de ce.

— Destinul nu poate fi evitat, a continuat el. Destinul a privit în trecut și în viitor. Istoria se repetă.

Încet, aproape împotriva voinței mele, m-am întors spre el. Nimfa rămăsese pe loc, însă în privirea lui se putea citi străvechi și înțelept.

— Învață diferența dintre nevoie și iubire!

Briza sărată purta spre mine vocea lui Ewan. Ochii lui de ametist s-au dat peste cap și i s-au văzut pupilele albe.

— Nu! am mormăit, vrând să fac un pas în spate, ca să opresc ce știam că urmează.

Nimfa a alunecat în față și a rostit cuvintele menite pentru primul Apollyon – pentru Alex –, dând viață profeției care nu se împlinise.

— S-a întâmplat lucrul de care se temeau zeii. Sfârșitul vechii ere se apropie, iar viitorul bate la ușă.

Vocea lui s-a ridicat, purtată către mare și peste stânci:

---

¹ Specie fictivă de mamifere bipede din universul *Star Wars*. Au aspect de ursuleți și sunt vânători-culegători (n. tr.).

— Copila soarelui și noul zeu vor da naștere unei noi ere, iar marii creatori vor cădea unul câte unul, dând forme noi caselor și vetrelor noastre, luând cu ei și om, și muritor.

Să-mi trag palme!

Copila soarelui? Noul zeu? Naștere? OK, clar nu aveam ce să caut aici.

— Știi că poți să...

— A fost aleasă calea sângeroasă, desigur, a continuat el.

Nu aveam cum să îl opresc.

— Marele Război, pe care doar cei aleși îl vor purta, se apropie și, la final, soarele va cădea, iar luna va domni până la ridicarea soarelui nou.

Exasperat, am ridicat din sprâncene. Părea ca o zi obișnuită pentru mine.

— Să se știe! a urlat nimfa. Puterea soarelui va fi necesară pentru cucerire, pentru că forța războiului și viclenia nu vor fi suficiente. Iubirea și nevoia trebuie împăcate. Dacă nu, marele tărâm va piəri, pentru că taurul se află în casa leului.

OK!

Rămăsesem fără cuvinte. *Kaputt. Nada.*

Ewan, nimfa-mascul, a căzut într-un genunchi.

— La revedere, Seth, Zeul Vieții...

M-a trecut un fior pe spinare, când un fulger a lovit dinspre coastă, în plin ocean.

Nimfa a plecat capul.

— Zeul Morții.

PODEAUA IMPRESIONANTULUI CONAC care îi aparținuse mamei lui Gable se zgâlțâia și scârțâia de parcă ar fi fost din carton.

Țâșnind de pe canapea, am lăsat pătura subțire, dulce ca un vis, să cadă, când zgomotul a devenit asurzitor: un muget tot mai puternic, care îmi zguduia pieptul și mă înfiora.

Cu ochii mari, m-am întors încet, în timp ce cărțile se rostogoleau de pe rafturi și se izbeau de podea. Deasupra mea, un candelabru de cristal, care probabil costa mai mult decât o mașină, tremura și gemea. O lampă înaltă și subțire s-a răsturnat, zdrobindu-și abajurul cenușiu-deschis. În spatele meu, alte cărți au căzut pe podea.

— Ce mama naibii? am șoptit, cu vocea răgușită și obosită – obosită de lacrimile care îmi ardeau gâtul.

Ceva... ceva mareț se întâmpla, și putea fi *orice*. O hoardă de daimoni. Un alt titan supraambalat, gata să explodeze. Un val de umbre scăpate din Tartar. Putea fi... chiar și Seth.

Nu!

N-ar fi făcut asta, indiferent ce era, indiferent ce credeau Alex și Aiden despre el. Nu m-ar fi pus în pericolul de a fi strivită de casă.

Apucând pumnalul de titaniu de pe măsuță, am fugit printre cărțile care cădeau și am deschis ușa, ieșind pe holul puternic luminat chiar când tunetul a răsunat năprasnic, ascunzând astfel bătăile nebunești ale inimii. La capătul holului am auzit zgomot de sticlă spartă – fără îndoială, o vază neprețuită se transformase în cioburi. Casa s-a zguduit iar. Pânzele tablourilor alunecau de pe pereți în timp ce alergam spre marea curte interioară, cu privirea îndreptată imediat spre locul ars în care stătuse cândva Atlas.

Locul în care murise titanul.

Nu departe de el, Solos își pierduse și el viața. Locul acela era curat, spălat de sânge, dar, pentru o fracțiune de secundă, l-am văzut privindu-și pieptul, privind gaura căscată unde i se aflase inima, înainte să îi cedeze genunchii. Murise înainte să atingă podeaua, fără să o merite. Solos ar fi trebuit să se afle încă aici.

Izgonind amintirea, am privit ușile duble, de sticlă. Erau închise, dar, din cum se clătinau panourile, mă îndoiam că vor mai rămâne intacte multă vreme.

Am icnit, când casa s-a zguduit iar. Podeaua mi se mișca sub picioare, precum apa, ridicându-mă. M-am împleticit într-o parte, sprijinindu-mă în mâini.

Undeva, în casă, ușile s-au deschis brusc, apoi am auzit un strigăt îngrozit:

— Cutremur!

Cutremur!

Am răsuflat ușurată și am râs cu poftă, cu siguranță părând cam țăcănită. Doar un cutremur.

Ha!

Eram în partea sudică a Californiei.

Nu trebuia să fie totul supranatural.

Lăsând pumnalul jos, m-am întors spre scara în spirală. Acolo se aflau câțiva oameni pe jumătate adormiți și, firește, folosesc termenul „oameni” cu îngăduință.

În casă nu se afla nici picior de muritor.

Zgâlțâielile au cedat. Deacon și-a trecut degetele prin buclele blonde, răvășite.

— Urăsc California! a mormăit el.

În spatele lui, Luke se freca la ochi. Părul de culoarea bronzului i se ridicase în toate direcțiile. Între ei se afla Gable. Sărmanul Gable! Practic, îl culesesem de pe plajă, îi spusese că Poseidon era tatăl lui și că era semizeu, dar avea puterile blocate. Apoi, văzuse îndeaproape de ce era capabil un titan.

Faptul că se afla acolo și nu se ascunsese într-un colț era de-a dreptul admirabil.

— Nu a mai fost de mult unul atât de rău, a spus el, cu vocea încă adormită. Sigur vom avea parte de o replică.

Ochii cenușii ai lui Deacon s-au mărit.

— Replică?

Gable a încuviințat.

— Sau poate ăsta a fost un preșoc. Nu se știe.

— Cum adică? Deacon s-a încruntat, comentând nelămurit: Un cutremur necircumcis?

Aiden, fratele lui mai mare, a ridicat bărbia și a privit în tavan, clătinând încet din capul acoperit de păr închis la culoare. Nu existau doi frați mai puțin asemănători pe lume. Poate doar Lucifer și Mihail. Și ei erau frați.

Buzele mele au schițat un zâmbet obosit, în timp ce Gable îi definea un preșoc. Aiden s-a întins să o ia de după umeri pe

Alex Andros. Părul ei era ciufulit, dar sexy. Când mă trezeam, părul meu arăta de parcă mi-aș fi vârât degetele în priză – nu era cazul lui Alex. Părul ei era o cascadă de șuvițe ondulate.

Era frumoasă într-un fel sălbatic, relaxat, și, chiar dacă încercaserăm să ne apropiem, din pricina timpului petrecut în compania unor zei psihopați malefici și a relației noastre stranie cu Apollo, nu eram nici pe departe atât de apropiată de ea cum erau Deacon și Luke.

Ea și Aiden erau *legende*.

Mai erau și atât de îndrăgostiți unul de altul, încât nu aveam nicio îndoială că își vor petrece eternitatea împreună, fără să dorească pe nimeni altcineva.

Aiden a pus o mână pe balustradă, privind spre curtea interioară. Ochii lui argintii au părut să ajungă în locul la care mă uitasem și eu, acolo unde stătuse titanul Atlas, ținând inima lui Solos în pumnul mare și puternic – acolo unde Seth se transformase în Ucigașul de Zei, folosindu-ne puterile, eterul, și ucigându-l pe Atlas.

Seth nu ar fi trebuit să fie capabil de asta.

Părea să fi trecut o veșnicie de atunci, dar nu era așa. Trecuse doar o zi de când Atlas intrase pe ușile acelea și, într-o singură secundă, pusese capăt vieții lui Solos. Doar cu o noapte înainte, când Seth devenise ceva atât de înfricoșător, încât zeii olimpieni încheiaseră viața de muritoare a lui Alex, pentru a nu deveni și ea același lucru. Trecuseră doar câteva ore de când făcusem ce mă avertizase Meduza, cu pumnalul adâncit în sângele lui Pegas, calmându-l pe Seth pentru o perioadă. Și nu mai departe de dimineața asta evadase Seth din camera de panică, mă găsisse în bibliotecă, făcuse dragoste cu mine, mă ținuse în brațe și, *în sfârșit*, îmi spusese că mă iubește.

Trecuseră doar câteva secunde dintr-o viață, iar Seth devenise ceva atât de puternic, de letal, încât ne părăsise. *Mă* părăsise, adică.

Am simțit o durere chinuitoare în piept și am clipit ca să nu plâng. Nu voiam să o fac, pentru că nu aveam timp de asta. De îndată ce se întorcea Hercule de la sfatul cu zeii, sau de oriunde o fi plecat în zori, voiam să o șterg de aici, din casa asta care urla a avuție, o avuție pe care nici nu mi-o puteam închipui.

Tatăl meu, Apollo, îmi poruncise să îi localizez pe ceilalți doi semizei, însă nu mai era nicidecum o prioritate pentru mine. Nu îmi păsa. Nu dădeam niciun Pegas înaripat pe ce spunea asta despre mine, pentru că *nimeni* nu se mai luptase pentru Seth, până acum.

Iar eu asta voiam.

Voiam să lupt pentru el până la ultima suflare.

În plus, nu prea puteam să ne strângem în jurul celorlalți doi semizei încătușați și să le prezentăm noul lor stil de viață. Armata Fantastică, așa o numise chiar Deacon, promisese să îi găsească pe semizei. Unul se afla undeva în Thunder Bay, iar celălalt locuia într-un orașel din Anglia.

Le promisesem lui Alex și lui Aiden că o să aștept până se întoarce Herc, înainte să plec în căutarea lui Seth. Aveam o bănuială în privința destinației lui și să ajung pe o insulă din Marea Egee nu avea să fie prea ușor.

— Josie? m-a strigat Aiden.

Am clipit, încercând să mă adun. Se afla la doar câțiva metri de mine, ținând-o strâns de mână pe Alex. Toată lumea coborâse. Nu îi auzisem mișcându-se.

— Da, scuze!

— Am întrebat dacă ai apucat să dormi.

Încuviințând, mi-am trecut mâna peste păr, netezind şuvițele rebele. Mi l-am dat la o parte de pe față.

— Cam o oră.

Ochii aceia argintii mi-au spus că știa că mint, dar Alex a fost cea care a preluat discuția.

— Ar trebui să te odihnești, Josie! Herc se întoarce în curând și vom avea o idee mai clară.

Herc plănuise să îi consulte pe zei despre cum să îl ținem pe Seth în frâu, dar acum nu mai era cazul, așa că nu prea pricepusem rostul plecării lui.

Oftând, m-am uitat la locul în care căzuse un tablou.

— Nu cred că aş putea dormi după un cutremur.

Gable a trecut pe lângă noi, îndreptându-se spre bucătărie și mormăind ceva despre căutat informații on-line despre cutremur. Îmi aminteam vag că văzusem un MacBook pe blatul din bucătărie, mai devreme.

Luke și-a ridicat brațele deasupra capului și s-a întins, privind în direcția în care plecase Gable.

— Mi-e cam foame, a spus Deacon.

— Ție îți este mereu foame, a zâmbit Luke.

— Da, însă cutremurul mi-a provocat o foame de lup.

Deacon a rânjit prostește, înconjurând cu brațul talia bărbatului mai înalt.

— Nu știu cum funcționează, dar mi-ar prinde bine un castron cu nachos.

Ne-a privit pe toți trei.

— Păcat că niciunul dintre voi nu are puteri mișto!

— Puteri mișto? l-a îngânat Aiden.

— Da! Voi doi ați fost făcuți semizei, a indicat el spre frațele lui și Alex. Iar tu, a spus, referindu-se la mine, ești semi-zeu pe bune. Totuși, niciunul dintre voi nu poate face să apară

un platou cu nachos din senin. Ce folos să fii semizeu, dacă nu poți face asta?

Alex a râs, sprijinindu-se de Aiden. Fără să o privească, el i-a dat drumul mâinii și i-a cuprins umerii, trăgând-o un pic mai aproape.

— Suntem inutili, a spus ea, rânjind.

— Asta spun și eu de ceva vreme.

Deacon a zâmbit când fratele lui și-a dat ochii peste cap.

— Cât e ceasul?

— Trecut de două.

Am privit pumnalul pe care încă îl țineam în mână. Ce intenționasem să fac cu el? Să înjunghii cutremurul? Totuși, să-l am în mână îmi amintea de cât de diferite erau lucrurile acum, față de cu un an în urmă. Atunci, dacă s-ar fi cutremurat pământul, aș fi știut imediat ce era, chiar dacă eram într-o parte a lumii deloc obișnuită cu senzația, dar acum? Acum mă așteptasem la o luptă și mă pregătisem pentru ea.

Mi-am încleștat degetele în jurul plăselelor.

Pentru o clipă, totul mi s-a părut normal. Mă rog, pe cât de normal posibil. Aproape că am putut pretinde că Seth va intra pe ușile acelea elegante, de sticlă, sau dinspre unul dintre ne-număratele holuri. Că va veni lângă mine și vom sta unul lângă altul, așa ca Alex și Aiden.

Doar că nu avea să se întâmple.

Căscând tare, Alex a privit încăperea.

— Mă întreb dacă o fi...

Sub picioarele noastre, podeaua s-a mișcat iar, aruncându-ne în direcții diferite. Genunchii mi s-au izbit de gresie și am scăpat pumnalul. A căzut pe podea, iar eu m-am sprijinit în mâini, în timp ce Aiden înjura în barbă. Am încremenit

pentru o clipă, apoi m-am mișcat. Ridicându-mă în picioare, mi-am desfăcut brațele, în timp ce *total* se scutura.

Gable a ieșit brusc din bucătărie, palid. M-a străpuns un fior de teamă, pentru că el locuia aici, într-o zonă în care pământul se cutremura adesea, și dacă lui îi era teamă, noi ar fi trebuit să fim îngroziți.

Privirea mea a întâlnit-o pe a lui Alex.

— Mama naibii!

Deacon s-a prins de balustradă, ținându-se bine, în timp ce întreaga casă părea să se clatine din temelii.

Nori de praf s-au ridicat în aer. Deasupra ușii s-a aprins o lumină. Au sărit scânteii. Sticla groasă a ușilor duble a alunecat din ramă și s-a spart în bucăți.

— Nu-i deloc bine.

Alex a apucat brațul lui Aiden, în timp ce din planșeu au început să cadă bucăți de tencuială.

M-am aruncat într-o parte, iar o altă bucată mare de tavan a căzut lângă mine. Candelabrul opulent s-a prăbușit și s-a împrăștiat pe jos.

Apoi s-a despicat podeaua.

Luke a strigat, prinzându-l pe Deacon de talie și trăgându-l departe de scară. Mi-am înăbușit un țipăt când o crevasă adâncă a despărțit în două camera impresionantă, cam de pe la ușile sparte, tăind prin locul pârjolit în care Atlas fusese făcut una cu pământul. În podea s-a format o prăpastie lată de câțiva metri.

Zgâlțâiala s-a mai calmat, iar lumea s-a liniștit iar, treptat.

— Pe zeii! a mormăit Aiden, cu o mână pe umărul lui Alex, dându-și pe spate câteva șuvițe de păr ondulat.

Cu inima bubuind, m-am întors spre crevasa din podea și am făcut un pas mic spre ea.

— Ai grijă! m-a avertizat Gable. Podeaua nu este stabilă. Cred că întreaga casă nu mai e stabilă.

— Este... ceva normal? am întrebat. Cutremurele fac asta de obicei?

Înainte să primesc vreun răspuns, aerul s-a umplut de un miros straniu. Nu era nici propan, nici mirosul de fire electrice arse, mirosuri la care m-aș fi așteptat. Mi-am încrețit nasul. Era un miros umed, rânced. De pământ netulburat, mănos, și de rădăcini în putrefacție.

Inima a început să-mi bubuie și mai tare.

Mi-a amintit de mirosul umbrelor.

— Am o presimțire *foarte* rea, a spus Alex.

Aidan a făcut un pas înapoi dinspre crevasă.

— Nu mai spune! a icnit Deacon.

— Cred că ar trebui să plecăm! a zis Gable, îndreptându-se cu spatele spre bucătărie.

Din pământ s-au auzit zgomote, ca niște pietre care se prăbușeau, lovindu-se unele de altele. Aerul mi s-a blocat în plămâni, iar pielea mi s-a înfiorat ușor. Instinctele au ieșit la suprafață, silindu-mă, aproape fără să-mi dau seama, să fac un pas înapoi.

S-a lăsat tăcerea. Nu îmi auzeam decât bătăile inimii. Din crevasă a apărut o mână murdară de pământ, care a lovit greștia spartă.

CEVA SAU CINEVA se ridica din groapă, strigând parcă un „NU” tulburător. Nimic bun nu se putea căăra din adâncurile pământului. Văzusem suficiente filme de groază ca să știu asta.

Întorcându-mă, am căutat pumnalul pe podea și nu l-am zărit prin învălmășeala de resturi.

Rahat!

Alex a făcut un pas în lateral, oprindu-l pe Gable, gata de luptă, cu umerii drepți. Chiar dacă nu purta decât colanți și un maiou, arăta pregătită pentru orice. Alex era semizeu acum, însă, înainte de toate, era Străjer.

Lucrurile s-au petrecut la fel cu Aiden și cu Luke. Au adoptat aceeași poziție, obligându-i pe Deacon și pe Gable să rămână în spatele lor.

Am văzut totul pentru că ajunsesem, cumva, de partea cealaltă a crevasei.

A mai apărut o mână, apoi capul – un cap chel, acoperit de pământ. Am auzit pe cineva înecându-se.

— Pe toți zeii! am șoptit, cu ochii mari de groază.

De pe cap se cojea pielea. Bucăți întregi lipseau de pe obraji scobiți. Nici pielea de pe brațe nu stătea mai bine. De piept îi atârnavu fâșii. Unul dintre ochi era doar o orbită goală, putrezită, iar în jurul șoldurilor avea înfășurată o cârpă, care o fi fost cândva albă, nepătăată, însă acum era înecată de noroi și fluide.

Mirosul de sulf a învăluit camera.

Singurul ochi bun al creaturii m-a privit, cu un iris albastru lăptos.

— Pe bebelușii daimonilor! a șoptit Alex. Este cumva un zombi adevărat?

— Nu a fost un cutremur.

Alex și-a dus mâna la șold, dar nu a găsit nimic. Nu coborâseră cu pumnalele la ei.

— Evident! a mormăit Deacon, din spatele lui Luke.

Cu toții am rămas încremeniți.

Capul chestiei ăleia s-a rotit de la mine în partea cealaltă, apoi creatura s-a târât afară, lovind gresia zdrobită cu mâinile și cu genunchii. Chestia care îi servea de corp s-a încovoiat, cutremurându-se. A tușit violent, scuipând bucăți de pământ și pietricele.

A vorbit, apoi, legănându-se în genunchi, cu spatele arcuindu-se când și-a desfăcut brațele.

— Δωρεάν.

Vocea îi era atât de aspră, încât mi s-a părut că îi fuseseră distruse coardele vocale. A vorbit într-o limbă pe care, la început, nu am recunoscut-o. Din fericire, abilitățile mele de semi-zeu fuseseră descătușate.

— Liber! am repetat. A spus „liber”.

Auzindu-mi vocea, s-a întors iar.

— Liber de...? a întrebat Deacon. De contractul pentru *The Walking Dead*¹?

În alte condiții, aș fi râs, dar chestia se ridică în picioarele goale, din care rămăseseră doar niște mușchi pe jumătate sângeri abia ținându-se pe oase. A făcut un pas spre mine.

— Nu te apropia! am avertizat creatura, neștiind dacă înțelegea ceva din ce spuneam.

Aceasta s-a apropiat un pas.

— Cred că te place, a comentat Alex, aflată în *cealaltă* parte a încăperii.

Am simțit cum mi se adună puterea în piept, chiar în spațele semnului lui Apollo, amintindu-mi că nu aveam nevoie de pumnal ca să lupt. Am ridicat mâna, sperând că, indiferent ce era chestia aia, era prietenoasă și avea să mă asculte.

— Oprește-te!

Întinzând o mână noduroasă spre mine, și-a deschis gura într-un mârâit fără buze, dezvelindu-și dinții stricați.

OK!

Nu era prietenoasă.

Am reacționat, folosindu-mă de putere – de *akasha*. Chemând elementul aer, am simțit cum energia îmi străbate brațul. O pală de vânt a lovit chestia în piept.

A zburat în spate.

Alex a scos un sunet găuit, iar ea și Aiden au căzut pe podea. Creatura a țâșnit peste crevasă, izbindu-se de peretele opus, într-un fel care mi-a amintit de o muscă lovindu-se de parbrizul unei mașini care gonește cu 160 la oră. Un zgomot

---

¹ Aluzie la serialul american *The Walking Dead: Invazia zombi*, realizat pe baza seriei omonime de benzi desenate din 2003, concepute de Robert Kirkman, Tony Moore și Charlie Adlard (n. red.).

cumplit mi-a ars urechile și a explodat, ca și cum ar fi fost o căpușă plină de sânge.

— Doamne!

Am lăsat mâna jos.

— Cred c-o să mi se facă rău! a gemut disperat Gable. Serios! Cred că vomit.

Alex și Aiden s-au ridicat, cu ochii mari, privindu-mă peste crevasă. Sprâncenele negre ale lui Aiden s-au înălțat până la jumătatea frunții.

— Uau! a exclamat.

— N-am vrut, m-am scuzat, înghițind cu greu. Am vrut să o opresc, nu să o strivesc.

— Bănuiesc că avem noroc că nu ne-ai dat foc, din greșeală, a comentat Luke.

Am întors capul spre el.

— Am făcut asta o singură dată!

Luke a rânjit.

— A fost impresionat!

Alex a privit peste umăr, scârbită.

— Pot controla aerul, dar nu cu forța asta.

— Pentru că fata este un semizeu adevărat, a spus Deacon.

Alex și-a dat ochii peste cap.

— Suntem și noi semizei adevărați...

— Oameni buni! Cred că vom avea și alți vizitatori.

Luke a arătat spre crevasă. Din ea apăreau alte și alte mâini.

— Hai să ne certăm despre cine e adevărat și cine nu un pic mai târziu!

Creaturile au ieșit mai repede decât primul monstru. Toate erau în aceeași stare avansată de descompunere. Picioarele lor cu oase dezvelite au atins cu zgomot bucățile de gresie.

Erau aproape o duzină.

Nu mai văzusem niciodată așa ceva.

Maxilarele lor clămpăneau, dezvăluind dinți putreziți, care puteau sfâșia pielea cu ușurință.

— Zombi sunt o încântare, până când dai nas în nas cu unul dintre ei, a comentat Deacon.

Unul dintre zombi, mai înalt, s-a desprins de haită, îndreptându-se spre Alex. Ea a sărit înapoi, ridicând brațul. O clipă mai târziu, creatura a căzut înapoi în fisură.

— Deacon! a spus Aiden, calm.

Vârfurile degetelor îi fumegau.

— Du-l pe Gable în bucătărie! Ține-l acolo!

Pentru prima dată, Deacon a ascultat fără să-l contrazică. Răsucindu-se, l-a apucat pe Gable, care amuțise, și l-a târât spre bucătărie, trântind ușa în spatele lor, chiar când una dintre creaturile care arătau ca sculate din morți a urlat cu furie și poftă de sânge, înfiorându-mă.

Au atacat.

Nu am avut timp să ne dăm seama ce se întâmpla și ce erau cheștiile alea sau ce voiau de la noi. Se mișcau foarte repede. Jumătate s-au îndreptat spre Alex și spre ceilalți. Jumătate s-au năpustit în direcția mea. Pentru o fracțiune de secundă, am simțit un junghi de teamă. Am încremenit. Oi fi fost eu semi-zeu, dar cheștiile alea arătau îngrozitor, iar eu eram doar o fată pe cale să i se smulgă carnea de pe oase.

Însă nu eram muritoare.

Nici pe departe.

Instinctele au preluat conducerea, silindu-mi trupul să se miște. Am țâșnit spre stânga, folosindu-mă de puterile care se agitau înăuntrul meu. M-am răsucit pe loc. O minge mică de foc a lovit una dintre creaturi în spate. Focul i-a cuprins trupul.

— Rahat! am șoptit.

De cealaltă parte a crevasei, încheieturile lui Aiden fuseseră cuprinse de flăcări. S-a întors, lovind alt zombi, în timp ce Luke agita un pumnal. Se părea că fusese singurul care coborâse pregătit din dormitor. Cât de ambițios! Făcând un salt în față, a implântat pumnalul într-una dintre orbite și și-a retras mâna, cu buza curbându-i-se de scârbă când sângele roșu-marونیu a țâșnit spre el. Chestia a țipat și a căzut pe podea, zdrobindu-se la impact.

— Sunt atât de scârboși! a mormăit el, răsucind pumnalul.

S-a răsucit, țintind o altă creatură.

— Atât de scârboși!

Folosind elementul foc, am primit cu bucurie lava care îmi curgea acum prin vene. Brațul drept mi s-a încălzit, iar din palmă mi-a țâșnit un fulger, lovind în piept creatura cea mai apropiată de mine. A luat foc. M-am răsucit spre altă chestie monstruoasă. A treia s-a apropiat de mine în zigzag, apropiindu-se suficient ca mirosul de putred și de mort să îmi întoarcă stomacul pe dos. Am făcut un pas în spate, chemând din nou focul în ajutor. Flăcările au cuprins creatura, iar ea a căzut în față. M-am întors, întinzând brațul. Focul îmi trosnea în jurul degetelor, iar eu i-am dat drumul chiar când o altă creatură țâșnea spre mine. Al patrulea monstru a încasat lovitura în umăr. M-am întors când al cincilea a sărit ca un iepure, aterizând la nici jumătate de metru de mine. M-am dat înapoi, dar m-a prins de braț cu o mână osoasă, lipsită de carne.

Am simțit o durere feroce, care m-a silit să eliberez tot aerul din plămâni. Atingerea mi-a ars pielea și m-a făcut să urlu. Creatura a râs, scuipând noroi. Dându-mă înapoi, mi-am desprins brațul, chiar când un pumnal îi trecea prin cap, de undeva din spate.

Nu a tresărit, ci doar a căzut pe podea, explodând într-o grămadă de cenușă.

Eram față în față cu Luke.

— Părea să ai nevoie de ajutor, a spus el, răsucindu-se din talie. Ești bine?

Respirând să îmi alung durerea, mi-am privit brațul. Patru urme de degete îmi ardeau brațul.

— Voi fi bine.

Luke n-a avut timp să răspundă, pentru că zombi în flăcări continuau să se ridice. Flăcările se retrăgeau, dezvăluind carnea și oasele arse.

— Ce dracu'? am icnit, apăsându-mi brațul rănit pe burtă și cercetând cu luare aminte curtea interioară.

Aiden și Alex dădeau înapoi, cu aceeași expresie pe fețe.

— Nu e deloc bine ce se întâmplă! a spus ea. Credeam că focul îi ucide pe zombi.

— Nu cred că sunt zombi, iubito! a răspuns Aiden.

— Loviturile în cap par să fie eficiente, a strigat Luke. Deci seamănă cu niște zombi.

— Nu avem pumnalele.

Aiden a pășit ușor la stânga, în fața lui Alex. Părea o mișcare protectoare, făcută să își dea seama.

— Am putea să îi împingem înapoi de unde au venit.

Cum a terminat de spus asta, de parcă zeii și-ar fi râs de noi, alte câteva creaturi îngrozitoare s-au cățărat afară din despicătura în pământ.

— Nu cred că merge, a oftat Alex.

Pumnalul meu nu era de găsit printre rămășițele de gresie. O fi căzut în groapă. Dacă focul nu ucidea cheștiile alea, atunci...

Cunoșteam o singură altă metodă.

În loc să îmi reneg durerea, am folosit-o să mă alimenteze și am plonjat adânc înăuntru, în centrul ființei mele. *Akasha* a țâșnit la suprafață, iar puterea supremă s-a eliberat ca o floare care se deschide către soare. Un fulger de lumină albă mi-a străbătut brațul, asemenea unui ciclon.

I-am dat drumul, trimitându-l către una dintre creaturile arse care se clătinau către mine și Luke. Pentru o secundă, lumina palidă a învăluit făptura, apoi aceasta a explodat într-un nor de cenușă.

— Merge și așa! a rânjit Luke, distrându-se din cale afară, și m-am întrebat cum de putuse vreodată să creadă că ar putea renunța la a fi Străjer.

Urmându-mi exemplul, Alex și Aidan au chemat *akasha*, în timp ce Luke și-a folosit pumnalul. Am doborât aproape o duzină, însă creaturile ieșeau din crevasă ca într-o secvență din *Noaptea morților vii* care se repeta la nesfârșit.

Epuizarea mi se cuibărea deja în oase când am dat drumul unui alt fulger de *akasha*. Poate din cauza lipsei de somn, a luptei cu Atlas sau a lui Seth, care... se hrănise din noi toți, însă nu puteam continua așa la nesfârșit.

Akasha mi s-a scurs prin braț, iar mirosul de sulf a devenit mai pronunțat. Pământul s-a zguduit iar, aruncându-mă în spate. Am mormăit, izbind podeaua cu brațul rănit, și am pierdut *akasha*. Întorcându-mă pe spate, am inspirat printre dinți.

— Josie! a strigat Aiden.

Una dintre creaturi era chiar lângă mine, întinzându-și mâinile superscârboase. M-am rostogolit pe o parte și m-am ridicat. Mâna mea stângă a alunecat pe ceva rece și neted. Am dat cu ochii de pumnal. Prinzându-l bine, am țâșnit în picioare, strigând, și am lovit cu arma. Lama ascuțită a tăiat prin piele

și prin os, pătrunzând adânc în craniu. Scoțându-l, m-am dat înapoi un pas, iar chestia s-a făcut bucăți.

Casa s-a cutremurat când despicătura din podea s-a lărgit, iar printre trupurile arse și cele care abia își făceau apariția s-a strecurat un cap de cal.

— Cumva am vedeenii? am întrebat, chiar când una dintre creaturi se întindea spre mine.

Am lovit cu pumnalul și m-am întors spre gaura din pământ. A apărut un alt cap de cal, apoi încă unul.

— Ce mama naibii?

Akasha s-a scurs din brațul lui Aiden.

Un curent de putere a străbătut camera, atingându-mi pielea. Nu aveam idee ce se întâmpla, dar trei cai au ieșit din pământ, negri ca noaptea, în armuri de aceeași culoare. Aveau călăreți. Cei doi de pe flancuri purtau negru din cap până în picioare, iar cel din mijloc era îmbrăcat în piele – pantaloni de piele și o tunică de piele, fără mâneci. Avea o brățară de aur în jurul brațului muscular și era înconjurat de o aură de putere. Părul lui era negru, ondulat, iar fața lui, de o frumusețe aspră, de parcă trăsăturile i-ar fi fost cioplite în granit.

Cei doi bărbați și-au scos lasourile argintii prinse în talie. Cu o iuțeață uimitoare, încheieturile le-au pocnit, iar lasourile au țâșnit ca fulgerul, tăind creaturile așa cum intră un cuțit încălzit într-o bucată de unt.

Am ridicat din sprâncene, văzând cum cei doi bărbați se ocupau de zombi. Cu cinci minute în urmă, lasourile ar fi fost extrem de utile, căci au exterminat creaturile în câteva secunde. N-au mai rămas din ele decât niște grămăjoare de cenușă risipite pe podea.

Aiden a expirat, ușurat.

— Drăguț din partea ta să ni te alături, Hades!

Luke a făcut un pas în spate, lovindu-se de mine. Am schimbat o privire.

Hades?

Acel Hades?

Oh, pe toți zeii!

— Scuze, amice!

Vocea lui Hades avea un accent deosebit.

— Tocmai mă ocupam de Persefona, când s-a dezlănțuit iadul. Pe bune!

— Sunt ai tăi? a arătat Alex spre mormanele de cenușă.

Hades a rânjit.

— Au fost.

— Ce mama naibii se întâmplă? a întrebat Alex, cu mâinile în șolduri, privindu-l pe Hades – *acel Hades*. Pământul s-a crăpat, iar chestiile alea s-au târât afară, ca niște gândaci.

— Nu știi?

Hades a oftat, forțându-și calul să se întoarcă. Descălecând, s-a proțăpit lângă animalul masiv, și am văzut cât de înalt era. Un *gigant*.

— Da, nu prea avem idee ce se petrece, a răspuns Aiden. Am crezut că e cutremur, până când au început să iasă.

Ușa bucătăriei s-a deschis, iar Deacon și-a vârât capul blond în cameră.

— Suntem în...

S-a oprit, făcând ochii mari atunci când a văzut caii, bărbații și pe Hades.

— Mda, îl mai distrag pe Gable nițel...

A închis ușa.

Hades a rânjit, privind încăperea, cu ochi albi, extrem de ciudați, iar eu am rămas pe loc, cu pumnalul în mână. Pe podea erau chestii moarte, transformate în cenușă, după ce aceeași

podea se crăpase ca să le facă loc să iasă. Vedeam cai gigantici, a căror mărime sigur nu era normală, și pe Hades, zeul Lumii de Dincolo, care se afla la câțiva metri de mine.

— Ar trebui să facem o plecăciune? i-am șoptit lui Luke.

Luke mi-a aruncat o privire și a murmurat:

— Am de gând să stau nemișcat și să nu atrag deloc atenția asupra mea.

— Prea târziu, a spus Hades, întorcându-se spre noi. Un semipur și fiica lui Apollo. Am crezut că ne vom întâlni în cu totul alte împrejurări.

M-am înfiorat, gândindu-mă că „alte împrejurări” însemnau, probabil, moartea noastră.

— Ce erau chestiile astea? a întrebat Aiden.

Hades a făcut un semn spre bărbați. Își prinseseră lasourile superspeciale în talie, dar nu au descălecat. Ședeau pe cai, privind drept înaintea, tăcuți ca niște morminte. Întorcându-se ca la un semn, și-au îndemnat bidiviii spre crăpătura din podea și au rămas de pază lângă ea.

Am înțeles atunci și am simțit un gol în stomac. Mi-am dat seama cine erau cei doi bărbați: slujitorii lui Hades. Oamenii *lui*. Erau ce jurase Seth să devină după moarte. Un slujitor al lui Hades, în locul lui Aiden.

Am simțit că mi se face rău.

— Creaturile acelea zăceau în genunile Tartarului, în adâncul peșterilor de foc, a explicat Hades, trecându-și vârful cizmei prin cenușă. Cândva, au fost daimoni.

Trebuia să mă așez.

Până și Alex a pălit.

— Credeți că, după ce mor, daimonii încetează să existe? a întrebat Hades, pe un ton arogant. Indiferent ce vi se spune, totul se lămurește, la final.

— Ca la Hogwarts? a întrebat Alex.

Hades a privit-o pieziș.

— Nu contează! a oftat ea.

— Daimonii petrec o eternitate fiind arși de vii și recreați, pentru a avea parte de aceeași soartă, aproape imediat.

Chiar că trebuia să mă așez.

— Uneori, schimb tactica. Îi ard de vii în suficientă lavă cât să le jupoaie pielea, apoi îi las să își sape drum afară, din pământ și stâncă, a continuat Hades, ridicând din umeri. Mi se pare amuzant. Tortura îi înnebunește.

S-a oprit un pic.

— Dar au fost daimoni, cândva. Nu prea au mare lucru între urechi.

Fantastic!

— OK. Cred că aș fi putut trăi pentru totdeauna fără să aflu toate astea, a spus Alex, încet. Dar ce căutau aici?

O spirală de energie s-a rostogolit prin încăpere, urmată de o lumină aurie, orbitoare. Electricitatea s-a revărsat, putere pură, făcându-mi firele de păr să se ridice. Lumina a scăzut, iar, în locul ei, am văzut două siluete.

Hades a oftat.

— Trebuie să-ți faci mereu o intrare în stil mare, nu-i așa?

Apollo se afla lângă scări, iar lângă el era Hercule. Zeul-soare, tatăl meu, a făcut un pas în față, iar ochii lui albi au aruncat scânteii. Când a vorbit, tonul îi era furios.

— Ce ați făcut?

TATA PĂREA cu doar câțiva ani mai în vârstă decât mine, ceea ce era la fel de ciudat pe cât suna. Nu era îmbrăcat ca Hades și nici în haine pe care le-aș fi considerat potrivite pentru un zeu.

Apollo purta blugi prespălați și un tricou negru, strâmt.

Îl întâlnisem prima dată când eram o fetiță singuratică, iar el, un străin care se dădea drept „Bob” și îmi oferea bomboane și păpuși. Îmi dădeam seama acum cât de ciudată era situația, dar, pentru o vară, fusese singurul meu prieten.

Iar acum, era tatăl meu. Tatăl meu absent, care apărea și dispărea după plac și pe care nu îl cunoșteam suficient, încât să îl fi văzut vreodată atât de furios.

Am inspirat scurt când a făcut un pas înainte, iar ochii albi s-au transformat în irisuri la fel de albastre ca ale mele.

— Aveți idee ce ați făcut? a repetat.

Am deschis gura, dar Alex a răspuns, înainte să am măcar șansa de a-mi da seama ce să spun.

— Va trebui să ne dai mai multe detalii. Am făcut multe...

Apollo a mijit ochii spre stră-stră-stră-stră-stră-de-o-mie-de-ori-strănepoata lui.

— L-ați ucis pe Atlas.

— *Bună, tată...*

Am încercat să nu afișez nicio expresie pe chip, când capul auriu al lui Apollo s-a întors în direcția mea.

— Și de ce ar fi asta o problemă?

Hades a chicotit.

— Iubire, uită-te puțin în jurul tău și vei putea răspunde la întrebare.

Aiden s-a încruntat.

— Nu trebuia să îi ucideți nici pe Atlas, nici pe alt titan.

Vocea lui Apollo era aspră ca o furtună năprasnică.

— Trebuia să îi *îngropați*.

— OK. Scuze?

M-a cuprins o senzație de amorțeală. Nu aveam *niciun chef* de asta.

— Scuze? a repetat Apollo. Poate că nu am dat instrucțiuni suficient de clare, când am explicat că titanii trebuie îngropați.

Alex a scos un râset care semăna cu un lătrat.

— Instrucțiunile tale nu sunt clare *niciodată*.

Ochii lui au scos flăcări albastre, iar el părea să se pregătească de o predică infinită, pe care nu aveam niciun chef să o ascult.

— Voia să ne omoare, am spus, simțind că era o explicație suficientă. *Ne omora*. Ai văzut ce s-a întâmplat cu Solos. Dacă nu era Seth...

— Nu vreau să aud numele ăla, acum! m-a întrerupt Apollo, plin de furie.

— Scuze, dar va trebui să vorbim despre el.

Vocea lui Aiden era calmă, însă eu m-am încordat.

— Cu toții avem întrebări despre ce s-a întâmplat cu el. Nici Hades, nici Apollo nu au răspuns.

— Cum a devenit Seth Ucigașul de Zei? a întrebat Alex. Avea brațele încrucișate la piept, toată numai atitudine.

— Din câte știam, nu era posibil. Eu eram Ucigașa de Zei, iar când am murit ca o muritoare, s-a sfârșit.

Apollo era cuprins de nerăbdare, pe care i-o trăda maxilarul încordat.

— Nu știu dacă îți amintești cumva cât de neobișnuit a fost evenimentul.

Alex a ridicat o sprânceană.

— Nu aveam nici cea mai vagă idee ce s-ar fi putut întâmpla cu tine sau cu Seth. Să te facem semizeu – care se întâmpla să fie și Apollyon, și Ucigașa de Zei, activată, în timp ce exista un alt Apollyon viu – nu se mai întâmplase. V-am avertizat pe toți că totul este posibil, s-a răstit Apollo.

Nu și *pe mine*. Dar *mie* nu îmi spunea nimic niciodată. Totul era posibil.

— Vrei să zici că nu aveai idee că Seth și-ar fi putut folosi întreaga energie ca să devină Ucigaș de Zei?

În vocea lui Alex se simțea neîncredere.

— Exact asta spun, a confirmat scurt Apollo.

Frustrarea mea a crescut, la fel ca durerea din braț.

— Bine. Chiar dacă nu toți zeii superspeciali din lume știau că Seth ar fi putut deveni Ucigașul de Zei, tot nu se explică uciderea lui Atlas. Ni s-a spus, și așa știa și *el*, că numai semizeii cu abilități descătușate pot ucide titanii.

Apollo a scrâșnit din dinți.

— *Îngropa*.

În fine!

— Nu eram siguri dacă putea Ucigașul de Zei, a spus Hades, după o clipă.

Ne-am întors cu toții spre el. Părea să îl plictisească discuția.

— Ucigașii de Zei nici nu existau când titanii dețineau controlul. Am simțit că era mai bine să nu sădim în mintea acestui cretin instabil ideea că ar fi putut ucide un titan.

— Nu este un cretin instabil.

Am încleștat pumnii.

Hades a zâmbit.

— Depinde cine spune, iubire.

— Practic, voi știați că Seth ar putea deveni așa ceva. În fond, nu i-ați pus pe Alex și pe Aiden să îl supravegheze?

— Păi..., a mormăit Alex.

— Iar voi știați că exista șansa să poată ucide un titan, dar nu ați spus nimic, am continuat. Iar acum, presupun că acest cutremur și daimonii bronzăți au legătură cu moartea lui Atlas?

— La fel ca la moartea lui Ares, ne-a slăbit pe toți, ceea ce le-a permis titanilor să scape.

Cizmele lui Hades au zdrobit câteva bucăți de gresie, în timp ce se îndrepta spre cal.

— În cazul lui Atlas, efectul a fost mult mai grav.

Mâna lui mare a mângâiat calul pe crupă.

— A făcut o gaură în pământ, prin Olimp și prin ținutul meu. Din păcate, a stricat și peșterile de foc, permițând să se caște fisuri ici și colo.

Am simțit că mă lasă genunchii.

— A făcut o gaură... prin pământ?

— Era *Atlas*, în fond.

Ușa de la bucătărie s-a deschis, iar Deacon a apărut în cadrul ei. I s-au mărit ochii cenușii când l-a văzut pe Apollo.

Gable s-a izbit de el din spate.

— Cine e?

— *Nu!* s-a întors Deacon spre el. Dincolo sunt toate soiurile de „nu”.

Și l-a împins înapoi în bucătărie.

— Pe toți zeii! a mormăit Luke în barbă, trecându-și degetele prin păr.

De furie, Aiden avea maxilarul încleștat.

— OK! V-a venit vreodată ideea că, dacă ne-ați fi spus că exista posibilitatea ca Seth să devină Ucigașul de Zei și să ucidă un titan, l-am fi putut împiedica să o facă?

— Și cum credeți că l-ați fi putut opri? a întrebat Herc, ridicând din umerii lui lași. Nici măcar eu, Hercule, nu aș fi putut! M-ar fi putut *ucide*.

— Ce tragedie! a murmurat Hades.

— Cred că e ultima dată când spun asta, dar Hercule are dreptate, a recunoscut Apollo. Să știți că nu ar fi schimbat cu nimic lucrurile.

— Este...

Am clătinat din cap, uluită.

— Este cel mai prostesc lucru pe care l-am auzit. Să știi înseamnă totul. Să știm deja de ce ar fi fost capabil ne-ar fi dat șansa de a-l opri; i-ar fi dat *lui* o șansă.

Apollo nu a spus nimic. Cum să nege? Ar fi fost o prostie!

— Nu este vina noastră, a spus Aiden. Ca de obicei, considerați cu toții că este în regulă să nu ne spuneți totul și, tot ca de obicei, totul se duce de râpă.

— Vă spunem ce trebuie să știți, când trebuie să știți, s-a răstit Apollo.

Herc și-a dat ochii peste cap.

— Ați avut parte de doar câțiva ani de „trebuie să știi”. Eu, Hercule, am trăit...

— Am terminat cu tine.

Apollo a făcut un semn din mână, iar Herc a dispărut. Era acolo, și în clipa următoare... *puf*.

Am căscat gura, făcând un pas pe gresie.

— L-ai ucis?

Hades a râs.

— Aș vrea eu! a mormăit tata. L-am trimis înapoi în Olimp. Nu am nevoie de el acum. Nu are *nimeni* nevoie de el.

Am clătinat din cap.

— Tot trebuie să îi găsim pe ceilalți semizeii.

— Știți deja unde sunt, și avem probleme mai importante.

Apollo s-a întors spre Alex și Aiden.

— Avem un Ucigaș de Zei în libertate, o amenințare pentru noi toți.

— Nu este o amenințare pentru voi.

M-am apropiat de crăpătura din podea, ținându-mă departe de Hades, de oamenii lui și de cai.

— Dacă era, nu ar fi făcut ce a făcut.

Alex m-a privit, apoi a încuviințat.

— A plecat de aici fără să facă rău nimănui.

— M-a lovit, a spus Luke, sec. Dar nu m-a ucis, deși o putea face cu ușurință.

— Știu ce a făcut, a mârâit Apollo, iar eu am simțit că mi se incing obrazii.

Chiar știa ce făcuse Seth înainte să plece? Dacă da, atunci era scârbos.

— Seth nu este de încredere. Nu acum.

Închizând ochii, am încercat să număr până la zece. Abia dacă am ajuns la trei.

— Nu v-a dat niciun motiv să nu aveți încredere în el. A făcut...

— Nu îl cunoști atât de bine cum crezi! a răspuns Apollo, cu spatele la mine. Nu îl cunoști deloc.

Lacrimi de frustrare și furie mi-au umplut ochii.

— Îl cunosc mai bine decât oricare dintre voi.

Spatele lui Apollo s-a încordat.

— Trebuie să îi găsiți pe ceilalți semizei. Titanii trebuie să fie îngropați – a ridicat o mână – și *nu* uciși. Ne ocupăm noi de Ucigașul de Zei!

Aiden și Alex au schimbat o privire.

Simțeam că îmi îngheață sângele în vene.

— Cum adică, vă ocupați voi de el?

— După ce îi găsiți pe ceilalți semizei, aduceți-i la Academia Legământului! a poruncit Apollo.

Am făcut un pas în față. Bucăți de gresie au căzut în crăpătura căscată.

— Ai grijă! a murmurat Luke, oprindu-se la câțiva metri în spatele meu. Nu vreau să cobor acolo după tine.

Nici eu nu voiam.

— Ce vrei să spui cu „ne ocupăm noi de el”?

— Ce crezi, iubire? a întrebat Hades, urcându-se pe cal cu grația pe care o aveau, probabil, numai zeii. Dacă nu îl putem ucide – încă –, îl vom neutraliza.

Am simțit că îmi cade un bulgăre de gheață în stomac.

— Cum?

Hades nu a răspuns, dar mi-a zâmbit misterios. Golul din stomac s-a adâncit. Îndemnându-și calul, a făcut un semn către Alex și Aiden.

— Ne vom revedea curând!

Apoi, la o mișcare din încheietură, calul lui s-a întors iar către crăpătura din pământ. Oamenii lui l-au urmat și toți trei au dispărut în fumul care se ridica din podea.

În mod normal, asta m-ar fi șocat, însă nu și astăzi.

— Cum? am repetat întrebarea.

— Nu contează, a spus Apollo. Voi trebuie să vă concentrați pe localizarea celorlalți semizeii...

— Știu ce am de făcut, l-am întrerupt.

— Așa, și ce anume? Să fugi după el?

Furia picura din fiecare silabă rostită de Apollo.

— Ce ți-am poruncit eu nu e la fel de important?

Am inspirat adânc.

— Alex și Aiden au fost de acord să...

— Știu ce au fost de acord. Nu contează.

Apollo și-a întors capul în lateral, dar nu m-a privit.

— Veți găsi ceilalți semizeii împreună și mă veți aștepta la Academia Legământului, în Dakota de Sud.

— Nu prea cred.

— Mi-ai nesocoti ordinul? a întrebat Apollo, cu o voce prea blândă să nu provoace disconfort.

Vizavi de mine, Alex și Aiden păreau să tânjească după o găleată cu popcorn, dar au rămas amândoi tăcuți, în timp ce eu mă holbam la spatele tatei.

— Voi face cum cred eu că e mai bine, iar să-l găsesc pe Seth e ceea ce vreau să fac. Îl iubesc pe Seth. Îl iubesc, chiar dacă nimeni nu crede în el, și îl voi iubi și când își va da seama toată lumea cine și ce este, de fapt. Asta nu se va schimba. Nu poți spune nimic care să îmi schimbe părerea, așa că ar fi mai bine să nu încerci, ci să îmi spui cum plănuiești să îl neutralizezi pe Seth.

— Nu îl vei mai iubi când te va seca de puteri.

— Nu ar face așa ceva.

— Serios? Sunt convins că s-a hrănit deja din tine.

I-am privit pe Alex și pe Aiden. Îi spusese? Nu! Ultima dată îl văzuserăm cu toții pe Apollo. Sau cel puțin așa credeam.

— Nu înțelegi, Josie! Abordezi tot ce ține de Seth ca pe subiecte în alb și negru, de parcă nu ar exista zone cenușii. Nu îl cunoști așa cum îl cunosc eu – cum îl cunoaștem noi toți. Indiferent că vrei sau nu să recunoști, nu știm de ce este capabil Seth. Nu am știut niciodată, iar tu nu l-ai cunoscut când lucra cu Ares.

În timp ce o parte din minte recunoștea că spusele lui Apollo se bazau pe fapte reale, tot nu avea dreptate. Nu îl cunoscusem pe Seth atunci, dar știam că acum era diferit. Oamenii puteau să se schimbe și chiar se schimbau.

— Pentru că pari să privești din exterior, ca un obsedat dubios, atunci știi că s-a oprit să îmi spună ce s-a întâmplat.

Apollo și-a dat capul pe spate. După o clipă, a spus:

— Vorbești ca o copilă nesăbuită, în mijlocul unei crize.

— Pe toți zeii! a murmurat Luke, din spatele meu, iar Alex a făcut ochii mari.

Pentru moment, m-a consumat urma înțepătoare lăsată de vorbele lui. Apoi am înlăturat gândul neplăcut, la fel ca de atâtea ori în trecut, când mă gândeam la tata – unde se afla și de ce nu făcea parte din viața mea.

Cândva, îl vedeam pe Apollo și îmi doream să alerg spre el. Voiam doar să mă țină și pe mine în brațe, așa cum îl văzusem pe tatăl lui Alex făcând cu fiica lui. Voiam să îmi vorbească așa cum le vorbea ei și lui Aiden.

Acum, însă, nu îmi doream decât să îi trag una.

Plină de furie, am uitat de oboseală și de durerea din braț.

— De unde știi tu cum se comportă un copil care face o criză? De parcă ai petrece suficient timp cu copiii pentru asta! Nu ai fost martor la niciuna dintre crizele mele; nici la aniversări, nici în vacanțe. Nici într-unul dintre sutele de momente

în care mama avea o cădere, iar eu mă speriam îngrozitor că și-ar putea face rău.

Vorbele mele și-au atins ținta. Știam, pentru că încăperea s-a umplut brusc de electricitate. Alex și Aiden s-au foit, iar eu am simțit că Luke se retrăgea încet.

— Crezi că asta am vrut? a întrebat Apollo. Că am ales să nu fiu acolo pentru tine?

— Chiar acum, alegi să nu mă învrednicești nici măcar cu o privire, când vorbești cu mine, așa că da, cred că așa ai ales!

Apollo s-a întors atât de repede, că abia am sesizat mișcarea. Nu îi puteam citi emoțiile de pe chip. Nici nu voiam.

Am vorbit înainte să o facă el.

— Abia dacă îmi vorbești, când catadicsești să îți faci apariția. La naiba, pari mai bucuros să îi vezi pe ei decât pe mine, fiica ta! am zis în timp ce făceam un semn către Alex și Aiden, peste crevasă.

Nu știi precis ce mă împinsese să fac asta. Putea fi orice, în clipa aceea, dar adunasem prea multă durere înăuntru.

— Nu îmi spui absolut nimic despre mama. Dispari mereu înainte să pot întreba.

Pieptul i s-a ridicat. Și-a deschis palmele mari.

— Uneori, e mai bine să nu primești șansa de a pune o întrebare care ar duce la un răspuns pe care s-ar putea să nu vrei să îl auzi sau să îl cunoști.

O umbră de regret i-a apărut pe chip când a închis gura.

Înăuntru meu, totul s-a liniștit brusc. Chiar și bătăile inimii.

— De ce spui una ca asta?

Privirea lui Apollo s-a îndreptat în altă parte, și... am știut. Pur și simplu. Inima mi s-a prăbușit în stomac, iar în piept mi s-a căscat o gaură.

— Vreau să o văd pe mama! Acum!

— Nu este posibil, a răspuns el, încet.

Am inspirat, iar și iar, dar nu m-a ajutat să mă eliberez de senzația care se răspândea înăuntrul meu.

— Este în Olimp, nu? Iar eu nu am voie acolo?

Apollo, tatăl meu, nu a răspuns.

În spatele lui, îi vedeam pe Alex și pe Aiden ca prin ceață.

— Așa mi-ai spus mereu. Că este în Olimp, în siguranță. Vreau să o văd!

— Josephine...

— Vreau să o văd pe mama, am spus, clar și răspicat, în caz că nu pricepuse.

— Nu poți!

Avea o voce la fel de chinuită ca expresia feței.

— Dacă nu mă duci să o văd pe mama, merg singură!

Ochii albaștri ca oceanul i s-au umplut de uimire.

— Știu o poartă către Olimp, i-am spus, apoi am blufat, pentru că nu știam dacă Meduza m-ar fi lăsat să trec sau dacă o puteam păcăli. Pot să trec dincolo și o voi face!

O clipă mai târziu, Apollo se afla în fața mea.

— Trebuie să înțelegi că ți-am spus ce ți-am spus pentru că, în acel moment, așa am considerat potrivit. Tocmai aflaseși că ești fiica mea și că te urmărea un titan. Tocmai descoperiseși că bunicii tăi fuseseră uciși. Ți-am spus ce ți-am spus pentru că am simțit că nu ai putea suporta adevărul.

Eram din nou agitată, făcută doar din crăpături care tremurau și din bucăți care abia se mai țineau laolaltă.

Vocea lui Apollo și-a redus intensitatea.

— Am încercat să îl opresc pe Hyperion când s-a dus acasă la bunicii tăi, dar nu am ajuns la timp. Mama ta era...

— *Nu!* am șoptit.

— Mama ta murise deja.

APOLLO VORBEA, iar eu ascultam. Auzeam cuvintele și le simțeam pe piele, ca pe o mie de înțepături cu un ac înroșit în foc.

Mama murise?

Am deschis gura și am lăsat să-mi scape un strigăt disperat, de refuz, care curând a devenit urlet. Furia și durerea mi s-au strecurat în fiecare celulă din trup. Am urlat, am urlat, iar supărarea și groaza mi s-au amestecat cu eterul din sânge.

Ochii albaștri ca oceanul ai lui Apollo s-au mărit pentru o clipă, înainte ca irisurile să redevină orbite albe. A întins o mână spre mine.

— Josie...

Am erupt putere pură. Am explodat ca un vulcan. O lumină orbitoare a țâșnit din mine, trosnind și scăpărând. A umplut camera, până când nu a mai rămas decât lumină și putere, și toată durerea care îmi scormonea intestinele, rupându-mă în bucăți. Am ținut-o tot așa până când nu mi-am mai putut folosi coardele vocale.

Strigătul meu a cedat, iar lumina a clipit o dată, înainte să cadă la podea, ca o vopsea sclipitoare azvârlită în aer.

Alex și Aiden erau pe spate. La fel și Luke.

Iar tata dispăruse.

Nu îmi aminteam când părăsisem casa.

Mă aflu pe o stâncă și priveam valurile înspumate.

Îmi tremurau genunchii. Soarele urca la orizont, făcând valurile din albastre, rozalii. Mi-au cedat picioarele. Genunchii mi-au lovit pământul dur, și am căzut în fund.

Eram prea extenuată. Prea traumatizată. Prea... *confuză*. Nu m-am mișcat. Nu puteam. Mă înțepau ochii. Erau atât de uscați și totuși atât de plini de lacrimi, care îmi ardeau orbitele! Încet, am ridicat privirea spre cer.

Apollo mă mințise.

Mă mințise mereu. Încercase să se justifice, în acele clipe înțeșate de după ce îmi spusese că mama... că mama murise.

Spusese că minciuna fusese necesară. Pentru binele meu. Spusese că eram foarte stresată, că trebuia să îmi păstrez cum-pătul, ca să fiu în siguranță. Spusese până și că, atunci când mă privise din ușa căminului, pentru prima dată, ca tată, nu putuse îndura să sufăr mai mult decât sufeream deja.

Îmi promisese că ea era în paradis.

Acelea erau cuvintele pe care le simțeam de parcă mi-ar fi fost tatuate pe piele. Niciunul dintre ele nu compensa minciuna, pentru că, în tot acel timp, luni la rând, trăisem cu impresia că mama era bine, sănătoasă. Crezusem că o voi re-vedea, că o voi putea îmbrățișa. Că îi voi spune că acum credeam toate poveștile ei, cele pe care le atribuisem tulburării de care suferea.

Dar nu se mai putea.

Închizând ochii strâns, mi-am lipit buzele, pentru că în piept mi se închea un alt strigăt de furie, de durere. Eram aici, iar mama...

Mama nu mai era.

Nu mai era de multă vreme, iar eu nici măcar nu știusese. Îmi continuasem viața, în timp ce a ei se încheiase. Cum de nu știusese? Cum era posibil?

M-am sprijinit în mâini, cu pieptul sfâșiat. Durerea era atât de puternică, încât devenise palpabilă, ca un înveliș amar în gură și în gât.

Toată lumea plecase.

Bunicii. Erin, colega mea de cameră, care se întâmpla să fie și una dintre furii. Solos. Mama. Seth.

Degetele îmi tremurau când le-am înfipt în pământ, răscolind cu furie. Ar fi trebuit să fie aici. În clipa în care gândul acela mi-a pătruns în minte, nu l-am mai putut da la o parte. Seth ar fi trebuit să fie acum alături de mine, pentru că aveam nevoie de el.

Aveam nevoie de el mai mult ca niciodată.

— Josie?

Inspirând scurt, am deschis ochii când am auzit vocea lui Alex. Nu am privit-o, nici nu am spus nimic, iar, după câteva clipe, am simțit-o apropiindu-se.

Alex s-a așezat lângă mine, cu genunchii la piept.

— Nu te întreb dacă te simți bine. Știu că nu.

Lăsând bărbia în piept, am ridicat o mână care tremura și mi-am îndepărtat câteva şuvițe de pe față. Am deschis gura, dar nu îmi puteam găsi cuvintele.

Tăcerea ne-a învăluit. Alex a fost prima care a vorbit:

— A trebuit să îmiucid mama.

Asta mi-a atras atenția.

Am întors scurt capul în direcția ei. Se uita la ocean, cu o expresie gânditoare. Poate că mai auzisem povestea. Nu îmi aminteam dacă nu cumva mi-o spusese Deacon.

— De ce? am reușit să îngaim.

Dându-și pe spate părul de un castaniu intens, și-a sprijinit bărbia pe genunchi.

— Mama mă retrăsese de la Academia Legământului, când a auzit că urma să devin Apollyon. Trăisem ca niște muritoare obișnuite, până când ne-a găsit un grup de daimoni. Ne-au atacat, iar eu a trebuit să fug, înțelegi? Am crezut că mi-au ucis mama. Aiden și Apollo – care era cunoscut drept Leon pe atunci, în fine – m-au găsit și m-au adus înapoi la Academia Legământului. Nu mi-am permis să procesez ce credeam că fusese moartea ei.

Lumina stinsă a soarelui îi mângâia obrazii.

— A fost mai ușor să nu mă gândesc la asta. Se petreceau multe, în fond. Nu a fost tocmai cel mai isteț lucru, dar am aflat mai târziu că mama nu murise. Fusese transformată în daimon și ne vâna – mă vâna *pe mine*.

— De ce... de ce făcea asta?

A strâns din buze.

— Știa ce eram. Păstrase informațiile și după transformare. Asta o schimbase, o făcuse malefică. Credea că, dacă mă putea transforma și pe mine, ar fi putut controla Apollyonul.

Alex a inspirat scurt.

— După ce am aflat despre transformare, a devenit datoria mea să oucid.

— Și ai făcut-o?

A încuviințat, privind-mă.

— Nu și-ar fi dorit niciodată să devină ce devenise, iar eu nu o puteam lăsa să fie așa. Am găsit-o și... a fost cel mai dificil lucru din lume.

Nu îmi puteam imagina.

— Știu ce simți, a spus ea, încet. Am simțit-o și eu, de două ori. Furia. Durerea.

Mi-a tremurat buza de jos.

— Alt lucru pe care îl avem în comun.

— Se pare că avem în comun cele mai cumplite lucruri, a răspuns, cu un zâmbet trist. Știu că nu îți pot spune nimic care să te facă să te simți mai bine, doar că *știi* că mama ta este într-un loc mai bun.

M-a străbătut un fior de furie.

— De unde știi?

— Pentru că am fost acolo.

Privirile ni s-au întâlnit. Uitasem, ca o proastă, că Alex trecuse printr-o moarte obișnuită.

— Petrec acolo șase luni pe an, a continuat. Sunt sută la sută de acord cu orice gânduri violente ai putea nutri când vine vorba despre Apollo, dar, orice ar fi, s-ar fi asigurat că mama ta este în Câmpiile Elizee. Va primi tot ce își dorește și nu va fi singură – cu siguranță este cu bunicii tăi.

Dacă Alex spunea adevărul, și credeam că așa era, nu trebuia să o consider... pierdută sau să cred că era singură. Mama detesta singurătatea. În sufletul meu a încolțit speranța. Dacă mama era în Lumea de Dincolo, nu puteam să o vizitez?

— Pot să o văd?

Un zâmbet trist i-a ridicat colțurile gurii.

— Să ajungi în Câmpiile Elizee dacă locul tău nu e acolo nu e deloc ușor.

— Dar sunt semizeu.

— Asta nu contează. Ai avea nevoie de Hades, să te treacă dincolo, sau să intri printr-una dintre porți, și nu-i tocmai la îndemână. Ar trebui să străbați Lumea de Dincolo ca să ajungi la Elizee, mi-a explicat ea. Și, fiind semizeu, acolo sunt chestii care te-ar simți imediat.

S-a oprit o clipă.

— Poate într-o zi, după ce se liniștesc lucrurile, Hades o să îți îngăduie să o vizitezi, însă nu e ceva care se întâmplă des. Mama ta e în siguranță și, cel mai probabil, fericită, dar este moartă, iar cei vii nu își vizitează morții.

Speranța mea s-a stins într-o clipă. Mi-am mușcat buza, întorcând capul.

— Cu excepția ta.

— Cu excepția mea și a lui Aiden, a confirmat ea.

Practic, și eu murisem de moarte bună când mi se descătușaseră puterile, dar nu fusese ca în cazul lui Alex. Eu fusesem muritoare acum și semizeu în clipa următoare. Nu mă trimiseseră în Lumea de Dincolo. Nu eram sigură dacă se considerase o moarte propriu-zisă.

— Îți vizitezi mama acolo?

A ezitat.

— Da!

Era ceva ce nu aveam în comun. Mi-am îndreptat privirea spre ocean, întrebându-mă dacă ce spusese Apollo despre Erin era adevărat. La fel de bine putea să fi murit și ea.

— Te obișnuiești, mi-a spus ea. Serios.

Trebuia să o cred pe cuvânt.

A început să se crape de ziuă în timp ce ședeam una lângă alta, iar cerul s-a colorat într-o nuanță blândă de albastru, fără nori, nesfârșit.

— Apollo este un tată de rahat, a spus Alex, atât de brusc, că mi-a scăpat un hohot scurt de râs.

Pe față i-a apărut un rânjet.

— Serios, chiar este!

— Da, m-am silit să spun, închizând ochii.

— Cred că încercă. Probabil a crezut că face lucrul corect când nu ți-a spus despre mama ta. Zeii... au un fel foarte straniu de a vedea lucrurile.

Alex și-a întins picioarele.

— Nimic din ce facem nu va schimba asta vreodată.

Am clătinat din cap.

— Nu prea încercă. Abia dacă îmi vorbește când e aici. Vorbește mai mult cu tine și cu Aiden, și știu că sună de parcă aș fi geloasă...

Am expirat.

— Sunt geloasă. Aveți o relație mai bună cu el.

— Îl cunosc de mai multă vreme și am luptat cot la cot.

Ridicându-mi brațele, am înjurat, exasperată.

— Exact! Pricep că nu trebuia să mă cunoască și că a fi în preajma mea îl slăbește, dar... nu îmi pasă, am scuipat ultimele trei cuvinte. Cât e aici, ar putea încerca să mă cunoască. Să fie tată. Și dacă m-a mințit, chiar nu contează care a fost motivul.

Am continuat – nu mă mai puteam opri.

— Să nu uităm că nu ne-a avertizat că Seth ar putea deveni Ucigașul de Zei și că ar putea ucide titani. Cred că trebuia să știm asta.

— Așa este!

Alex s-a răsucit spre mine, privind-mă cu atenție.

— Știu că nu îți place să auzi asta, dar Aiden și eu am fost avertizați să îl supraveghem, a adăugat, când am deschis gura.

Ai avut dreptate când i-ai spus lui Apollo că nimeni nu îl cunoaște pe Seth așa ca tine.

Am închis gura.

— Tu îl cunoști pe *acest* Seth, dar nu sunt sigură cine sau ce e acum, însă noi îl cunoaștem și pe vechiul Seth, și din cauza asta trebuie să fim precauți. Zeii trebuie să fie precauți.

S-a strâmbat.

— Și au fost, pentru că ne-au spus mai puțin decât știau.

— Nu este rău, am spus, parcă pentru a mia oară.

Alex s-a încruntat și s-a îndreptat spre ocean.

— Cred că ai dreptate.

— Chiar am! am insistat.

A încuviințat iar, apoi a tăcut o clipă.

— Îmi pare rău pentru mama ta! Sincer!

Următoarea respirație m-a durut.

— Mulțumesc!

Alex și-a târât degetele prin iarba scurtă și prin țărână.

— Dacă vrei să vorbești despre asta, sunt aici.

Strângând din buze, am încuviințat. Rămăsesem fără cuvinte și nici nu doream să le găsesc. Nu am mai spus nimic. Nici Alex nu a mai spus nimic. Am stat acolo, în tăcere, umăr lângă umăr, unite de lucrurile teribile prin care trecuserăm, de durerea pe care o simțeam și de groaza față de necunoscutul care ne aștepta.

CASA ERA TĂCUTĂ ca o fantomă. Mă aflu în camera unde jurasem să nu mă mai întorc vreodată. Abia făcusem câțiva pași, când picioarele mele s-au oprit.

Nu îmi venea să cred că intrasem în casa asta nenorocită și cu siguranță nici de ce venisem aici, în camera asta. Era ultimul loc în care voiam să mă aflu, dar aici eram și stăteam de niște ore bune.

Ore.

Oamenii din casă – personalul, slujitorii, sau cum se numeau – îmi lăsaseră spațiu. Cu excepția unuia, un bărbat semipur. Rămăsese în urmă cât urcasem scările, dar știam că mă așteaptă pe hol. Oricine ar fi fost, avea bun-simț și un instinct fenomenal, pentru că știuse că nu era cazul să mă urmeze aici.

Și dacă ar fi făcut-o...

Răceala din piept s-a răspândit ca un vârtej de gheață și de vânt. Dacă mă urmărea cineva aici, ar fi fost ultimul lucru pe care l-ar fi făcut.

Pumnii mi s-au închis și deschis pe lângă corp, iar puterea mi s-a scurs din pori, cu un trosnet. Camera era așa cum o lăsasem cu ani în urmă. Un pat făcut cu grijă se afla în mijlocul dormitorului generos. Pe noptiera de lângă nu era decât o lampă, plasată în colțul îndepărtat. De câte ori nu mutasem mai aproape lampa, numai ca să o găesc împinsă înapoi, în seara următoare? În fiecare zi. Vizavi de pat era un dulap îngust, cu același TV pe el. Atât! În cameră am mai observat doar un strat subțire de praf, care acoperea noptiera și dulapul.

Acesta fusese dormitorul meu.

Voiam să dau foc camerei ăsteia.

De ce am vrut eu să vin aici? Nu era un loc cu amintiri fericite.

Pieptul mi s-a golit în timp ce priveam dormitorul rece, lipsit de viață. Să mă întorc aici însemna să fiu aproape de doar câteva mii de oameni. Andros nu avea cine știe ce populație. Să vin aici fusese o mișcare inteligentă, dar să intru în cameră era de-a dreptul greșit.

Mi-am trecut palma peste piept, dar nimic nu a umplut gaura din mijlocul lui, pentru că acel vid nu avea nicio legătură nici cu casa, nici cu dormitorul.

Expirând scurt, m-am îndreptat spre fereastră și am dat la o parte draperia groasă. Deasupra curții de jos începuse să se lase amurgul. Am închis ochii și, în loc să îmi amintesc de nopțile și diminețile în care priveam pe fereastra asta, de mama, am văzut chipul lui Josie și mi-am dorit să fiu acolo. Mi-am dorit să o văd...

Și s-a întâmplat!

Inima mea a bătut o dată și fiecare celulă din trupul meu s-a tulburat. Într-o clipă eram în dormitorul meu din copilărie, iar în următoarea mă aflam într-o cămăruță ca de hotel. Am făcut un pas în spate și am cercetat-o. Draperiile grele erau trase,

împiedicând soarele să intre. Am văzut o sclipire de păr blond răspândit pe o pernă.

Rahat!

Nu am vrut.

Dar asta am făcut.

M-am adus lângă Josie.

Incredibil!

Durase doar o secundă, o nenorocită de secundă, și mă aflam la câțiva metri de ea, iar ea era acolo, întinsă pe pat, pe o parte. Era cu spatele la mine, dar știam că era Josie. Îi cunoșteam conturul trupului, chiar și sub pătura subțire. Era curburile șoldului și ale taliei sale. Era Josie a mea – *psychi mou*. Sufletul meu.

Trecuseră doar câteva ore de când o lăsasem în urmă, dar deja mi se părea o veșnicie. Am inspirat, dar aerul mi s-a blocat parcă în piept.

Era chiar *acolo*.

Nu m-am mișcat și nu am îndrăznit să respir prea zgometos. Nu trebuia să se trezească. Dacă se trezea și îmi spunea numele, dacă doar mă privea, nu mai puteam pleca.

Nu ar fi trebuit să fiu aici.

Secundele s-au scurs încet, în timp ce îmi puneam o sută de întrebări. Unde era Josie? Nu părea să fie casa în care ne aflaserăm. Erau încă în Malibu sau plecaseră? Dacă mă concentram suficient, puteam să jur că auzeam oceanul de afară. Unde era toată lumea? Unde erau Alex și Aiden? Băieții și fiul lui Poseidon? Cum naiba ajunsesem aici fără să îmi dau seama?

Îmi simțeam stomacul ros de niște junghiuri.

Trebuia să mă car. Josie nu era în siguranță cu mine.

Un pas după altul și m-am trezit lângă ea. Inima îmi bubuia în piept, iar mușchii spatelui și ai umerilor mi s-au încordat.

Toate procesele de gândire se închideau, iar instinctul de conservare tocmai se aruncase în gol de pe o stâncă. Degetele mele i-au atins părul moale, mătăsos. Am ridicat o şuviță și mi-am ră-sucit-o în jurul unui deget. Privirea mea i-a urmărit rotunjimea umărului dezgolit și bareta subțire a unuia dintre maiourile pe care le purta mereu. I-am lăsat părul pe perne și i-am urmărit pieptul care se ridică și coboară. Am tras de marginea păturii în jos, dezvelindu-i adâncitura taliei. Maioul i se ridicase și vedeam o porțiune de piele – și marginea dantelată a lenjeriei.

Josie s-a foit în somn, întorcându-se pe spate, pe jumătate. Mi-am ținut respirația când genele ei dese s-au zbatut. Putea deschide ochii oricând, și eram pierdut. Eram descoperit. Și nu mă mai puteam întoarce.

Nu a deschis ochii.

Mâna i-a căzut într-o parte, atingându-mi ușor brațul. M-a străbătut un fior electric, aprinzându-mi fiecare celulă.

Trezește-te!

Porunca îmi șoptea printre gânduri. Era greșit, dar, dacă deschidea ochii și mă vedea, nu mai puteam pleca.

Voiam să o trezesc. Voiam să o ating, să o țin în brațe. Voiam să mă ghemuiesc alături de ea. Voiam să-i simt pielea lipită de a mea. Voia să îmi aud numele pe buzele ei. Privirea mi-a rătăcit spre sânii ei, iar foamea dinăuntrul meu s-a amestecat cu excitație. Aveam nevoie de tot ce era ea.

De tot.

Teama mi-a încheștat intestinele – teama pentru ea. Am lăsat pătura. Luptându-mă cu instinctele mele primare, m-am obligat să fac un pas înapoi, apoi altul. Mă ardea gâtul. Mă du-reau încheieturile de cât de tare strângeam pumnii.

Nu mă puteam afla aici.

Închizând ochii, mi-am imaginat casa de pe Andros și m-am simțit tras înapoi. Într-o clipă, eram în vechiul meu dormitor.

— Pe toți zeii! am mârâit.

Zguduit, am făcut stânga-mprejur și am ieșit, trântind ușa în urma mea. Am trecut pe hol pe lângă semipur și am coborât câte două trepte odată. La nivelul principal, m-am îndreptat spre birou și deci spre dulăpiorul cu alcool.

La naiba!

Ce făcusem se apropia periculos de mult de comportamentul unui obsedat. Și fusese al naibii de primejdios. Foamea de ea, de ce se afla înăuntrul ei, era un monstru care își croia drum cu ghearele, afară din mine. Nu mai puteam face asta. Nu exista nicio altă cale. Nu reușisem să rezist nici măcar o nenorocită de zi fără să o caut pe Josie.

Ușa dulăpiorului s-a deschis înainte să ajung la ea. Cu mâna tremurând, am luat primul decantor de cristal, cu bază pătrată. Desfăcând capacul, l-am ridicat și am băut până când am simțit că îmi ia foc trupul. Am băut până când l-am golit și m-am întins după altul. Lichidul de culoarea ambrei a gălgâit, iar eu am băut până când nu m-am mai gândit la Josie.

Până când nu m-am mai gândit la nimic.

Josie

Deschizând ochii, m-am trezit înconjurată de pereți necunoscuți. Inima îmi bătea cu putere și am inspirat adânc, simțind un miros lemnos. Ridicându-mă brusc, am dat pătura la o parte și mi-am aruncat picioarele peste marginea patului.

— Seth? i-am rostit numele, înainte să mă pot abține.

M-am întors, cercetând camera întunecoasă. Firește că nu am primit niciun răspuns. Nu era acolo. Stomacul mi-a tresărit

când am făcut un pas în spate, trântindu-mă pe marginea patului. Trecându-mi mâinile prin păr, mi-am netezit şuvițele. Capul îmi pulsa, ochii îmi ardeau. Nu știam cât dormisem, dar știam că nu puteau fi mai mult de câteva ore. Nu intenționasem să adorm. Erau atât de multe de făcut! Dar trupul meu cedase extenuării dublate de durere, în clipa în care ajunseseam acasă la unchiul lui Gable. Sau era mătușa lui? Bunica? Nu mai conta! N-avea decât să fie a doua casă pe care o deținea.

Oamenii avuți aveau așa ceva.

După ce Alex și cu mine reveniserăm înăuntru, descoperiserăm că băieții împachetaseră totul. Nu mai eram în siguranță acasă la Gable. Prea obosită să mă cert cu ei, am urcat pe bancheta din spate a SUV-ului și am mers câțiva kilometri în josul coastei, până la alt conac grandios.

Mă așteptam să văd alte probleme pricinuite de cutremurul indus de Atlas, dar, la doar o stradă distanță de casa lui Gable, palmierii se legănau ușor în bătaia vântului, iar mașinile circulau nestîngerite.

Muritorii crezuseră, evident, că fusese doar un cutremur.

Când am ajuns la casa de pe o altă stâncă dând spre mare, l-am urmat pe Gable într-o cameră de oaspeți, mi-am scos blugii și am urcat în pat. Nu intenționasem să dorm, dar, în același timp, trebuia, pentru că doar așa nu m-aș mai fi gândit la mama, la Seth sau la tata.

Dar acum mă trezisem.

Înghițind un nod amar de emoții, m-am ridicat și am mers să-mi recuperez blugii, atârnați pe brațul unui scaun maro-închis. M-am îmbrăcat și m-am încălțat cu șlapii.

Am ieșit din dormitor și am coborât pe o scară în spirală. Casa era tăcută, dar, când am intrat în ce bănuiam a fi o cameră de zi imensă, i-am văzut pe Luke și pe Deacon pe o canapea de

un alb uluitor. Luke era întins pe spate, cu capul sprijinit de braț. Deacon se ghemuise lângă el, cu capul blond pe pieptul lui. Un braț și un picior erau aruncate peste talia și picioarele lui Luke, de parcă s-ar fi asigurat că se odihnește cu adevărat. Amândoi dormeau, și, doar privindu-i, am simțit o așchie de durere în inimă.

O pătură cenușie, care părea moale, era aruncată pe spătarul unui scaun. Am luat-o cu grijă și am așezat-o peste ei. Nu s-a mișcat niciunul. M-am gândit că numai un alt cutremur (fără daimoni prăjiți, să sperăm) i-ar fi putut trezi.

Croindu-mi drum prin casă, am deschis ușile care duceau spre o curte interioară umbroasă. Nu era pustie. Alex stătea pe unul dintre șezlongurile de exterior. Bineînțeles că era alb. Se părea că locatarii aveau o preferință puternică pentru mobilierul alb.

Și-a dat capul pe spate și mi-a zâmbit.

— Salut!

— Salut!

M-am oprit în mijlocul curții și mi-am încrucișat brațele la piept.

— Ce faci aici?

— Nu pot să dorm, a spus Alex, trecându-și palmele peste coapse. Am dormit o oră, însă m-am trezit și nu am mai putut adormi. Am ieșit ca să nu trezesc pe nimeni.

S-a oprit o clipă.

— Și tu ar trebui să dormi!

— Da, am murmurat, uitându-mă la cărarea stâncoasă, înconjurată de pământ și iarbă scurtă. Crezi că duce spre stânci sau spre plajă?

— Nu știu. Vrei să aflăm?

Un zâmbet obosit mi-a ridicat colțurile buzelor.

— Sigur!

Alex a sărit în sus mai repede decât mă așteptam, dar ar fi trebuit să știu deja că era ca un Terminator care luase *speed*. Am apucat-o în tăcere pe cărare. Câteva minute mai târziu, am descoperit că ducea spre o stâncă. Nu era solitară, precum cea din Malibu. Cărarea continua în josul pantei, spre un petic de nisip și piatră.

Privind dealul, mi-am dat seama că nu aveam chef să urc înapoi. Așa că m-am așezat pe un bolovan.

— E foarte frumos aici!

— Da, așa e.

Vântul se juca în părul lui Alex, în timp ce aceasta privea marea.

— Cred că aș putea trăi într-o zonă ca asta. Știi, Aiden și cu mine vorbim des despre un loc în care ne-ar plăcea să ne stabilim. Deocamdată, locul acela e oriunde se află Deacon, dar am vrea să avem locul nostru, cândva.

— Te gândești că ar putea fi în California?

A ridicat din umeri.

— Poate. Lui Aiden i-ar plăcea să fie la munte.

— Și ție?

Ochii ei în nuanțe de whisky i-au întâlnit pe ai mei.

— Mie mi-ar plăcea oriunde este el.

Inima mi s-a încleștat. Vorbea serios, iar eu știam că aș fi simțit la fel în privința lui Seth. Aș fi fost fericită oriunde era el. Încă simțeam așa. Trebuia doar să ajung pe insule și să îl conving să nu mai fie atât de... prost.

— Care-i planul, Josie? a întrebat ea. Să ne spui dacă te răzgândești! Facem orice...

În spatele nostru cerul s-a despicat, și amândouă ne-am mișcat la unison. Fiecare mușchi mi-a protestat, însă m-am întors, sărind în picioare, fără să știu la ce să mă aștept, pregătită pentru orice.

Mai puțin pentru ce am văzut.

SĂ-MI STEA INIMA când l-am recunoscut pe zdrahonul care se afla în fața noastră. Ar fi putut trece o veșnicie și nu aș fi uitat ochii negri ca smoala, capul ras sau nuanța pielii, care nu era nici neagră, nici albă, nici arămie.

Nu l-aș fi putut uita pe Hyperion.

— Rahat! a mormăit Alex.

Aproape că am simțit teama în stomac, în timp ce totul căpăta sens. Privirea mea disperată a măsurat distanța dintre el și casa în care se odihnea Gable. Am simțit în oase că, și să fi fost doar câțiva metri, tot nu ar fi contat. Casa nu era sigură, iar noi folosiserăm lama înmuiată în sânge de Pegas pe Seth. Lamele rămase erau, cel mai probabil, în casă, la Gable – pe care Hyperion nu trebuia să îl vadă. Iar eu nu aveam nici cea mai mică idee cum să îngrop un nenorocit de titan.

Aceeași intuiție amară mi-a spus și că nu era chip să câștig înfruntarea asta.

— V-a fost dor de mine? a întrebat Hyperion.

O lumină albă, strălucitoare, mi-a animat brațul drept.

— Așa cum mi-e dor de o rană de glonț!

Hyperion a râs, malefic.

— Mie mi-a fost dor de voi!

Spaima parcă mi se scurgea pe spinare, în timp ce atingeam eterul. Puterea s-a agitat înăuntrul meu, slăbită de prea multă folosire, dar și din lipsa odihnei.

— Fugi! am îndemnat-o pe Alex.

Agitând pumnalele pe care le avea ascunse, s-a pregătit de luptă. Am remarcat că unul dintre ele era cel cu lama înmuiată în sânge de Pegas.

— Niciodată!

— Ar trebui să o ascuți! a avertizat-o Hyperion.

— Iar tu ar trebui să taci! l-a repezit ea.

Pe buze i-a apărut un zâmbet crud, iar el s-a întors încetîșor spre mine.

— Am o treabă cu tine, rază de soare! Am rămas dator după timpul atât de plăcut petrecut împreună! a spus el, iar eu am tresărit. A trebuit să mă lipesc la loc și nu a fost deloc plăcut.

Inima îmi bătea cu putere.

— Nu pot spune că am vreun regret.

— Când voi termina cu tine, vei ști exact cum m-am simțit.

Doar ți-am spus că mă voi întoarce. A făcut un semn din bărbie spre Alex și a adăugat: Iar prietena ta idioată, aici de față, va fi o gustare delicioasă. Un semizeu creat. Cât de amabilă ești, rază de soare!

Ochii lui Alex au scânteiat.

— Ah, sunt departe de a fi o gustare.

Hyperion a adulmecat aerul și a râs iar.

— Dacă ești ceva, atunci ești moartă – sau vei fi, în curând.

Am simțit clipa în care urma să atace Alex. Furia ei era palpabilă, iar eu am lovit prima, dând drumul fulgerului de *akasha*. L-a izbit pe Hyperion în umăr.

El a râs.

A râs.

Un zâmbet i s-a lățit pe chip, iar el a făcut un pas în față. Pământul s-a cutremurat sub picioarele lui goale.

— Va fi nevoie de mai mult.

Alex s-a aruncat în față, răsucindu-se în aer. Piciorul ei drept s-a întins, pe cale să lovească din cădere, iar eu am atins din nou eterul.

Râsul lui Hyperion părea o pală de vânt înghețat. Blocând lovitura, mâna lui a țâșnit repede ca fulgerul. A prins-o de gleznă pe Alex și a aruncat-o; a aruncat-o ca pe un Frisbee.

— Alex! am urlat, când ea a zburat în spate și s-a lovit de un bolovan.

A lovit pământul și s-a rostogolit, ridicându-se în genunchi și dându-și părul pe spate, ca să-și îndepărteze din ochi șuvițele lungi, șatene. Avea încă pumnalele în mâini.

Eroina mea!

Am dat drumul unui șuvoi de *akasha*, de data asta nimerindu-l pe Hyperion în piept. El s-a dat înapoi un pas, când Alex m-a strigat. M-am întors să prind unul dintre pumnale, pe care îl aruncase spre mine. Nu era cel înmuiat în sânge de Pegas, dar tot era bun de ceva.

Întorcându-mă spre Hyperion, în timp ce Alex sărea în picioare, am atins elementul aer. Părul mi s-a involburat, iar o pală de vânt a lovit de la distanță.

Hyperion a rezistat. Icnind, am țâșnit într-o parte și m-am răsucit, aruncând pumnalul. Vârful și-a atins ținta, trecându-i prin piele și îngropându-i-se adânc în piept.

Am ridicat bărbia.

Hyperion a plescăit.

Totul s-a petrecut într-un vârtej.

Nici măcar nu s-a uitat în spatele lui, când Alex l-a atacat, cu pumnalul ridicat. Prinzându-mi brațul ca într-un clește, a lovit-o pe Alex în piept cu cealaltă mână și a azvârlit-o cât colo.

Am chemat focul, încălzind pumnalul până când mi-am opărit pielea mâinii.

Hyperion mi-a sucit încheietura până când mi-a scăpat un strigăt de durere. Cealaltă mână m-a lovit în plin peste obraz. Am văzut scânteii negre.

Mi-am smuls brațul, clipind ca să-mi limpezesc vederea și dându-mă înapoi câțiva pași. Hyperion și-a scos apoi lama din piept.

Aceasta i s-a dezintegrat între degete.

— Rahat! am icnit.

S-a răsucit, prinzând brațul lui Alex și trosnindu-l ca pe o crenguță. Pumnalul i-a scăpat din mână. Strigătul ei de durere mi-a ars urechile; m-a cuprins groaza când și-a înfășurat celălalt braț în jurul gâtului ei.

Hyperion avea să o ucidă pe Alex.

Ar fi făcut-o fără nicio îndoială.

Am sărit înainte, lovindu-l cu călcâiul în șale pe Hyperion. S-a mișcat un centimetru în față, iar eu m-am aplecat după pumnalul scăpat de Alex. Printre picioarele lui cât trunchiurile de copaci, l-am văzut pe Aiden, furibund, urcând în fugă dealul nisipos. Hyperion a râs, aruncându-l pe Alex într-o parte, de parcă ar fi fost un ghemotoc de hârtie. Am văzut cum Aiden cotește și se îndreaptă spre ea.

Am auzit un strigăt, iar în jurul lui Alex și al lui Aiden s-a creat un cerc de foc. Hyperion s-a întors, dând un șut

pumnalului. Privirea mea a urmărit-o pe a lui și i-am văzut pe Luke și pe Deacon alergând spre noi.

— Ah, și mai multe jucării!

Hyperion a mișcat un deget – un *deget*.

Luke s-a trezit ridicat pe sus. A zburat prin aer ca un glonț, lovindu-se cu putere de trunchiul unui palmier. S-a izbit de pământ. Deacon nu s-a oprit.

Ochii mi s-au mărit de groază când Deacon a ridicat din nou mâna. Degetele îi fumegau. Nu, nu, nu îl putea înfrunța pe Hyperion! Ce era în mintea lui?

Sărind în picioare, am țâșnit când Hyperion s-a întors spre fratele lui Aiden. Am fugit mai repede ca niciodată. M-am oprit în fața lui Hyperion și m-am răsucit, postându-mă între ei.

— Josie! a urlat Deacon.

— Du-te! i-am spus, abia mai respirând. La naiba, Deacon! Pleacă de-aici!

— Să nu care cumva să o ascuți și să-mi strici tot cheful, l-a tachinat Hyperion.

Am făcut un pas în spate, obligându-l pe Deacon să dea înapoi. Zidul de flăcări din jurul lui Alex și Aiden a căzut. Alex se ridicase în picioare, protejându-și brațul. Ochii de culoarea oțelului ai lui Aiden s-au mărit când și-a văzut fratele.

Nu îl puteam lăsa pe Hyperion să pună laba pe el. Pe niciunul dintre ei.

Proptindu-mă în piciorul din spate, am pivotat, pregătindu-mă să lovesc. Hyperion m-a prins de talie. Am strigat când m-a ridicat. Brațele mele se agitau când m-a izbit de pământ. Impactul mi-a făcut să zăngăne fiecare oscior.

Hyperion m-a prins de păr. Am strigat iar, când m-a ridicat, iar mâinile mi s-au agățat de ale lui când scalpul mi-a fost

cuprins de o durere arzătoare. Picioarele mele s-au ridicat de la pământ, iar eu m-am trezit ochi în ochi cu Hyperion.

— Am petrecut zile, săptămâni și luni, imaginându-mi ce voiam să îți fac.

Avea vocea blândă, însă cuvintele lui m-au lovit cu puterea unui baros.

— Abia aștept să încep.

Am inspirat scurt.

Am zburat cu spatele înainte, fără să am nicio șansă de a mă pregăti pentru impact. Lovind pământul, am icnit când aerul mi-a fost evacuat din plămâni. Uluită, nu m-am putut mișca preț de câteva secunde. Rahat! A trebuit să sap adânc, să chem *akasha* în timp ce mă ridicam, dar nu am găsit forța necesară. Tot ce mai aveam erau instinctul și dorința de supraviețuire. Am pus o mână în fața celeilalte și mi-am mișcat genunchii. M-am *târât* pe pământul prăfos, cu degetele înfigându-se printre firicelele de iarbă.

Ridică-te! Ridică-te! Ridică-te!

Fulgerul a despicat cerul, umplând aerul de electricitate. Am privit prosteste cum s-a căscat cerul. Aripi – tot ce vedeam erau aripi. Aripi lungi de trei metri, atașate de trupuri alungite și subțiri. Zburau în cerc, la viteze amețitoare. Strigăte de furie au răsunat, ridicându-mi toate firele de păr de pe corp.

— Furi! a urlat cineva.

Poate Aiden.

Erin. *Erin!*

Aveam întăriri, în sfârșit. Tot ce trebuia să fac era să mă ridic. Să mă...

Durerea mi-a explodat de-a lungul coastelor când am fost trântită pe spate. M-am lovit tare de pământ, iar aerul mi-a țâșnit afară din plămâni.

Hyperion era deasupra mea.

— E timpul să plecăm!

Am deschis ochii, dar o altă explozie de durere mi-a răpit respirația și vederea. Nu a mai rămas decât beznă.

M-a trezit un fior.

Primul lucru de care am devenit conștientă era că zăceam pe o parte, iar sub mine se afla o podea rece și umedă. Era mult, mult prea rece! Deschizând ochii, mi-am înăbușit un geamăt. Abia dacă puteam vedea ceva când m-am ridicat repede, sprijinindu-mă cu mâna de ceea ce s-a dovedit a fi o podea de ciment.

Unde eram? Unde erau toți? Furiile?

Ducându-mi o mână la încheietură, mi-am tras degetele înapoi când un șoc scurt mi-a străbătut brațele. Aveam ceva înfășurat în jurul încheieturilor. Niște brățări fine.

Cu siguranță nu le avusesem înainte, iar senzația pe care mi-o dădeau era neplăcută.

Mă dureau coastele. pulsația constantă din tâmpile îmi făcea capul să se învârtă, așa că ochii mi s-au obișnuit cu greu. Sus se afla o ferestruică. Praful dansa în lumina slabă care se strecura prin ea. Inspirând și expirând scurt, mi-am coborât privirea de-a lungul zidurilor de ciment ude. Un miros ranced mi-a umplut nările, amintindu-mi de cel al umbrelor din Lumea de Dincolo.

M-am cutremurat iar.

Întorcându-mă puțin, mi-am mușcat buza când trupul meu s-a împotrivit. Am icnit. Nu eram singură.

În spațiul acela se mai aflau două persoane. Ambele zăceau pe o parte. Una era femeie. Părul ei murdar și încălțit părea să

fie între șaten și negru. Purta doar un maiou și lenjerie. Chiar și în lumina palidă, vedeam că picioarele subțiri îi erau acoperite fie de vânătăi, fie de murdărie. Lângă mine se afla un bărbat la bustul gol, cu pieptul și abdomenul scobite. Groaza mi-a dat forță să mă ridic complet, în timp ce mă holbam la ei.

Aveam o bănuială oribilă cine erau și unde mă aflam.

— Bună! am îngăimat.

Niciunul dintre trupuri nu s-a mișcat. Nu știam dacă mai erau în viață. Căznindu-mă să mă mișc, am tresărit când am reușit să mă târăsc la câțiva metri de trupul mai apropiat. Cu cât mă apropiam mai mult, cu atât îi vedeam mai bine trăsăturile. Avea pomeți înalți și buze pline, dar numai atât puteam zări. Maxilarul lui era învinețit și murdar. Mi-am pus o mână pe brațul lui, inspirând scurt când i-am simțit pielea rece și transpirată.

Apoi, ochii lui s-au deschis.

Dându-mă înapoi, l-am privit în ochii pustii. Am deschis gura, dar spaima m-a gătuie parcă; știam că ochii aceia erau aproape lipsiți de viață.

Era doar o carcasă, umbra cuiva. Erau cei doi semizei care lipseau. Cei pe care trebuia să îi găsim.

M-am așezat – mai mult am căzut – în fund și nu am mai simțit nicio durere, în timp ce îl priveam.

— Doamne! am șoptit. Nu se poate!

Nu se întâmpla așa ceva. Nu eram aici. Panica mi-a încleștat pieptul. Am cercetat spațiul, cu pulsul zbătându-mi-se neregulat. Doamne, nu era posibil să mă aflu aici! Urma să mă trezesc și...

Nu! Nu trăiam un coșmar. Eram cu titanii și asta putea însemna un singur lucru: nu venea nimeni să mă salveze. Seth nu știa că fusesem capturată. *Plecase*, iar eu habar nu aveam

ce se întâmplase cu Alex, Aiden, Deacon sau Luke. Nu aveam idee dacă erau în viață sau aici – oriunde ne-am fi aflat – sau altundeva, dacă furiile îi apăraseră.

Mi-am înfipt unghiile în palme.

Am inspirat scurt.

Eram terminată.

Și speriată – *îngrozită* chiar. Nu voiam să fiu. Voiam să fiu așa cum eram sigură că ar fi fost Alex, în locul meu. Speriată, dar puternică, uimită, însă punând la cale evadarea din clipa în care s-ar fi trezit. Dar eu nu eram ea. Nu mă antrenasem de la naștere. Fusesem o simplă muritoare până acum mai puțin de un an și știam ce urma să mi se întâmple. Toate promisiunile oribile șoptite de Hyperion, înainte ca Seth să ajungă la mine, data trecută – urma să le respecte. Știam asta.

Apăsându-mi gura cu dosul palmei, am strâns din ochi. Mă ardeau lacrimile, în timp ce panica mi se infiltra în vene. Nu puteam...

Am auzit voci și pași în încăperea alăturată și am încremenit, nesigură ce să fac. Am încercat să îmi dau seama ce limbă vorbeau. Au trecut câteva clipe și am început să înțeleg.

Vorbea o femeie.

— Ești nesăbuit, Hyperion. Nu tu deții controlul aici!

— Nu ți-am cerut părerea.

Ea a scos un zgomot exasperat.

— Ea? Va veni după ea și deja a...

— Tacă-ți gura sau îți smulg limba, Tetis! a avertizat-o Hyperion. Știi că așa voi face.

Mi s-a oprit inima. S-a lăsat tăcerea. Am înghițit cu greu și am căscat ochii, auzind cum era descuiată ușa. Nu aveam unde să plec și nici nu conta, de altfel, pentru că ușa s-a deschis și

înăuntru a pătruns lumina, dezvăluind un tunel îngust și pe Hyperion în mijlocul lui.

Bărbatul de lângă mine s-a mișcat brusc. S-a apropiat de zid, cu spatele, și s-a ghemuit, acoperindu-și fața cu brațele și începând să se legene.

— Bun!

Hyperion s-a apropiat; avea picioarele îmbrăcate în piele.

— Te-ai trezit! Acum poate începe distracția.

Am ridicat mâna.

— Nu te apropia!

S-a oprit și mi-am dat seama că zâmbea.

— Sau ce?

Nu avea sens să răspundă. Concentrându-mă, am căutat adânc înăuntru meu... și nu am găsit nimic.

— Ce...?

Mi-am dus mâna la abdomen, dar nu am simțit *nimic*.

Hyperion a chicotit.

— Nu poți face nimic. Vezi tu, rază de soare, nimic nu este absolut. Există întotdeauna un factor care anulează. Brățările acelea au fost cândva în jurul încheieturilor noastre.

Ridicând brațele, m-am uitat la ele.

— Au fost făcute în Olimp, cu sângele lui Zeus și al lui Cronos, a explicat el. Sângele de titan este puternic, iar dacă îl amesteci cu cel de olimpieni... Asta le-a permis copiilor noștri să ne îngroape. Aceste brățări ne-au anulat puterile suficient cât să fim vârați în acele morminte. Au fost scoase după ce am căzut în somnul cel adânc. Din fericire, am recuperat câteva.

Mi se tăiase respirația.

— Știi cum își păstrează zei puterea, nemurirea? a întrebat el, de parcă am fi discutat cum am putea înveseli locul în care ne aflam.

— Nu! am mârâit, cu inima bubuind. Dar bănuiesc c-o să-mi spui.

— Nu, rază de soare, o să-ți arăt!

— Ce bine! am mormăit, ridicând privirea spre a lui.

— Bravada ta este falsă. Duhoarea spaimii pe care o simți ajunge până la mine.

M-am cutremurat.

— Dar poți pretinde mai departe că ești curajoasă. Va fi mult mai amuzant să te înfrâng. Și o voi face, de data asta.

Hyperion s-a așezat pe vine, în fața mea.

— Dar, revenind la partea mai interesantă a conversației, pentru ca zeii să poată supraviețui în exteriorul Olimpului, trebuie să... ne hrănim. Putem face din asta o senzație plăcută sau te putem face să simți că îți jupuim pielea de pe oase, dar tu...

S-a întins și m-a prins de bărbie. Am tresărit, iar el a zâmbit.

— Tu știi deja asta.

Îmi venea să strig. Semizeul bărbat a scâncit.

— Și e timpul pentru masă.

— TREBUIE SĂ TE HRĂNEȘTI, KÝRIOS!

Lăsând paharul jos, am ridicat o sprânceană când lichidul de culoarea ambrei s-a plimbat în interiorul cristalului. La un moment dat, mă oprisem din băut direct din decantoare și sticle. Eră o evoluție.

Se lăsase noaptea, cerul era acoperit de stele și, până când l-am auzit pe Basil vorbind, fusesem singur pe balcon. Doar zgomotul valurilor care se zdrobeau de stânci și gândurile mele îmi ținuseră companie.

Gânduri la Josie.

Fiecare clipă liberă era dedicată ei. Cum se simțea? Jelea moartea lui Solos? Era bine? Furioasă? Suferea? Presupuneam că era supărată pe mine, speram să fie așa, pentru că supărarea e mai bună decât durerea – durere pe care i-o provocasem. Când nu mă gândeam la toate astea, îmi aduceam aminte senzațiile pe care mi le oferea: pielea ei moale, părul mătăsos, buzele catifelate. Îmi aminteam de râsul ei, de gemetele ei.

Uneori, când în nenorocita asta de casă, era liniște deplină, o auzeam chemându-mă.

Îmi pierdeam mințile.

Buzele mi s-au ridicat într-o parte, odată cu paharul. Măcar nu mă transportasem accidental la ea, din nou. Însă mintea mea era un tren care se încăpățâna să circule într-o singură direcție, iar eu nu mă puteam da jos. Trecuseră trei zile de când sosisem, de când o văzusem dormind ultima oară, și tot ce făcusem fusese să trec dintr-o cameră în alta.

De fapt, mai reușisem și să fac o gaură impresionantă în stocul de băuturi alcoolice. Aici, alcoolul era fermentat special pentru noi, amestecat cu doar zeii știau ce. Un shot ar fi trimis un muritor în fund; poate chiar l-ar fi ucis.

Eram convins că îmi petrecusem ultimele trei zile în ceea ce mulți ar considera o perpetuă stare de ebrietate.

— *Kýrios*?

Pe toți zeii, dar încăpățânat mai era!

— Am mâncat deja.

Am mai luat o dușcă, iar buzele mi s-au desfăcut în timp ce arsura îmi cobora vertiginos pe gât. În fiecare seară se pregătea un ospăț care ar fi săturat o armată. Rață. Vită. Porc. Pui. Astă-seară remarcasem și o pizza, rătăcită între puiul și peștele la grătar.

— De câte ori să îți mai spun să nu îmi zici „stăpân”?

— Da, *Kýrios*, a răspuns el, într-o engleză cu accent puternic.

Mi-am dat ochii peste cap, iar degetele mi s-au încleștat pe pahar. Am privit spre locul în care se afla Basil, cel cu păr întunecat. Avea vreo zece ani în plus față de mine și purta alb din cap până-n picioare. Era semipur.

Un slujitor.

Dar nu era însemnat în frunte.

Când mi-am dat seama că existau peste o duzină de slujitori, le-am spus să plece. I-am eliberat, sau așa ceva. Niciunul nu a plecat. Le-am poruncit purilor să se care. Niciunul nu s-a cărat. Basil afirma că erau bucuroși să își servească *theós*-ul.

Eram eu Ucigașul de Zei, dar zeu nu eram.

Cel puțin asta îmi tot repetam. Era cam dificil, când semi-purii și purii îmi făceau plecăciuni de cum mă vedea. Sau când știam că bărbații și femeile care purtau veșminte în culoarea ambrei erau preoți și preotese, la dracu'!

Și mai și gemeau de eter. Nu ca un semizeu sau ca un zeu, dar erau mai puternici decât un pur sau un semipur.

Doar pentru că eram Ucigașul de Zei și puteam face pe Apollo, apărând la întâmplare prin camere, nu însemna că eram un zeu. Nu conta ce spusese nimfa când își încheiase profetia făcută lui Alex, cu mult timp în urmă.

Nu eram zeu.

Și mai știam și că navigam pe râul vijelios al negării.

Dar, la dracu'...

— Trebuie să te hrănești, *Kýrios*. Așa face neamul tău, a încercat iar Basil.

La gât avea un medalion. Gravată în centru era un „S”. Runa invincibilității. Preoții și preotesele purtau același simbol. Nu știam ce însemna acel medalion.

Știam la ce făcea Basil aluzie cu rahatul ăsta. Nu vorbea despre ingerarea de calorii.

Ce ciudat era să mă aflu aici!

Aș fi putut pleca. Chiar m-am gândit la asta a doua zi, când am intrat în dormitorul vast, care dădea spre mare, cel pe care hotărâsem să-l rechiziționez, și am găsit o preoteasă așteptându-mă. Pe pat. Complet goală.

Cred că bărbații din întreaga lume și-au plecat capetele de rușine când i-am poruncit să dispară. La dracu', Seth cel de

dinainte de Josie ar fi ținut-o numai într-o orgie, dar când am văzut-o, tot ce mi-am dorit a fost Josie!

Să i-o trag altcuiva ca să mi-o scot pe Josie din minte ar fi grăbit probabil procesul de separare, însă nu am reușit să mă conving nici măcar să iau în considerare ideea.

Începeam să mă întreb dacă pornirea stranie de a mă întoarce aici însemnase altceva. Ceva legat, evident, de Ewan, de slujitori, de preoți și preotese și de nenorocitul de medalion.

Închizând ochii, mi-am sprijinit capul de scaun. Un foc mocnit îmi ardea măruntaiele. Niciun fel de mâncare nu îl putea satisface. Alcoolul mai îndulcea nevoia – nu mult, moderat.

Basil a pocnit din degete, atrăgându-mi iar atenția. Deschizând ochii, am văzut o femeie pășind pe balcon. Rochia aurie îi flutura în jurul picioarelor.

Am încremenit.

Era blondă și înaltă, ca... Am inspirat adânc. Rochia nu prea reușea să îi ascundă curbele.

— Lydia ar fi onorată să te slujească, a spus Basil, încetișor, atât de încet, încât mi s-a părut că am halucinații.

Femeia pură a înaintat, iar eu am ridicat din sprâncene când a îngenuncheat în fața mea.

— Te rog! a spus ea, privindu-mă cu ochi la fel de albaștri ca marea la țärm. Te putem ajuta.

— Să mă ajutați? am repetat, prosteste.

A încuviințat.

— Ești blondă, am spus îngăimat, întrebându-mă de ce toate preotesele pe care le văzusem până acum erau blonde.

O privire confuză i s-a ivit pe chip. Și-a trecut mâna prin păr.

— Nu îți plac blondele?

Nu aveam o preferință, să fiu sincer, iar părul lui Josie nu era doar blond sau doar șaten, ci un amestec nemaivăzut.

Nu îmi venea să cred că eram gata să spun asta.

M-am enervat.

— Am terminat cu asta.

Am făcut un semn din mână, privindu-l pe Basil amenințător.

— Nu se va întâmpla.

Preteasa a ezitat, apoi a privit întrebătoare peste umăr. El a încuviințat, iar ea s-a ridicat, plecând în grabă din balcon.

— Pleacă! i-am poruncit și lui.

Basil a făcut o plecăciune scorțoasă și a ieșit pe sub arcadă, intrând în casă. Rămăsesem iar singur.

Ce naiba se petrecuse aici?

Nu că nu ar fi fost o îmbunătățire față de perioada în care mama ținea frâiele. Atunci, bătăile alternau cu petrecerile, urmau alte bătăi și alți oaspeți. Nu erau nici preoți, nici preotese.

Nici slujitori care să vrea să se afle aici.

Cu siguranță nu existase un templu cu coloane la capătul curții cu miros de miere, pline de cimbru sălbatic. Ce era mai ciudat era că durase, probabil, câțiva ani să fie ridicat. Nu apăruse în ultimele săptămâni.

Văzusem templul din prima zi. Deasupra intrării era săpată în gresie runa invincibilității. Două preotese în veșminte de culoarea ambrei așteptau afară.

Dar eu nu intrasem.

Nu voiam să intru.

Locul ăsta era ciudat rău.

Pentru că de ce le era teamă zeilor s-a întâmplat.

— Ești pe-aici, Apollo? am ridicat privirea spre cerul înstelat. Tragi cu urechea? Ai auzit ce a zis nimfa?

Nu am primit răspuns, dar tot am râs.

— Gata cu tot ce e vechi! Să facem loc pentru ce e nou, nu? Asta înseamnă că ți-a sunat ceasul?

Niciun răspuns.

Nu că m-aș fi așteptat ca oricare dintre zei să se apropie de mine, acum.

Am stat așa, o vreme, care s-a transformat într-o oră sau poate în trei. Dând peste cap ce mai rămăsese din Metaxa, o băutură locală, am ridicat paharul și am privit cum cristalul se evaporă, la un gând și o pulsație mărunță de eter.

Asta era ceva nou.

Ridicându-mă, m-am clătinat puțin, lovind cu piciorul o sticlă goală, în care fusese coniacul condimentat. Cealaltă era doar pe jumătate goală. Am luat-o de jos și am băut. De ce să mă complic cu paharele?

Am vrut să intru iar în casă și mi-am amintit că mersul era pentru fraieri. Zâmbind, am hotărât să intru în camera aleasă și am simțit cum mi se mișcă trupul – de fapt, am simțit că toate celulele mi se despart și apoi se reunesc.

Cea mai stranie senzație din lume.

O secundă mai târziu, eram în interiorul camerei care se-măna cu o peșteră pe care mama o păstra pentru oaspeții *speciali*. Nu mersesem încă în vechiul ei dormitor. Dacă intram acolo, cred că i-aș fi dat foc.

Am deschis ochii și am înjurat.

— Nu se poate!

O altă preoteasă ședea pe divanul decorativ de la capătul patului, cu mâinile așezate cuminți în poală. Era mai în vârstă, la vreo 35 de ani. Frumoasă încă. Părul ei era strâns și îi atârna pe spate.

Rahat, nu era blondă!

Strângând sticla în pumn, am dus-o la gură.

— Ai cinci secunde să părăsești camera sau n-o să ieși în-treagă de aici!

Preoteasa s-a ridicat încet.

— Te rog să mă ascuți, mai întâi!

Am înghițit lichidul arzător.

— Patru secunde.

— Mă numesc Karina.

— Trei secunde.

A zâmbit ușor.

— Sunt marea preoteasă a Templului celui Numit.

Cred că Basil precizase că așa se numea templul, însă era posibil să fi uitat deja informația.

— Două secunde.

— Iar tu, Seth cel Numit, ești un zeu.

Am schițat un zâmbet și am mai dus o dată sticla la gură.

— Mi s-a mai spus asta de vreo cinci sute de ori.

Fața i s-a încruntat, perplexă.

— Eu nu glumesc, *Kýrios*. Când te-ai descătușat, ai împlinit profetia făcută de oracolul din Delfi, cu mult timp în urmă. Acum, ești zeu și nu mai ești supus capriciilor și obligațiilor de muritor. Te-ai înălțat.

Am privit-o cu ochii mișiți. Avea ceva diferit. Era posibil să fiu beat, dar avea ceva care nu era prezent la celelalte preotese.

— Vei aduce suflul nou, a continuat ea, făcând un pas înainte. Dar trebuie să înveți ce înseamnă să fii zeu.

— Serios? am murmurat, trecând pe lângă ea.

Am terminat coniacul și am pus sticla pe o comodă.

— Poți bea și te poți veseli cât poțfești, a spus ea. Poți căuta orice plăcere, dar trebuie să te *hrănești*.

Întorcându-mă, am ridicat brațele și m-am sprijinit de comodă.

— Ce naiba e cu voi și cu hrănirea asta? Locul ăsta e o clinică pentru dezintoxicare greșită.

Și-a lăsat capul într-o parte.

— Nu înțelegi. Basil nu te-a informat?

Am expirat iritat.

— Cred că a vorbit, iar eu am băut.

Karina a făcut un pas mic spre mine și cred că a citit ceva pe chipul meu, pentru că s-a oprit, încremenită.

— Poți mânca oricâtă mâncare de muritori dorești, dar nu te va mai hrăni. Zeii se hrănesc cu eter. *Trebuie.*

Supărarea mi-a colorat tonul.

— Nu sunt...

— Ești zeu, a spus, fulgerându-mă cu ochii verzi. Și dacă ești un zeu isteț, nu te vei mai păcăli singur.

Am ridicat din sprâncene.

— Tocmai ce m-ai făcut prost.

— Nu am spus așa ceva.

Trecându-mi o mână peste bărbie, am privit patul masiv.

— Dispari!

— Nu pot.

Am întors încet capul spre ea. Brațele și pieptul meu gol au trosnit de o lumină albicioasă. Camera s-a colorat.

— Nu vrei să mă pui la încercare.

A ridicat bărbia, cu nările fremătând. Era o prostie, dar și o dovadă de curaj.

— Înțeleg.

— Nu înțelegi.

Vocea m-a coborât periculos, în timp ce făceam un pas spre ea. Am simțit un ghem în stomac. Eterul din ea mă chema, cântând. Eram deja amețit, însă acum camera a părut să se învârtă.

— Ești confuz. Nu te-ai așteptat la asta, chiar dacă noi am privit și am așteptat. Ne-am pregătit. Așa a fost scris.

Au așteptat? Zumzetul care nu îmi dădea pace s-a întezit, iar gaura dinăuntru meu s-a lărgit.

— Iar tu suferi, a continuat, ridicând o mână și așezându-și-o între sâni. Aici. Suferi mult, iar eu înțeleg asta.

De unde știa? Ah, da, pentru că privise și așteptase.

— Dar tot trebuie să te hrănești.

Zumzetul s-a liniștit cât să pot spune:

— Nu pot face asta.

Mă ardea gâtul.

— Mă face...

Mă înnebunește. Îmi pierd controlul.

— Nu mai ești Apollyon... Nu mai ești copil de pur și semi-pur. Ești zeu, a spus ea, făcând un alt pas în față.

A trebuit să-și dea capul pe spate să mă privească. Era scundă – scundă, ca Alex, și nu era nici blondă, nici înaltă, nici cu forme.

Am privit-o și nu am văzut-o pe Josie.

— Apollyon se poate hrăni, dar nu i-a fost niciodată menit să o facă. Atunci când purii se hrănesc unii cu alții, este un lucru tabu, primejdios, pentru că nu au fost creați pentru asta. Așa se poate crea un daimon, dar, pentru zei... Ei sunt înconjurați de eter în Olimp. Îl respiră. Pentru tine, ca zeu care există în exterior, este imperios să te hrănești.

Am tresărit când mi-a pus o mână pe umăr.

— Trebuie. Atunci vei înțelege, a spus, iar vocea ei mi-a răsunat în minte, mi-a pătruns coloana, și... nu arăta deloc ca Josie. Trebuie să te hrănești, m-a îndemnat, înconjurându-mi încheietura cu degete reci.

Mi-a ridicat mâna și mi-a apăsat palma pe sternul ei.

— Acum.

Senzația din stomac a năvălit afară. Am apucat-o de ceafă. Fiecare părțică din trup mi s-a trezit la viață, ca deșertul pe timp de furtună.

Am făcut-o.

M-am hrănit.

INSPIRĂ!

Expiră!

Zăcând pe o parte, m-am concentrat pe rezistența la durerea continuă. Arsura de după hrănire mai trecuse, dar, de fiecare dată când respiram, durerea îmi săgeta coastele și ceafa.

Inspiră!

Expiră!

Nu aveam idee cât trecuse de când Hyperion mă adusese aici. O zi? Mai mult? Mai puțin? Stomacul gol îmi chiorăia. Îmi era foame, dar până și gândul la mâncare îmi răscolea intestinele.

Silindu-mă să deschid ochii, am cercetat camera întunecoasă. Vedeam siluetele celorlalți doi prizonieri. Nu eram singură. Respirând întretăiat, mi-am sprijinit palma de pământul de pe jos și am tresărit când am reușit să mă ridic și să stau în fund. Îmi simțeam coastele în flăcări. M-am sprijinit de zid. Abia dacă mă mișcasem, dar parcă deja nu mai aveam putere. Eram dezorientată, până mi se obișnuiau ochii cu lumina slabă.

Mi-am dres glasul și m-a durut.

— Bună!

De fiecare dată când mă trezeam, când eram singură, îi strigam pe ceilalți doi. Nu primeam niciodată răspuns. Sincer, nu mă așteptam să fie diferit acum. Dar a fost.

S-a mișcat ceva în umbră. Am auzit foșnet de material pe jos. Silueta s-a împins cu dificultate în poziție șezând.

— Cine... cine ești?

Era bărbatul.

Ușurarea aproape că m-a făcut să țip. Era în viață și putea vorbi. Asta era bine. Sprijinindu-mi capul de zid, am înghițit.

— Eu sunt Josie. Tu?

Au trecut câteva momente.

— Eu sunt Mitchell. Mă numesc Mitchell Cousins.

I-am repetat numele în minte.

— Știi ce sunt ei și de ce te-au adus aici?

Așezându-mi mâinile în poală, m-am concentrat pe conturul lui încețoșat.

— Sunt titani. Se... se hrănesc cu noi.

Tusea i s-a transformat într-un hohot de râs.

— Deci nu am înnebunit; ce se întâmplă chiar se întâmplă.

— Da! Se întâmplă. Ești... un semizeu încătușat, i-am spus, tresărind când un junghi de durere mi s-a înfipt în ceafă. Vă căutam. Știam că voi doi ați fost răpiți...

— Știai despre asta înainte să te prindă?

I-am simțit surprinderea.

— Am aflat ce sunt acum aproape un an.

Nu eram sigură cât îi puteam spune sau cât suna de credibil pentru un tip care zăcea aici de atâta vreme.

— Tata a trimis pe cineva să mă protejeze, însă Hyperion m-a găsit. Ne-am luptat cu el, dar nu v-am putut găsi pe voi doi. Mitchell nu a răspuns, pentru o vreme.

— Te... te caută cineva?

— Da!

— Ne vor găsi?

— Vor... vor încerca, am spus, simțind regret pentru el și pentru fata care nu se mișcase nici măcar o dată de când ajunsese eu aici.

Spuneam adevărul. Alex și Aiden aveau să încerce să mă găsească. La fel și Deacon, și Luke, iar dacă Seth ar ști, ar încerca și el. Credeam asta. Dar nu știam cum ne-ar putea găsi. M-am străduit să îl privesc prin întuneric.

— Știi cine e cealaltă persoană?

— Lauren.

Vocea lui era ca un șmirghel.

— Nu o cunosc prea bine.

Privind spre locul în care zăcea fata, nu am văzut nici măcar o părticică din trupul ei mișcând.

— Știi de cât timp ești aici?

— Habar n-am, s-a cutremurat el. Dar a trecut... o vreme.

Ea era deja aici, și ei...

— Ei ce? am șoptit.

Mitchell nu a răspuns imediat.

— Tipul ăla mare... nu cel care te-a adus.

— Hyperion? Doar să îi rostesc numele și îmi vine să vomit.

— Da, nu el. Mai e unul. Are o creastă punk. Păr albastru, cred.

Mitchell s-a oprit, părând să își adune forța necesară să continue.

— Vine după ea. Acum, nu atât de mult, dar la început... de fiecare dată când eram conștient, el era aici și...

O parte din mine nu voia să audă, însă nu l-am oprit.

— O târa de aici și nu cred că mergeau prea departe. Ea striga; îmi dădeam seama că se lupta cu el... sau așa făcea, la început. Auzeam ce îi făcea.

Vocea i-a cedat.

— O... îi făcea rău. Îi făcea lucruri. Auzeam totul.

Pe toți zeii!

Groaza mă împiedica să mai vorbesc. Inima îmi bubuia în piept. Toate acele lucruri cumplite pe care mi le spusese Hyperion le pățise ea, în mod repetat.

— Am încercat... am încercat să îl opresc, când venea să o ia. Trebuie să mă crezi. Am încercat. Eu chiar am...

— Te cred.

Lacrimile îmi ardeau ochii, în timp ce încercam să o văd mai bine pe fata ascunsă în umbre, zăcând lângă zid.

— Te cred.

Când a vorbit, vocea lui era mai răgușită decât înainte.

— Acum... doar se hrănește cu ea. Chiar aici. Iar eu... nu îl pot opri.

Mi-am ridicat piciorul drept, îndoindu-l din genunchi. Nici măcar nu îmi puteam închipui prin ce trecuse femeia – și prin ce trecuse el.

— După tine cine vine?

— Femeia. Nu îi pot pronunța numele.

Poate că vorbea despre cea care fusese cu Hyperion și se certase cu el. Mi-am amintit cum se retrăsese el în fața lor.

— Poți face ceva... pentru mine? a întrebat, iar eu nu aveam nicio idee cum i-aș putea fi de ajutor. Poți vedea dacă mai trăiește? Nu s-a mișcat de când te-au adus pe tine... și nici ei nu au mai venit după ea. Eu... nu am putere să mă mișc.

Stomacul mi s-a strâns când privirea mea a trecut de la el la cealaltă siluetă neclară. Am încercat să vorbesc, dar îmi pierdusem glasul. Mi-a luat câteva secunde să croncăn afirmativ și m-am împins de lângă zid.

Era mai ușor să mă târăsc spre locul în care știam că zăcea. Să mă ridic și să merg ar fi însemnat prea mult efort și prea multă apăsare pe coastele mele, așa că m-am mișcat lent spre ea. Palmele mi s-au acoperit de praf. I-am atins picioarele nemișcate. Cu un nod în gât, am înaintat spre talia ei. Era întoarsă spre zid. I-am dat șuvițele lungi, năclăite, la o parte. Era prea întuneric să îi disting trăsăturile sub murdăria care îi acoperea fața.

Te rog să nu fi murit! Te rog!

Brațul mi-a tremurat când mi-am apăsat degetele pe gâtul ei. Am icnit, simțindu-i pielea rece. Mi-am mișcat degetele, căutându-i pulsul. Nu am simțit nimic. Am încercat să înghit.

— Este...?

Cu grijă, am întors-o pe spate. Am încercat. Trupul ei era teapăn, iar un braț părea blocat la podea. Părul i-a căzut într-o parte și am văzut că avea ochii deschiși, ficși și goi. Era...

M-am dat înapoi, creând distanță între noi – între mine și sărmana fată. Creierul meu nu putea nici măcar procesa implicațiile a ce se întâmplase și ce însemna asta pentru noi și pentru lume.

— Josie? a șoptit Mitchell.

Mișcându-mă până când m-am putut sprijini iar de zid, am ignorat durerea din coaste și din ceafă.

— Este... Îmi pare rău! Este moartă.

— Pe toți zeii!

Priveam cu groază locul în care zăcea ea.

— Trebuie să fie un coșmar, a spus el. Pe toți zeii! Ce...

Un alt fior m-a străbătut, iar de data asta nu s-a mai oprit. Mi-am tras genunchii la piept și i-am înconjurat cu brațele. Era moartă. Fata asta, un semizeu încătușat, era moartă și zăcea aici, lângă noi.

— E moartă! a icnit Mitchell. E moartă, și noi urmăm!

ÎN APOI PE BALCON, am privit răsăritul de soare. Oceanul s-a topit într-o suită de nuanțe de albastru, lavandă și rozaliu.

Dormisem ca un bebeluș noaptea trecută.

De când o părăsisem pe Josie, îmi era greu să adorm. Gândurile la ea mă ținuseră treaz – la fel și lupta continuă cu mine, pentru a nu merge la ea. Conținutul de alcool din sânge nu mă ajuta nici el să am nopți odihnitoare, dar după ce mă... hrănisem, iar Karina plecase, picasem ca un puști nimerit în cap la un joc de dodgeball.

Hrănirea fusese diferită.

Înainte, mă simțisem derutat. Plin de energie, de parcă tocmai aș fi prizat cocaină – sau așa ceva. Dar nu de data asta. Simțeam puterea dinăuntru meu, mai intensă decât înainte de hrănire, însă era... *echilibrată*. Mă simțeam energizat, dar calm, când m-am trezit, cu câteva clipe înainte să se crape de ziuă.

Nu mă mai simțisem niciodată așa.

Dar dacă era să cred ce spunea toată lumea, acum eram complet diferit.

Îndoindu-mă de mijloc, mi-am sprijinit antebrățele de balustrada de piatră și am privit oceanul. În piept îmi încolțiseră semințe de vinovăție. Hrănirea nu avusese nimic sexual, însă existase un anumit nivel de intimitate. Firește că trebuia să fii aproape din punct de vedere fizic, ca să reușești. Trebuia să atingi cealaltă persoană.

Am închis ochii, amintindu-mi cum luasem de la Josie ceva la care nu aveam niciun drept. Mâna pe care i-o apăsasem chiar sub sâni. Ce făcusem lângă cimitirul de la Academia Legământului.

Făcusem la fel și în cazul Karinei, mai puțin orgasmul, săruturile și celelalte lucruri.

Că o părăsisem pe Josie însemna că nu mai eram cu ea, dar mai degrabă îmi dădeam foc boșelor decât să fiu cu altcineva. Poate că asta avea să se schimbe, cândva, dar mă îndoiam. Așa cum mă îndoiam și că m-aș fi împăcat vreodată cu ideea că ea ar putea fi cu altcineva – chiar dacă o merita.

M-am simțit cuprins de furie la simplul gând că ea ar putea fi cu altcineva. L-aș fi ucis pe nenorocitul care ar fi atins-o, deși știam că era atitudinea greșită. Toată povestea cu „Nu pot să fiu cu tine, dar tu să nu fii cu altcineva” mă făcea să semăn și mai mult cu un obsedat; dar nu puteam schimba ce simțeam.

Expirând, eram pe cale să mă întorc înapoi, când o ușă mai îndepărtată s-a deschis și a apărut Karina.

— Bună dimineața, *Kýrios!*

S-a oprit, cu mâinile împreunate.

— Pari să te fi odihnit.

— M-am odihnit, am spus, cu șoldul sprijinit de balustradă. Însă cred că te așteptai la asta.

Bărbia i s-a înclinat, iar ochii întunecați i-au sclipit în lumina diafană a dimineții.

— Da, mă așteptam.

A făcut câțiva pași, iar eu m-am întrebant dacă aluneca sau atingea pământul cu picioarele.

— Simt că ai niște întrebări și cred că acceptăm mai ușor informațiile când soarele își începe călătoria.

Am ridicat o sprânceană, dar avea dreptate. Aveam întrebări, și încă multe. Chiar dacă o parte din mine încă nu voia să-i pese, ceva dinăuntru meu, ceva nou și puternic, refuza să îmi permită să mă fofilez de la ce eram.

— Ei, bine, da, am întrebări, am răspuns, într-un târziu, încrucișându-mi brațele la piept.

Zâmbetul ei a părut ușurat.

— Întrebă!

— Ce ești tu, mai precis?

Zâmbetul i s-a topit.

— Ce vrei să spui?

— Ești o pură care e și preteasă. Înțeleg, dar nu ești o pură obișnuită. Eterul din interiorul tău este mai puternic, aproape la fel cu acela pe care l-aș detecta la un Apollyon, i-am explicat, amintindu-mi cu ușurință cum mă simțisem în preajma lui Alex, înainte și după ce se trezise. Dar nu știam că există încă pretese care slujesc zeii și nu am idee de ce eterul este mai puternic în tine decât într-un pur obișnuit.

— Noi am existat de la începuturi și i-am slujit pe toți zeii! Doar pentru că s-au retras în Olimp nu înseamnă că încetăm să îi slujim. Doar că slujim mai... discret.

— Adică nu mai sacrificați fecioare muritoare?

I-a tremurat colțul buzei.

— Asta, și faptul că slujitorii zeilor sunt aleși la naștere. Zeii pe care îi slujim ne marchează cu simbolurile lor, și, fiindcă suntem aleși, suntem... *mai* puri. Suntem mai... divini și de

aceea avem mai mult eter în sânge. Așa a fost de la începuturi și așa va fi până la sfârșit.

Nu mi-a scăpat că nu negase întrebarea legată de sacrificarea fecioarelor. Trebuia să cercetez templul cât mai curând, să mă asigur că nu aveau fecioare ascunse pe undeva. Am adăugat și asta pe lista cu lucruri de făcut.

— Iar tu porți însemnul cărui zeu, mai precis? am întrebat.

M-a privit pieziș. Mi s-a părut impresionant că părul răscutit cu iscusință nu a făcut-o să se răstoarne.

— Știi deja răspunsul.

Poate că îl știam, dar am așteptat.

Și-a prins faldurile rochiei cu mâna și, pentru o clipă, am crezut că își va dezveli sânii, iar asta, desigur, ne-ar fi încheiat destul de repede conversația. Dar nu a făcut-o, slavă zeilor buni de nimic!

Și-a expus doar partea de sus a sânelui drept. Iată-l, un semn din naștere rozaliu, de forma runei invincibilității, aceeași care străjuia deasupra templului!

Mi-am încleștat maxilarul.

— Este însemnul Zeului Vieții și al Morții. Cel care este absolut, a explicat, netezindu-și mâneca rochiei. Zeul cel Numit.

— Multe nume pentru un singur zeu, am comentat, sec.

Mi-am amintit de momentul în care Alex fusese adusă în fața Consiliului, sub falsul pretext de a discuta despre atacurile daimonilor la care fusese părtașă mama ei. Motivul fusese doar un șiretlic pus la cale de ministrul Telly, care făcea parte dintr-un grup de idioți chitiți să distrugă Apollyonul. Îl folosise pentru a încerca să o aservească. În timpul interogatoriului, o numise într-un fel care îmi ridicase brusc părul de pe ceafă.

O numise Aducătoarea Morții.

Doar că nu Alex ar fi trebuit să fie motivul preocupării lor, ci eu.

— Este un zeu pe care l-am așteptat multă vreme, a zis Karina și și-a împletit din nou degetele. Profeția care îl menționa pe Cel Numit a fost rostită cu multe secole în urmă și, timp de sute de ani, cei născuți să îl slujească și-au așteptat cu nerăbdare zeul. Acum 22 de ani, zeul s-a născut. Profeția s-a împlinit, iar noi am răspuns chemării de a veni pe Andros. Tu ești Cel Numit, Zeul Vieții și al Morții.

M-am uitat la ea cam lung.

— Pare incredibil.

— La fel ca doi Apollyoni născuți în aceeași generație. O astfel de situație incredibilă părea incredibilă cu niște decenii în urmă, nu?

Avea dreptate, dar...

— Nu are sens.

Nu am întrebat „De ce eu?”, dar era evident. De ce să fiu tocmai eu ridicat la statutul de zeu adevărat, când erau alții mult mai potriviți pentru asta? Serios, acum! Chiar și numai controlând *akasha* și m-aș fi lăsat cuprins de euforia distrugerii.

— Există multe informații adânc înăuntrul tău. Tot ce au învățat Apollyonii care au existat înaintea ta. Cunoștințele acelea ți-au permis să te trezești și să devii Ucigașul de Zei.

— Înțeleg, însă eu nu am fost primul Ucigaș de Zei.

— Alexandria a fost, așa este, dar soarta ei era deja menită și nu îți aparținea.

Karina s-a întors, sprijinindu-se cu mâinile mici și delicate de balustradă.

— Ea trebuia să distrugă zeul care încerca să arunce lumea în plin haos al războiului, atât. Deoarece creatorul ei, Apollo, încă exista, a reușit să o oprească să devină adevăratul Ucigaș

de Zei. Ea trebuia dintotdeauna să devină ce este astăzi, adică un semizeu.

— Iar eu ce eram? Un accelerator?

Vechea mea furie a ieșit la suprafață.

— Tot ce am făcut a fost, de fapt, menit să fac?

— Da! Erai menit să faci tot ce ai făcut.

Neîncrederea m-a copleșit.

— Nu se poate! Nu pot să cred așa ceva. Am făcut lucruri oribile, iar dacă mă cunoști pe cât de bine pretinzi, atunci știi ce am făcut.

— Știi ce ai făcut.

Am făcut un pas spre ea, lăsându-mi brațele pe lângă corp.

— Îmi spui, de fapt, că tot rahatul ăla a fost predestinat, și că eu am devenit asta... ca recompensă, sau ce?

— Nu aș spune că este o recompensă.

S-a uitat la ocean.

— Dar așa a fost scris. Trebuia să fii creat de Ares și să fii folosit pentru a trezi adevăratul Apollyon – pe Alexandria. Ai fost menit, alături de prietenii tăi, să îl eliberezi pe titanul Perseu, care avea să își elibereze frații, la rândul lui. Tot ce s-a întâmplat de atunci a fost menit. Chiar și moartea lui...

— Nu spune asta, am avertizat-o. Nu vreau să aud că să privesc pe cineva murind a fost scris, că s-a întâmplat din cauza destinului *meu*.

— Destinele lor sunt doar o mică parte din al tău. Ce li s-a întâmplat nu înseamnă că e din vina ta.

A lăsat bărbia în piept.

— Dar toate au condus spre asta, spre ce ai fost menit să fii dintotdeauna.

— Un zeu? am întrebat pe un ton ironic.

— Alexandria a fost menită să fie Apollyon, iar tu ai fost menit pentru un destin mult mai măreț. M-a privit și a adăugat: S-ar putea să fie dificil să accepți asta, dar ești obligat.

— Parcă ai fi Yoda, am mormăit.

— Pardon?

— Nu contează! Am oftat, încercând să mă concentrez și am continuat: S-a mai întâmplat? Un zeu creat aleatoriu?

— Olimprienii au fost născuți de titani. Ucigașul de Zei a fost creat de zei ca o măsură absolută împotriva oricărei ființe supreme. Când Alexandria s-a trezit, a făcut-o pentru a încheia domnia lui Ares, înainte chiar de a începe. Când te-ai trezit tu, a fost pentru a începe o nouă eră.

— O nouă eră? am râs răutăcios. Ce naiba mai înseamnă și asta?

Și-a înclinat trupul zvelt spre al meu.

— Că tot ce știm este pe cale să ia sfârșit și că va începe o nouă eră.

Karina a schițat un zâmbet.

— Nu asta este important acum. Josie face parte din...

— Nu! am întrerupt-o. Nu mai face parte din nimic ce ține de mine.

— De ce? a întrebat uimită. Îți este teamă de ce ai putea face în preajma ei? Că ai putea să o rănești? Nu ți-ai dat seama că hrănirea este...

— Nu vreau să vorbesc despre ea cu tine. Este singurul avertisment pe care ți-l voi da, am zis, încleștând pumnii. Ce fac eu de aici încolo nu o mai privește.

— Deci dorința ta de a te răzbuna pe titani este motivată de altă nevoie?

Am mijit ochii.

— Ai grijă!

A ridicat din umeri și s-a întors din nou spre ocean.

— Ești cel dintâi, a spus, după o clipă. Ești singurul zeu care s-a ridicat, care a primit toate abilitățile divine. Știi de ce zeilor le este atât de teamă de Ucigașul de Zei? Nu doar pentru că îi poți ucide, ci și pentru că ești absolut, alături de doar alți trei: Zeus, Hera și Cronos. Le este teamă de tine pentru că știi că ai putea deveni ca ei.

— Și ce înseamnă „absolut”, mai precis? am întrebat.

Nu pricepusem niciodată de ce își bătuseră capul să îl creze pe Ucigașul de Zei. Apollo încercase cândva să îmi explice, în cei mai vagi termeni posibili, pretinzând că era vorba de un sistem contabil. Ares nu explicase nimic. Nu avea sens să creze ceva ce i-ar fi putut distruge.

Dar zeii păreau să exceleze la capitolul decizii proaste.

Iar muritorii, ei bine, aceștia creau permanent lucruri care urmau să îi distrugă.

Ce știam eu?

— Ai abilitățile zeilor, dar ai și puterea absolută de a distruge o ființă divină, a explicat ea, răbdătoare. De la distrugerea lui Ares, nu există un sfârșit natural al începutului tău. Singurele amenințări reale la adresa ta sunt Zeus, Hera și Cronos.

Am ridicat din sprâncene.

— Stai așa! Pricep, Cronos m-ar putea face arșice. Dar cum ar putea Zeus și Hera, când nu puteau pe când eram Apollyon?

— Tocmai pentru că *erai* Apollyon. Asta îți oferea o protecție suplimentară, însă te rog să mă crezi când spun că ar fi găsit o cale de a te distruge, pentru că știau că era posibil, a încercat Karina să îmi explice, apoi s-a oprit. Au știut mereu.

Da, desigur, firește că știuseră. Doar că nu pomeniseră nimic despre asta.

— Deci și ei sunt absoluți?

— Doar ființele absolute pot ucide alte ființe absolute. S-ar putea lupta cu tine și poate ar câștiga, a spus ea. Dar tu ești Ucigașul de Zei, Cel Numit. Nu ar fi înțelept din partea lor să se lupte cu tine.

Ha!

Păi, eram mai tare decât crezusem.

— Ești nemuritor, *Kýrios*! Ești zeu.

Cuvintele acelea s-au instalat, *în sfârșit*, în conștiința mea, și m-au lovit. M-au trăsнит, aș putea spune. Acceptasem de mult că nu aveam niciun viitor. Că, odată ce zeii se prindeau cum să mă termine, ar fi făcut-o și că, în viața de după, aș fi fost târfa lui Hades. Doar după ce am întâlnit-o pe... pe Josie am regretat că făcusem înțelegerea care îmi răpea orice șansă de a avea o viață îndelungată și fericită. Dar acum?

Aveam un viitor.

Aveam o veșnicie.

Nu mai conta ce înțelegere făcusem. Zeii nu îmi mai puteau controla nici acțiunile, nici viitorul. Nu *mă* mai puteau controla.

Am clătinat din cap, încă uluit de toate astea, dar nu am mai putut nega adevărul.

— Așadar, sunt zeu...

— Da, a spus Karina, care s-a desprins de balustradă și m-a privit. Și mai ai multe de învățat.

URMA SĂ MOR.

Muream.

Stând între ulmii înalți – copaci atât de groși, încât doar câteva raze rătăcite de lumină pătrundeau printre crengile lor stufoase –, simțeam cum mi se scurge viața din trup.

Aerul rece îmi înfiora brațele goale. Am încercat să inspir, dar aerul nu a circulat, în timp ce îmi priveam rochia albă, frumoasă, care îmi gădila vârfurile degetelor de la picioare; rochia pe care fusesem atât de bucuroasă să o port!

Sângele mi-a țâșnit din piept, stropindu-mi pieptarul și stricându-l. Apăsându-mi pieptul cu mâini tremurătoare, nu am reușit să împiedic sângele să-mi curgă printre degete.

Pe toți zeii, chiar urma să mor!

Genunchii mi-au cedat, dar nu am căzut. M-au prins niște brațe care m-au ajutat să mă așez și m-au ținut cu grijă. Am cli-pit, încercând să mă concentrez, și m-am lipit de pieptul cald și puternic. Ochi de culoarea ambrei mă priveau.

— Seth! am șoptit. Să nu îmi dai drumul!

— Nu!

Fața i s-a schimonosit. Lacrimile i-au umplut ochii. Mi-a ridicat capul, apăsându-și buzele pe fruntea mea.

— Nu îți voi da niciodată drumul, Josie. *Niciodată!*

Mâinile mi-au alunecat în lături. Am încercat să vorbesc iar, să îi spun că îl iubesc, că îl voi iubi mereu, însă nu mi-am putut sili gura să rostească acele cuvinte.

— Josie!

Vocea i s-a frânt. Mă legăna încetișor.

— Te iubesc! Te iubesc și nu îți dau drumul! Niciodată nu voi... .

Icnind, m-am ridicat brusc și am deschis ochii. M-a întâmpinat întunericul, iar trupul meu a protestat la mișcarea neașteptată. Fiecare părticică mă durea: mușchi, oase, piele. Cred că mă durea și părul. Mă dureau toate, dar trăiam.

— A fost doar un vis, am șoptit, răgușită, sprijinindu-mă de zidul rece. Doar un vis...

Dar avusese ceva diferit, ceva prea limpede, prea adevărat. Simțeam aerul proaspăt pe piele, mirosul metalic de sânge, și îl auzeam pe Seth – îl simțeam lângă mine.

Dar el nu era acolo.

Fusese ca acele vise pe care le aveam când eram la Academia Legământului, în Dakota de Sud. Cele care mă preveniseră că venea, iar vocea se dovedise a-i fi aparținut lui Atlas. Și venise. Aducând a profeție, îmi provocaseră aceeași durere surdă în tâmpile. Mă întrebam dacă erau doar niște vise – și dacă nu erau, oare cel cu mine sângerând șuvoaie, într-o rochie albă, era un avertisment?

Nimic nu mai conta.

Obosită, am închis ochii și am strâns din buze, pentru a bloca suspinul amar pe care îl simțeam în gât. Gândurile mi se încețoșaseră, așa că m-am liniștit câteva minute, până mi-a trecut.

Aveam gâtul uscat și stomacul gol. Îmi era incredibil de sete și de foame, și nu îmi aminteam ultima dată când băusem un pahar de apă rece sau mâncasem altceva decât hamburgeri vechi sau cartofi prăjiți probabil râncezi.

Titanii aveau tendința să uite să ne hrănească, iar când o făceau, parcă găseau dinadins mâncare dezgustătoare. Dar când foamea ne rodea intestinele, nu prea ne păsa cu ce le umpleam. Eram disperăți.

Da, eram atât de disperată!

Am mijit ochii în beznă. Eram din nou singură. Nu îl mai văzusem pe Mitchell de o vreme și nu aveam idee dacă trăia sau dacă era ca... sârmana fată.

Fata începuse să se descompună încă de dinainte să fiu luată de acolo. Duhoarea era sufocantă. Titanul femeie – Tetis – îndepărtase, într-un târziu, trupul semizeului încătușat, și o făcuse fără urmă de grijă sau de respect. O apucase de umeri și îi târâse trupul afară. O târâse.

M-am cutremurat.

Acum eram ținută într-o cameră mai mică, unde ședeam pe pământ bătătorit, care mirosea a rădăcini și a mucegai. Erau probabil și șoareci aici, dar încercam să nu mă gândesc la asta.

Încercam să nu mă gândesc la multe.

Nu aveam idee câte zile se scurseseră de când mă răpise Hyperion de pe stâncile din Malibu. Trecuseră cel puțin trei, pentru că mi se permisesse să stau la soare de trei ori, când Hyperion mă dusesse deasupra, și mi se păruse că între acele momente trecuseră alte zile, dar nu puteam fi sigură decât de ritmicitatea vizitelor lui.

Hyperion se hrănea.

Un alt fior mi-a scuturat trupul și mi-am ridicat picioarele la piept. Uneori, se hrănea ca Seth... așa cum făcuse Seth, cum

se hrănise el, iar eu nici măcar nu observasem, dar Hyperion se asigura că știam exact ce făcea. Își apăsa mâna pe sternul meu până când îmi învinețea pielea, iar eu mă împotriveam până când mă copleșea durerea și tot ce mai puteam face era să respir.

Simțeam că fiecare celulă din trup mi se împrăștia, iar pielea îmi era sfâșiată de pe mușchi cu un cuțit ruginit pentru unt, și nu mă puteam împotrivi. Indiferent cât de puternică sau de curajoasă încercam să fiu, durerea mă consuma, și tot ce puteam face era să mă micșorez, să mă rog să se termine, să urmeze nimicul iertător de la final.

Alteori, Hyperion se purta ca un daimon.

Își folosea *dinții*.

Sprijinindu-mi capul de genunchi, mi-am cuprins pulpele cu brațele. Aveam o urmă de mușcătură pe încheietura dreaptă, chiar sub brățara aurie. Nu era chiar adâncă, însă mă durea. Credeam că se vindeca însă. Cealaltă, de pe brațul stâng, era mai urâtă, mai recentă. Pielea nu arăta deloc bine și încă sângera sau poate supura un alt tip de lichid, la care nici nu voiam să mă gândesc.

Oare semizeii se puteau infecta?

Nu aveam nicio idee.

Nu că aș fi putut întreba pe cineva.

După ce termina Hyperion, rămâneam singură pentru ce credeam că era o zi, sau poate mai mult, pentru a-i oferi trupului meu ocazia să își înnoiască stocul de eter, așa cum un trup muritor își înnoiește lichidele și celulele pierdute. Asta îmi explicase Hyperion... sau cu asta mă tachinase. Nu prea aveam conversații. Nici cu femeia titan nu vorbeam.

Era la fel de crudă ca Hyperion, poate chiar mai crudă, dar îi era și teamă. Îmi dădeam seama de asta, dar lui Hyperion nu îi era. Chiar deloc.

Mi se părea că trecuseră multe ore de când îl văzusem pe Hyperion ultima dată, iar asta însemna că avea să se întoarcă în curând.

Și știam ce urma.

Îmi poruncea să îl urmez, iar dacă nu o făceam, mă târa de acolo. La propriu. Mă ducea prin ce se dovedise a fi un depozit, prin docurile de încărcare și în parcarea pustie. Nu mă lăsa doar să stau acolo, bucurându-mă de soare.

Oh, nu!

Vorbea.

Apoi, mă târa iar în interior. La început, protestam, indiferent cât de inutil era, pentru că trebuia. Câștiga mereu luptele acelea, dar aveam vânății care dovedeau că nu cedam atât de ușor.

Nu eram sigură că puteam suporta totul, de la capăt.

Nici nu voiam.

Mi-a scăpat un geamăt răgușit și am ridicat mâinile, trecându-mi-le prin părul uscat și încălzit. Mi-am dat la o parte șuvițele de pe față. Părul meu era aspru și scârbos, la fel ca hainele pe care le purtam.

Nu făcusem duș de când eram aici. Trupul mi s-a încordat, când am crezut că aud pași. Cu gâtul rigid, am ridicat capul și m-am străduit să aud mai bine.

Speranța ca oricine să mă salveze murise deja a doua oară când Hyperion se hrănise din mine, pentru că... strigasem după tata.

Strigasem după Seth.

Cu lacrimi de umilință arzându-mi ochii, strigasem după ei până când îmi cedase vocea, iar Hyperion răsese.

Apollo nu venise.

Iar Seth... nu răspunsese.

Mă părăsise. Chiar dacă plănuisem să îl gădesc, să îi dovedesc că îl iubesc și să îi arăt că era demn de iubirea mea, mă părăsise, iar eu... eram aici.

Știam că Seth nu aflate că fusesem răpită. Fiecare parte din mine știa că, dacă ar fi aflat, ar fi venit după mine. Știam asta, dar să fiu aici era ca o rană deschisă în pieptul meu. Supura și putrezea, frângându-mi inima de fiecare dată când mă gândeam la el. De fiecare dată când știam că nu va veni să mă salveze.

Nu venea nimeni.

Depindea numai de mine să supraviețuiesc, să evadez.

Singura șansă pe care o aveam era când mă ducea afară. Hyperion spusese cândva că asta ajuta la înnoirea stocului de eter, iar eu bănuiam că era legat de faptul că tata era zeul soarelui, la-la-la.

Să fug era singura mea șansă. Nu era cel mai bun plan, dar era mai bine decât să accept că acesta era viitorul meu, că aceasta era viața mea, până când nu îmi mai rămânea nimic de dat.

Nu mă puteam gândi numai la mine. Mai era și Mitchell, iar dacă încă trăia, era aici, undeva. Nu se putea ajuta singur. Trebuia să îl scot de aici, înainte să fie prea târziu.

M-am frecat la ochi, tresărind, pentru că mi se uscaser foarte tare pielea și mă durea. Sprijinindu-mi obrazul de genunchi, am închis ochii. Probabil am ațipit, pentru că, în clipa următoare, capul mi-a tresărit când s-a deschis ușa.

Hyperion a umplut tot spațiul acela.

— Bună ziua, rază de soare!

— Dispari! am zbierat, încordându-mă toată.

A chicotit, în timp ce străbătea distanța scurtă dintre noi.

— Cât de elegant! Vrei să mai încerci?

Am înghițit cu greu.

— Dispari naibii de-aici?

— Nu merge așa! a zis când s-a oprit lângă mine. Ridică-te!

O parte din mine voia să refuze, dar, dacă procedam așa, m-ar fi atins, iar eu nu voiam să mă confrunt cu asta, așa că m-am ridicat pe picioarele slăbite și l-am evitat. Am pornit de una singură, străbătând jumătate de cameră când m-a lovit cu palma peste șale, împingându-mă înainte.

Aproape m-am dezechilibrat, dar m-am stabilizat cu ajutorul mâinii.

— A fost... urât.

— Te miști prea încet!

Degetele mi-au pătruns în carnea umărului.

— Mergi ca o vacă prea bine hrănită.

Mi-am mușcat interiorul buzei când am intrat pe casa îngustă a scărilor. Aproape că m-a ținut în șuturi tot drumul până sus.

— De fapt, chiar îmi amintești de o vacă, a spus el, când depășeam ușile care căzuseră din niște balamale. O vacă grasă, cu pete.

— Te pricepi la cuvinte, am scrâșnit.

Mergeam pe lângă navete de lemn și mese de lucru prăfuite.

— Mi-ai pus inima pe jar.

Degetele lui au apăsat mai puternic, făcându-mă să tresar.

— Credeam că vei mai slăbi. Corpul tău reține foarte bine grăsimea.

— Uau! am exclamat.

De fapt, da, slăbisem. Abia dacă se mai țineau blugii pe mine.

Hyperion a deschis ușa cenușie. Soarele s-a revărsat, iar eu am mijit ochii. M-a condus de-a lungul rampei. Parcarea era goală, cu excepția a două camioane pentru livrări, care se aflau acolo de când ieșisem prima dată afară. Erau niște modele mai vechi. Cuvintele MILL AND SONS INC. erau pictate cu vopsea roșie scorojită pe unul dintre ele. Buruienile se ițeau prin cimentul crăpat. La câțiva metri distanță, copacii se îndesau la marginea parcării.

Nu mai era nimic altceva în zonă.

Știam asta pentru că nu văzusem nicio clădire, nu auzisem zgomot de mașini în depărtare și nimeni nu venise să vadă... de ce se auzeau strigăte.

Genunchii îmi tremurau în timp ce mergeam în fața lui Hyperion. Cimentul îmi ardea tălpile goale. Nu aveam idee unde ne aflam, dar credeam că eram în sud – asta dacă eram încă în State.

— Stai jos! mi-a poruncit.

Inspirând adânc, am vrut să fac ce mi-a spus, dar în ultima secundă am țâșnit în față, forțându-mi picioarele să se miște. Am țâșnit.

— Serious? a râs Hyperion. Încerci să fugi de mine?

Cu brațele și picioarele încordate, am ignorat amorțeala și durerea, și am alergat cât de repede am putut. În tălpi mi s-au înfipt pietricele care mi-au tăiat pielea, dar am continuat să alerg. Am ieșit din parcare, țâșnind printre copaci. Mă ardeau plămânii și îmi bubuiau tâmplele. Nu știam până unde puteam alerga, dar voiam să...

În fața mea au apărut brusc flăcări, înghițind un copac. Icnind, am alunecat. Agitându-mi brațele, m-am răsucit chiar când durerea a pus stăpânire pe mine. Mi-au cedat picioarele și m-am prăbușit.

— A fost amuzant!

Hyperion mi-a vârat degetele în păr. Mi-a tras capul pe spate.

— Chiar mă întrebam, să știi, dacă ți-ai pierdut sau nu încăpățânarea. Dacă te-am învins atât de ușor.

Gâfâind, m-am silit să îi înfrunt ochii negri, nesfârșiți și lipsiți de suflet.

Mi-a zâmbit.

— Asta m-ar fi dezamăgit.

— Departe de mine gândul ăsta! am icnit.

— Da, absolut.

A strâns mai tare, îngenunchind și trăgându-mi capul pe spate.

— Ghici ce am făcut, rază de soare!

Am gemut când m-a tras iar de păr.

— Nu știu. Ai ajutat o bătrână să treacă strada?

A părut amuzat.

— M-am întors să le fac o vizită prietenilor tăi.

Mi s-a tăiat respirația.

Pe buze i-a apărut un rânjel.

— Nu erau acolo.

Am putut din nou să respir.

— Sunt în viață?

— Deocamdată, a răspuns și m-a prins de bărbie cu cealaltă mână. Am urmărit grupul până la Academia Legământului, unde nu putem intra. Încă.

M-am simțit ușurată. Deacon și Luke, Gable, Alex și Aiden erau în siguranță, deocamdată. Însemna ceva... totul.

— Știi ce mi-am plăcea să aflu?

— Cum o să mori?

Am simțit cum mi se pune un cârcel dureros în ceafă.

— Fermecător!

Și-a trecut degetul mare peste buza mea inferioară, iar eu m-am înfrânat cu greu să nu îl mușc.

— Unde a plecat micul tău Ucigaș de Zei. Nu era cu ei.

L-am privit, expirând scurt.

— Nu știu.

— Iar eu nu cred asta.

Mi-a dat drumul părului, iar eu am căzut. Încordarea de la ceafă a cedat.

— Nicio clipită.

Nu am zis nimic.

Degetul mare al lui Hyperion mi-a mai atins o dată buza, iar el s-a aplecat. Mușchii spatelui mi s-au încordat dureros.

— Știi că sunt multe feluri în care te pot obliga să îmi spui. Inima bătea să îmi spargă pieptul.

— Feluri pe care nici măcar nu le visezi.

Respirația lui rece mi-a atins gura, iar eu mi-am făcut o idee despre ce fel de lucruri avea în vedere. Mâna lui mi-a alunecat pe bărbie, iar degetele i s-au înfipt în ea, învinețindu-mi pielea.

— Unde este...

— Hyperion!

I s-a încordat un mușchi al maxilarului, apoi s-a ridicat, lăsând mâna jos.

— Ce este, Tetis?

Am căzut în față, proptindu-mă în mâini. Nesigură dacă trebuia să îi fiu sau nu recunoscătoare pentru întrerupere, am rămas tăcută.

— Ce faci cu ea afară? a întrebat, iar eu am ridicat privirea, printre șuvițele cleioase.

Tetis era superbă. Avea aproape doi metri și jumătate înălțime, păr lung, de culoarea nisipului, și trăsături care păreau delicate și feroce, în același timp. Purta pantaloni de piele, la fel ca Hyperion, dar avea bustul acoperit de un top strâmt, negru.

— M-ai întrerupt să mă întreb așa ceva? a răspuns Hyperion.

Ea s-a apropiat.

— Și ce dacă?

— Nu îmi place asta, Tet.

— Chiar crezi că îmi pasă?

Mi-a scăpat un hohot răgușit, înainte să mă pot abține.

Tetis a mijit ochii, iar Hyperion s-a răsucit și s-a mișcat atât de repede, că nu am putut să îi evit lovitura. Pumnul i s-a oprit

în falca mea, iar eu am căzut într-o parte. Uluită, am rămas întinsă. Îmi țiuiau urechile.

— Știm amândoi că îți pasă, a spus Hyperion, întorcându-se spre ea.

Chipul ei s-a strâmbat de furie și a ridicat mâna. Hyperion a fost mai rapid. A apucat-o de braț, trăgând-o la pieptul lui, și a prins-o de păr cu cealaltă mână. I-a tras capul pe spate. Icnetul ei de durere a fost amuțit de gura lui. A sărutat-o și nu a semănat deloc cu un sărut, ci mai degrabă cu un act de pedepsire și de brutalitate, însă lui Tet a părut să îi placă, pentru că gura lui nu i-a înăbușit geamătul și nici nu a oprit-o să-și strecoare brațul muscular în jurul gâtului său.

Frate!

Nu erau rude sau așa ceva? Scârbos! Dar acum erau distrași, ocupați să își vâre limbile pe gât, așa că m-am ridicat și am privit peste umăr. Focul care cuprinsese copacul se stinsese. Inima mea bătea nebunește, când am făcut un pas în spate și am inspirat adânc.

— Nici să nu te gândești! a poruncit Tet.

Am întors capul. Terminaseră, iar acum amândoi se uitau la mine. Orice șansă de scăpare se evaporase. M-am simțit copleșită, cuprinsă de disperare. Hyperion singur era suficient de rău, dar dacă se implica și Tet, lucrurile puteau deveni și mai nasoale. Mi-am cuprins talia cu brațul și am așteptat.

— De ce ești aici? a întrebat iar Hyperion.

Tet a ridicat o sprânceană întunecată.

— Nu o să-ți placă.

Hyperion a oftat, răsucindu-se spre celălalt titan.

— Dă-i drumul!

Ea a zâmbit strâmb.

— Cronos știe despre ea. Vrea să o vadă. Acum!

LA FELUL în care mă strângea Hyperion de braț, urma să-mi rup un os, cât de curând. Nu că i-ar fi păsat dacă se întâmpla.

Făcusem deplasarea în felul zeiesc despre care bănuiam că era rezervat doar celor superșmecheri. Acum ne aflam toți trei în pădure, eu cu sudoarea curgându-mi pe față, făcând să mă usture toate juliturile, iar în secunda următoare eram înconjurați de un aer mai rece, în fața unui conac impresionant, înfipt parțial în munte.

Eram amețită. Hyperion a început să mă târască spre o verandă imensă. Aproape că nu le-am observat, la început. Până nu m-am apropiat, păreau doar niște obiecte pe jos.

Erau corpuri.

Îngrozită, m-am împleticit și aș fi căzut, dacă nu m-ar fi ținut atât de strâns. Erau zeci, iar muștele roiau în jurul lor. Mi s-a urcat firea în gât, dar nu aveam nimic în stomac, ca să vomit. Mi-am încleștat maxilarul și m-am concentrat în fața mea, la ușa conacului. Un om se sprijinea de clădire, dar, în

timp ce urcam scările, am simțit că duhoarea de rânced devenea tot mai pregnantă.

Bărbatul a rânjit, iar umbrele i-au acoperit ochii, eclipsându-i irisurile căprui.

Era o umbră.

Îndepărtându-se de zid, ne-a deschis ușa. Tet a luat-o înainte, iar eu a trebuit să o urmez.

Cronos!

Eram dusă în fața lui Cronos.

Amorțită de groază, abia dacă am simțit drumul până sus, prin holul îngust. Respiram scurt, gâfâit, când ușile s-au deschis spre un dormitor impresionant. Nu voiam să intru. Instinctele voiau să mă împiedice, dar nu aveam de ales.

Doi Titani stăteau în picioare de o parte și de alta a patului. Erau amândoi bărbați. Unul era chel și avea pielea smeadă. Celălalt avea tenul mai deschis și păr de un albastru șocant, strălucitor. Mi-am amintit imediat ce îmi spusese Mitchell. El era cel care îi făcuse fetei toate acele lucruri oribile. M-a lovit greața și a trebuit să mă uit în altă parte. Privirea mea s-a oprit în mijlocul patului, și nu m-am mai gândit la ceilalți doi Titani.

Am căscat gura.

Era numai păr alb și piele uscată. Niște rămășițe de barbă îi acopereau jumătate din față. Umerii lui erau înguști, iar pieptul, scobit, la fel și abdomenul. Sprijinit pe un munte de perne, bărbatul arăta de parcă nu și-ar fi putut ridica brațele subțiri ca niște spaghete, dar era Cronos.

Acel Cronos.

— Mai aproape! a strigat el. Aduceți-o mai aproape!

Înainte ca Hyperion să poată face un pas, titanul cu piele smeadă s-a mișcat.

— Mă ocup eu! a spus, prinzându-mi celălalt braț într-o strânsoare mult mai blândă.

Hyperion nu mi-a dat drumul.

— Îmi aparține, Perseu!

Am căscat ochii. Perseu? Nu era cel pe care Alex, Aiden și Seth îl eliberaseră din Tartar, să se lupte cu Ares? După aceea, evadase. El era cel care îi eliberase pe ceilalți Titani.

Perseu a chicotit, întunecat.

— Te-ai jucat suficient. O săptămână, mai precis.

O săptămână? Doar atât? Mi se păruse mai mult. M-a mușcat durerea și am scrâșnit din dinți. Pentru o clipă, am crezut că Hyperion îmi va smulge brațul, însă mi-a dat drumul și a făcut un pas în spate, lângă Tet.

Am ridicat privirea spre Perseu, dar el nu se uita la mine, în timp ce mă ducea către locul de lângă pat unde se aflase înainte. Când m-am apropiat, Cronos a ridicat încet bărbia. Ochii lui negri erau lipsiți de expresie.

— Nu sunt cum te așteptai? m-a întrebat cu un râset sec și parcă șoptit. Vezi doar un bătrân obosit?

Nu știam ce să spun.

Degetele lui Cronos au tresărit pe plapumă.

— Nu sunt ca ei.

Buzele lui palide s-au tras înapoi, dezvăluind dinți surprinzător de albi.

— Am nevoie de mai mult decât de câțiva puri și un semizeu încătușat să mă hrănesc. Sunt mai bătrân și mai puternic.

Oprindu-se, a expirat greu.

— Câteva zile cu un semizeu ar trebui... să fie suficiente.

Ah, nu, nu, nu!

Pielea a început să mă furnice. M-am gândit la trupurile de afară și mi-am dat seama că nu erau muritori. Fuseseră puri. Îi

secase complet și îi aruncase ca pe niște rebuturi. M-am gândit la Mitchell. Oare îl aruncaseră și pe el, așa ca pe Lauren și pe toți purii aceia?

Oare aceasta avea să fie și și soarta mea?

— Trebuie să avem grijă, a spus celălalt titan, cel cu părul albastru, în creastă. Nu poate rămâne aici perioade lungi. Nu ar fi sigur pentru tine. Nu până când nu îți revii complet.

— De aceea nu am adus-o aici, până acum, Oceanus, a spus Hyperion.

Titanul cu păr albastru a rânjit.

— Și ar trebui să credem asta? Știm cine este. Știm ce pui la cale. Îți pasă numai de răzbunarea ta personală.

Hyperion nu a spus nimic.

— Crede că îl va scoate pe Apollo din ascunzătoare, a zis Perseu, încă ținându-mă de braț de parcă aș fi putut să fug.

Așa voiam, dar era o prostie. Nu aveam unde să plec.

— Tot ce va reuși să facă va fi să îl aducă pe Ucigașul de Zei la ușa lui.

Când l-a pomenit pe Seth, mi-a scăpat aerul printre dinți.

— Nu o va găsi, a spus Hyperion. Suntem protejați.

— Protecția nu este permanentă, i-a întors-o Perseu. Iar tu nu îl cunoști. Eu însă da! Va trece peste ea. Va găsi o cale.

— Nu a găsit-o încă.

Tonul lui Hyperion a devenit arogant.

— Îl voi găsi eu primul.

Oceanus a pufnit.

— L-a ucis pe Atlas, nesăbuitule! Este zeu și poate să neucidă pe toți.

Deci Seth era zeu acum? Avea sens, pentru că era Ucigașul de Zei. Dar Apollo nu îl numise așa, și nici Hades.

Hyperion și-a dat ochii peste cap.

— Nu mi-e teamă de el!

— Poate că ar trebui să îți fie, l-a contrazis Perseu. Trebuie să fim cu toții foarte precauți.

— Nu mă va putea învinge, odată ce sunt complet refăcut, a spus Cronos încet, ridicând cu greu o mână și îndoind un deget. Adu-mi-o!

M-a cuprins panica. M-am împotrivit, dar Perseu era puternic, iar picioarele mele au început să alunece pe podeaua de lemn masiv. M-am apucat de marginea patului.

— De ce? am icnit. De ce faceți asta?

Îl întrebasesm asta pe Hyperion și nu primisem niciun alt răspuns, în afara urii lui față de Apollo, care îl îngropase, așa că nu mă așteptam să răspundă nici Cronos.

Totuși, a făcut-o.

— Vrem ce ne-au luat copiii noștri. Vrem să le-o plătim.

Răzbunare? Totul era despre răzbunare?

Rahat! Viețile erau distruse și pierdute pentru ceva care se întâmplase înainte de era noastră, sau înainte ca măcar să înregistrăm trecerea timpului? Și îl mai acuzau pe Hyperion că avea o vendetă personală? Nu mi se păreau deloc a fi lucruri diferite.

Oceanus s-a mișcat spre pat și a vârat un braț sub Cronos, ridicându-l.

— Trebuie să ne grăbim!

— Mai aproape! l-a îndemnat Cronos.

Teama mi-a sufocat panica. M-am luptat cât am putut, dar lupta s-a terminat înainte să înceapă. Perseu m-a ridicat ca pe un piscoiaș. Lipită de pat, m-a consumat panica. Atâta îmi fusese. Aici se termina totul. Știam asta. Visul greșise. Aveam să mor aici, în timp ce eram folosită pe post de adaptor universal...

— Nu-ți fie teamă! a spus Cronos, răgușit, cu ochii scânteind când și-a apăsât mâna osoasă pe sternul meu. Durerea este temporară.

Seth

Basil se afla lângă mine. Eu ședeam. Avea mâinile unite în față. Pe hainele lui albe nu era nici fir de praf. Aștepta în tăcere. Nenorocitul de scaun pe care stăteam era aproape cât un tron. De fapt, dacă eram să fiu sincer, și asta încercam să fac, chiar era un tron. Era singurul scaun din ceea ce fusese cândva camera de zi. La un moment dat, fusese adăugat un podium. Pe el se afla scaunul.

Da! Era un nenorocit de tron.

Mâinile mi s-au crispat pe brațele placate cu titaniu; am încercat iar. Cu ochii închiși, mi-am imaginat fața lui Hyperion și m-am lăsat să alunec în gol. Deschizându-mi toate simțurile, l-am căutat în beznă.

„Mă simt ca profesorul Xavier, folosind Cerebro”, m-am gândit, zâmbind. Căutam urma lăsată de titan în urma lui. Așa părea să știe Apollo unde ne aflam, în orice moment, și asta îi permitea să apară unde eram și noi, oricând.

După ce am lăsat sticla și am ascultat ce voiau să îmi spună Basil și Karina, mi-am dat seama că puteam face multe. Karina mi-a explicat cum de era posibil și cum devenisem ce eram. O părticică din mine încă refuza să creadă.

Dar dovada era Pegas.

În principiu, dacă îmi puteam imagina persoana sau locul, puteam ajunge acolo cu ușurință. Asta aflasem deja când dădusem peste Josie. Să chem *akasha* sau oricare dintre

elemente necesita doar un gând, iar dacă eram foarte calm și liniștit, simțeam puterea vibrându-mi sub piele.

Dar trebuia... să mă hrănesc.

Nu mai era ca înainte – cum fusese cu Alex, cu mulți ani în urmă, sau cu Josie. Nu mai confundam nevoia cu dorința. Aveam *nevoie* de eterul oferit de Karina. Nu îl *voiam*.

Asta era diferența dintre a mă hrăni din ea și din Josie. De la Josie voiam asta pentru că o doream pe ea, doream tot ce ținea de ea; dar nu îi puteam face așa ceva.

Nu îmi prea păsa dacă mă hrăneam din Karina, iar ea pălea sau dacă se scuza imediat și abia ajungea la templu, să se odihnească. Simțisem doar o urmă vagă de remușcare când apăruse cu o seară înainte, cu umbre negre sub ochi.

Dar dacă nu mă hrăneam din ea, una dintre pretesele înalte și blonde i-ar fi luat locul, și nu eram capabil de asta.

Ce naiba spunea asta despre mine?

Nimic bun.

Din fericire, nu aveam nevoie să mă hrănesc zilnic. Începușem să recunosc semnele: oboseală, foame de mâncare pentru muritori, irascibilitate. Toate acestea îmi spuneau că era timpul pentru reîncărcare.

Mă uimea că, în tot acest timp, nimeni nu știuse că așa își mențineau zeii puterea.

Expirând scurt, am căutat prin abis, dar, la fel ca înainte, nu am găsit nimic. Frustrat, am deschis ochii.

— Nu îl pot găsi.

— Atunci, probabil nu se mișcă, a răspuns Basil. Cred că sunt vești bune.

Nu eram atât de sigur. Doar pentru că Hyperion nu umbla dezlănțuit cine știe pe unde nu însemna că și ceilalți titani

stăteau cuminiți, iar Josie... Era încă acolo, poate încă în Malibu. Sau poate că plecaseră să îi găsească pe ceilalți doi semizei.

M-a cuprins neliniștea, și nu era legat de eter. Aveam o senzație ciudată în piept. Stăruia acolo de când mă trezisem. Ca atunci când intri în cameră și uiți ceva. Nu puteam scăpa de ea.

Ceva nu era în regulă.

Trecându-mi degetele prin păr, am mijit ochii și am privit prin camera strâmtă și pustie.

— Am încercat să îl găsec pe Apollo, dimineață. Nici pe el nu l-am găsit.

— Probabil este în Olimp, *Kýrios*.

Renunțasem să-i mai repet ticălosului să nu mă mai numească „stăpân”. Nu puteam apărea în Olimp. Pentru că nu fuseseam acolo niciodată, nu îl puteam căuta, dar știam că existau porți care duceau către împărăția zeilor. Să găsec una dintre ele ar fi fost... interesant.

Și distractiv, probabil.

Însă, odată ajuns în Olimp, nimeni nu m-ar fi putut opri să intru oricând doream, iar asta cu siguranță era și mai amuzant.

M-am ridicat și am coborât de pe podium. Tocmai traversam camera, când Basil a spus:

— Ar trebui să o aduci aici, *Kýrios*!

M-am oprit fără să îmi dau seama ce fac.

— Știi că nu îți place să vorbești despre asta, a continuat Basil, precaut. Poate că inima ta nu mai simte la fel pentru ea, dar, chiar dacă nu mai vrei să fiți împreună, nu este în siguranță acolo unde se află.

M-am întors năvalnic spre el. Am simțit puterea clocoțindu-mi sub piele.

— Ce simt pentru ea nu s-a schimbat. Și nici nu se va schimba vreodată.

— Așadar încă ții la ea din toată inima?

O parte din mine voia să îi spună să își vadă de treabă. Dar nu a făcut-o.

— Este *psychi mou*. O iubesc. O voi iubi mereu.

Era confuz.

— Dacă ea este sufletul tău, atunci cum de nu ai încredere în tine în preajma ei? Doar asta i-ar garanta siguranța.

Am deschis gura să răspund, dar m-am trezit că nu aveam cuvinte. Basil nu pricepea. Nu mă putusem abține înainte. „Acum *însă* este diferit”, mi-a șoptit vocea din capul meu. Era prea riscant să o ascult și să îi cedez.

Răsucindu-mă pe călcâie, am ieșit pe ușă, trecând de niște servitori care ștergeau praful sau făceau ce or fi făcut de fiecare dată, în numeroasele camere. Firește că aproape au sărutat podeaua când s-au înclinat.

I-am ignorat și am ieșit. Oprindu-mă la umbră, am cercetat orizontul. Câteva bărcuțe pluteau pe marea liniștită. Mi-am atins pieptul cu mâna, sub inimă. Știam care era problema. Trebuia să aflu dacă Josie era bine. Puteam face asta fără ca ea să știe, pentru că o mai făcusem. Puteam să o veghez mai departe, de la distanță.

În fond, eram zeu.

Puteam face asta.

Ar fi trebuit să fac deja asta – să văd cum se simte, după ce o privisem dormind. Basil avea dreptate. Nu era tocmai sigur, chiar dacă își putea purta singură de grijă sau dacă persoanele cu care era puteau să o apere. Dar dacă o vedeam iar, aș fi putut mai apoi să o părăsesc?

Coborând privirea, am închis ochii și mi-am imaginat chipul ei. Am zâmbit, împotriva voinței mele. Trăsăturile ei s-au compus atât de repede și de perfect, încât a părut să se afle în fața mea. Agățându-mă de imaginea ei, am căutat-o.

Nu am găsit nimic.

— Ce mama naibii?

Am deschis ochii.

Cu inima bătându-mi tot mai tare, am încercat iar, întinzându-mă în vid, căutându-i urma. Nimic!

Eram nelămurit. Nu avea sens. Oriunde s-ar fi aflat, ar fi trebuit să o pot găsi. Derulând imaginile până la ultimul loc în care se aflase, casa lui Gable, mi-am imaginat-o și am simțit că mă mișc.

O clipă mai târziu, mă aflam acolo.

— Pe toți dracii! am mârâit.

Am știut imediat că se întâmplase ceva.

Aleea era crăpată - și nu doar crăpată, ci despăcată, cu o ditamai crevasa în mijloc. Am ridicat capul și m-am grăbit dincolo de ea, deschizând ușa. A scârțâit și a căzut din balamale, zdrobindu-se de podea, însă nu am auzit-o.

Casa era distrusă.

Ce se întâmplase afară continuase la interior; nu simțeam nici urmă de viață. Dar simțeam o urmă de putere atât de mare, că sigur nu era pământeană. Nu aparținuse unui singur zeu, ci mai multora. Dându-mă un pas înapoi, am încleștat pumnii.

Ceva se întâmplase aici.

Ceva rău.

Și dacă nu o mai simțeam pe Josie, asta putea însemna doar una din două: prezența ei era blocată, ascunsă mie, sau... nu mai era pe această lume.

MI-AM DORIT SĂ PARCURG sute de kilometri, de pe coasta Californiei, dincolo de Badlands, spre biroul decanului de la Academia Legământului. Am apărut în centrul încăperii și au trecut cam trei secunde până să își dea seama cei prezenți că aveau un musafir. Marcus ședea pe scaunul din spatele biroului mare, de mahon. Se lăsase pe spate, picior peste picior, cu brațele încrucișate lejer la piept. Îi asculta pe cei doi din fața lui.

Deacon ședea.

Luk e stătea la dreapta lui.

Să îi văd pe ei, fără Solos, mi se părea aiurea. Ticălosul nu își meritase soarta.

Marcus m-a văzut primul.

A pălit rapid și s-a ridicat, cu ochii verzi scânteind.

— Pe toți zeii!

Luke s-a răsucit și a încremenit. Expresia i s-a schimbat, iar el a alunecat ușor într-o parte, blocându-l pe Deacon, care se holba la mine de parcă aș fi fost o stafie.

Am zâmbit la mișcarea protectoare, deloc subtilă.

— Seth, a exclamat Deacon, ridicându-se. Ai apărut... de nicăieri...

— Să știi că puține lucruri mi se păreau mai enervante decât Apollo sau oricare alt zeu apărând după bunul plac, am spus, privind de la unul la altul în timp ce mă apropiam de birou. Dar trebuie să recunosc că să pot face asta îmi aduce o satisfacție de nedescris.

Marcus mă privea lung.

Am zâmbit cu superioritate.

— Avertisment: acum sunt zeu. Oprindu-mă, m-am aplecat în față, sprijinindu-mi palmele de suprafața biroului, și am întrebat: Așa-i că e înspăimântător?

— Da! a zis el. Este.

Ridicând o sprânceană, m-am îndepărtat de birou și mi-am încrucișat brațele. M-am uitat la Luke.

— Scuze că te-am lovit! N-a fost cu intenție.

Luke și-a încleștat maxilarul.

— Nu prea sunt convins dacă ar trebui sau nu să-ți accept scuzele.

Am ridicat din umeri.

— Relaxați-vă! Nu sunt aici să pornesc o revoltă sau să dărâm coșmelia.

— Cum? a spus Deacon. Cum de ești...

— E o poveste lungă. Nu am nici timp, nici chef să o spun.

Cu coada ochiului, l-am văzut pe Marcus așezându-se încet. Sau poate i-au cedat picioarele. Una din două.

— Nu am de gând să rămân.

— Firește că nu! a comentat Marcus.

M-am încruntat.

— Am fost la casa din Malibu. Am văzut că s-au întâmplat niște lucruri acolo.

Sub ochii argintii ai lui Deacon, de obicei plini de viață, erau cearcăne negre.

— Da! Se pare că nu trebuia să ucidem un titan.

— Serios? am mormăit, pe un ton care se voia nepăsător.

— Uciderea lui Atlas a provocat niște cutremure puternice, mi-a explicat Luke, cu sprâncenele unite. Nu știi?

Am ridicat o sprânceană.

— A mai făcut și o gaură în Tartar, a adăugat Deacon, lăsându-se pe spătar. Camera de zi a lui Gable s-a umplut deodată de daimoni arși. A fost o scenă desprinsă parcă dintr-un film de groază.

Mi s-a întors stomacul pe dos.

— Poftim?

— Ne-am luptat cu ei, până când Hades și ciracii lui au apărut și ei. Luke și-a trecut degetele prin păr și a adăugat: Apoi, a apărut Apollo. Lucrurile s-au...

— Poftim? am repetat, tot mai îngrozit.

O furie ciudată s-a citit pe chipul lui Deacon, în timp ce se holba la mine.

— Nu ai fost *acolo*. Cum de ai putut să nu fii acolo?

M-am încordat tot când am priceput ce voia să spună. Când am vorbit, vocea mea era de o blândețe letală:

— Îmi placi, Deacon. Mi-ai plăcut întotdeauna, așa că voi spune asta o singură dată: am fost *nevoit* să plec.

— Dar acum ești aici, a spus el, cu obrajii palizi înroșindu-se.

— Deacon! l-a avertizat Luke, atingându-i brațul.

— Nu! a zis Deacon și s-a scuturat. Josie te-a apărat, după ce ne-ai părăsit, pe noi și *pe ea*. Le-a ținut piept lui Alex și lui Aiden, care se temeau că ai devenit malefic, hotărât să ucizi pe

toată lumea. L-a înfruntat pe tatăl ei, pe Apollo, când a apărut și a început să spună rahaturi despre tine. Ea te-a *susținut*, a continuat Deacon, strângând pumnii. Iar tu nu ai fost acolo.

Furia a ieșit la suprafață, urmată de un cumplit sentiment de vinovăție. M-am răstit:

— Nu puteam fi acolo și nu pot fi lângă ea, Deacon! Pentru siguranța ei.

— Siguranță?

Râsul îi era aspru și, cumva, atipic.

Akasha a cloțotit în mine, dar mi-am înghițit dorința de a lovi. Îmi plăcea Deacon și nu voiam să-l arunc pe geam.

— Uite ce e, sunt aici pentru că vreau să mă asigur că e bine. Nu o pot... nu o pot simți. Deloc.

Deacon a căscat gura.

Din spatele biroului, Marcus a închis ochii scurt.

— Nu știi...

— Rahat! a mormăit Luke.

Privindu-i, am simțit că prin vene îmi curge incertitudinea, usturătoare ca acidul.

— Ce nu știi?

Deacon s-a uitat lung la mine, iar Luke a spus:

— După ce s-a rezolvat cu daimonii, Apollo i-a spus lui Josie că mama ei a murit odată cu bunicii.

— Nu!

M-a cuprins oroarea.

— Apollo a spus...

M-am întrerupt, înțelegând brusc.

— Apollo a mințit-o de la început.

— Josie a luat-o razna. O explozie de *akasha* ne-a trântit în fund pe mine, pe Alex și pe Aiden. Apollo s-a făcut nevăzut.

Un zâmbet trist mi s-a ivit pe buze. „Bravo, fata mea!”

Dar fata mea suferea. Pe toți zeii, durerea era cruntă, cu siguranță, pentru că ea crezuse mereu că-și va vedea din nou mama, odată ce toate reintrau pe făgașul normal. Chiar plănuse să mă prezinte. Era un lucru atât de tipic muritor, însă așa era Josie – Josie *a mea*. Era un semizeu puternic, dar cu suflet de muritoare! Dorința de a o căuta, de a-i oferi consolarea de care știam că are atâta nevoie, m-a copleșit; dar Josie nu mai era fata mea.

Ceva nu se potrivea, totuși. Faptul că Apollo îi spusese adevărul despre mama ei nu explica de ce nu o puteam simți.

— Și nu e totul, adăugat Marcus și și-a pus mâinile pe birou. Nu ar trebui să fii aici, Seth, ci acasă.

Mi-am desprins brațele de la piept și m-am încruntat.

— Acasă la mine?

— Pe insule, a explicat Luke. Josie se gândea că vei merge înapoi pe insulele unde ai crescut. Asta plănua să facă. Ea...

— S-a dus pe Andros?

Surpriza mi-a tăiat respirația. Cum naiba își dăduse ea seama că într-acolo mă îndreptam? Pomenisem despre insule numai de câteva ori.

„Pentru că te iubește”, a șoptit aceeași voce din gândurile mele și avea sută la sută dreptate. Pentru că mă iubea, știa suficient despre mine cât să își dea seama ce intenții aveam; voia să vină după mine.

Trebuia să mă întorc. Pe toți zeii, dacă apărea acolo, iar Basil o găsea, dacă vedea templele și o întâlnea pe Karina... Începeam să simt cum îmi pâlpaie silueta.

— Seth, așteaptă! m-a strigat Deacon cu ochii măriți. Josie nu a ajuns pe insule.

M-am oprit. Inima. Plămâni. Totul s-a oprit, mai puțin pământul, pentru că mi s-a părut că mi se clătina sub picioare.

— Ce vrei să spui?

— A găsit-o Hyperion, a zis Luke cu maxilarul încheștat. Am plecat din casa lui Gable și ne-am mutat într-una dintre casele unei rude, ca să planificăm ce urma să facem fiecare. Josie era afară, cu Alex. S-au luptat cu Hyperion. A ieșit și Aiden, dar... a prins-o.

Marginile camerei au început deodată să se înțețoseze și să se albească.

— Hyperion a luat-o?

Deacon a ridicat bărbia.

— Da! Acum... acum nouă zile.

Nouă zile.

Hyperion o răpise pe Josie acum *nouă zile*.

Teroarea mi-a explodat în piept, iar o furie roșie și fierbinte mi s-a răspândit prin vene. Josie era la el.

Marcus s-a ridicat iar.

— Alex și Aiden au plecat după tine, Seth. S-au îndreptat spre insule.

Eram deja pe jumătate plecat, când l-am auzit pe Deacon repetând:

— Ar trebui să fii acolo.

Nimic.

Nu simțeam nimic.

Nici urmă de Josie, nici urmă de titani. Panica îmi cuprinsese pieptul. Nu aveam unde să caut, de unde să încep.

Era la el de *nouă zile*.

Mi s-a întors stomacul pe dos. M-am gândit că mi se va face rău, chiar acolo, pe nisip, la câțiva metri de oceanul ușor agitat.

Nimic nu putea opri valul constant de imagini care îmi invadau fiecare gând și fiecare clipă. Era la ei, iar eu știam bine ce îi făceau.

Nouă zile.

„Nu ai fost acolo pentru ea.”

Nu fusesem.

Nici când aflate că mama ei murise, nici când o răpise Hyperion. Dacă aș fi fost, aș fi putut să o consolez. Aș fi făcut-o să mai uite de suferință. Dacă aș fi fost, l-aș fi putut opri pe Hyperion.

Dacă mai rămâneam câteva zile, Josie ar fi fost în siguranță, aici, pentru că acum, când nu mai conta, îmi era limpede că Basil și Karina aveau dreptate. Singurul loc în care Josie ar fi fost apărată de titani era aici, cu mine.

— Futu-i! am scuipat.

Regăsindu-mi echilibrul, am căutat-o, am căutat orice și tot nu am găsit *nimic*.

M-am răsucit, orbit de furie. Am urlat, iar un fulger de *akasha* a lovit un copac înalt, la jumătatea drumului către stâncă. Cine știe de câtă vreme se legăna pe panta pietroasă? Probabil de secole, dacă nu mai mult, rezistând la vijelii, la potopuri și alunecări de teren.

Akasha a distrus copacul într-o secundă.

Nu era posibil.

Eram zeu. Eram Ucigașul de Zei și, potrivit lui Ewan, nimfa, lui Basil și Karinei, eram Zeul Vieții și al Morții.

Eram *absolut*.

Și iată-mă aici, făcând copaci să explodeze, însă fără să o pot ajuta pe Josie.

Deasupra mea a trosnit un fulger, iar aerul s-a învolburat când nori negri, agitați, s-au înghesuit să acopere soarele.

Emoții turbulente tunau înăuntrul meu, reflectându-se la exterior.

Mi-am trecut o mână prin păr, apucându-mă de ceafă. Trebuia să o găsesc. Acum! Am cercetat cerul. Eram aici de ore bune, încercând să îmi dau seama unde se afla Josie, iar când nu funcționase, încercasem să îl chem pe Apollo, care nu îmi răspunsese. Cum de nu știa tocmai tatăl ei?

Cum de o iubeam și, totuși, nu știusem că era captivă?

În cel fel eram mai bun decât Apollo?

Nu eram.

Era tristul adevăr. O mințisem. O pusesem în pericol. O părăsisem. Nu o apărasem. Într-un fel, eram mai rău decât tatăl ei, pentru că nu se apropiase de el și nu îi ceruse nici măcar o secundă de loialitate. Nu plănuia să pătrundă în Olimp ca să se reconecteze cu tatăl ei. Josie voia să traverseze oceane ca să-mi fie alături, iar eu o părăsisem. Nu mai conta acum dacă fusese sau nu decizia corectă.

Oprindu-mă, m-am întors spre ocean și am pufnit. Teama și furia pe care le simțeam se luptau cu un sentiment de vinovăție. Un fulger luminos s-a aprins iar pe cer.

Am simțit prezența lui Basil.

— Nu ar trebui să fii în preajma mea acum.

Basil, firește, nu și-a luat coada la spinare.

— Toată lumea este îngrijorată. Se tem că s-a întâmplat ceva rău.

— Așa și este.

M-am întors și l-am văzut stând pe platoul de deasupra nisipului, la capătul scărilor care duceau în sus pe stâncă.

— Hyperion a luat-o pe Josie.

Ochii lui s-au mărit.

— Nu știi ce să spun.

— Nu pot să o gădesc. Nu o simt deloc.

Pe chip i-am citit compasiunea și grija.

— Trebuie să putem face ceva, *Kýrios*.

Ce puteam să fac era ce trebuia să fi făcut deja. Asta era problema.

O preteasă a apărut la marginea stâncii, cu părul lung și blond fluturându-i pe umeri. Era cea pe care o dădusem afară din dormitor. Avea bărbia și privirea lăsate în jos când a spus:

— Un vehicul se apropie de poarta de nord, *Kýrios*.

Aveam o idee clară despre cine se afla în vehicul, așa că m-am transportat de pe țarm și am pătruns prin porțile de titanu impenetrabile care blocau intrarea în casă.

Un Mercedes negru, lucios, cu geamuri fumurii, s-a oprit brusc la câțiva metri de mine. Torsul motorului s-a liniștit și, o clipă mai târziu, s-au deschis portierele din față.

La naiba!

Ajunseseră Alex și Aiden.

Josie

Simțeam că îmi curge apă rece pe frunte. Apă. *Apă*. Deschizând ochii, am întors capul. Apa îmi sclipea pe buzele uscate. Am deschis gura și mi-a venit imediat să vomit. Apa avea gust de ouă stricate, însă îmi ardea gâtul. Îmi era atât de sete! Am băut picăturile de lichid dezgustător până când mi s-a întors stomacul pe dos.

Inspirând scurt, m-am întors pe o parte. Eram din nou în pivniță și nu aveam nicio idee cât de mult timp trecuse de când se hrănise Cronos. M-am încordat, străbătută de o undă de durere care mi-a ars oasele și țesuturile.

Cred... că luase prea mult.

Priveam celula întunecoasă, cu mâinile și brațele tremurând incontrolabil. O lumină slabă se strecura în fața ferestruicii. În colț, aproape de ușă, mi s-a părut că văd ceva alergând cu vioiciune.

Nu simțeam teamă. Înainte, simpla idee de a mă afla în același loc cu un șoarece mă făcea să țip. Acum? Nu îmi puteam aduna energia să îmi fie teamă.

Nu simțeam nimic.

Nimic!

Totul îmi fusese luat. Am înțeles acum. Acesta avea să-mi fie sfârșitul, pentru că nu credeam că aş supraviețui unei noi întâlniri cu Cronos. Dorința de a lupta mai departe, de a exista chiar, zburase pe fereastră. Eram slăbită, dar nu mai puteam continua. Voiam doar să îi văd pe mama și pe bunicii mei. Atât.

Afară s-au auzit pași, atrăgându-mi privirea obosită. A trecut o secundă, iar ușa s-a deschis. Nu erau nici Hyperion, însă nici Cronos.

Era Perseu.

O parte din mine s-a întrebat ce căuta aici. Nu venise niciodată până acum, din câte știam.

Picioarele lui încălțate cu cizme s-au oprit la câțiva metri de mine.

— Nu îți voi face rău.

Nu îl credeam, nici măcar o secundă.

Perseu a îngenuncheat în fața mea. Degetele lui reci mi-au apucat bărbia, dându-mi capul pe spate.

— Te-ai trezit. Poți să te ridici?

O parte din mine voia să îi ignore întrebarea, dar m-am dat înapoi câțiva centimetri. Am izbutit să respir scurt și întrerupt, mi-am sprijinit palmele de pământul bătătorit și m-am ridicat.

— Interesant! a spus Perseu, ridicându-se. Începeam să mă întreb dacă ai murit.

— Încă nu! am spus, răgușită, reușind cumva să îmi găsesc echilibrul.

M-am clătinat. Stați așa: oare mă clătinasem eu sau se roteea camera?

Am crezut că am făcut un pas în față, dar nu s-a întâmplat. Genunchiul meu drept a cedat, apoi stângul. Am lovit pământul, dar nu am simțit impactul.

— La naiba! a mormăit Perseu.

Chipul i se încețoșase când m-am uitat la el.

— Ești mai rău decât mă așteptam.

O parte din minte voia să râdă. La ce se așteptase? Sincer? Dar nu a râs. Aerului mi-a șuierat în și din plămâni și am văzut puncte negre. Nu primeam suficient oxigen în plămâni. Mușchii mi s-au încordat dureros, iar bătăile inimii au luat-o razna. Ceva... era foarte aiurea cu trupul meu. De parcă sistemele s-ar fi închis, iar eu nu puteam face nimic să le opresc.

Ultimul lucru pe care l-am auzit, înainte ca întunericul să mă învăluie, a fost Perseu, oftând și spunând:

— O să fie tare supărat!

— DECI E ADEVĂRAT?

Aiden a înconjurat rapid botul Benzului, plasându-se în fața lui Alex.

— Ești zeu?

Cu altă ocazie, aș fi râs de încercarea lui evidentă de a proteja, însă nu mai rămăsese nici urmă de umor în mine. Doar furia mai exista - și groaza pentru ce i se întâmplase cu Josie.

— Cum de ați putut permite să se întâmple?

Aiden s-a îndreptat de spate, de parcă ar fi devenit de oțel.

— Cum am putut *noi* lăsa să se întâmple asta? Unde naiba erai tu?

— Am încercat să îl opresc.

Alex a făcut un pas în fața lui Aiden și am reușit să o văd mai bine. O vânătaie aproape vindecată îi acoperea obrazul. Pe brațul drept avea un șir de pete vineții. La fel și Aiden.

— A apărut de nicăieri, nu eram pregătiți. Eram cu toții extenuați, și...

S-a întrerupt. Când a vorbit iar, avea vocea răgușită.

— Ne-am luptat cu el, Seth. Am făcut tot posibilul să îl împiedicăm să o ia pe Josie, dar nu am reușit.

— Ar fi ucis-o pe Alex.

Vocea lui Aiden era dură.

— Voia să neucidă pe toți.

Știam că furia față de ei era irațională și deplasată, pentru că, de fapt, eram furios pe mine și știam a cui era, de fapt, vina.

— Te simți bine? am întrebat, privind-o pe Alex.

A încuviințat și s-a apropiat de mine. M-a privit.

— Nu arăți diferit. Adică, acum că ești zeu, nu ar trebui să arăți mai... divin?

— Cred că am arătat mereu divin.

Alex a pufnit.

În spatele ei, Aiden s-a strâmbat.

— Putem discuta?

Dându-mă la o parte, am fluturat din mână, iar porțile masive s-au deschis în tăcere.

— Ne vedem înăuntru!

Aiden a deschis gura să răspundă, dar eu am dispărut, reapărând în camera de primire, o încăpere mare, aflată la dreapta a ceea ce credeam că ar fi sala tronului.

Basil a apărut de îndată.

— Avem oaspeți?

— Da! Alex și Aiden.

M-am îndreptat spre frigiderul micuț de sub dulăpiorul cu alcool atât de frecvent utilizat și am luat o sticlă de apă rece.

— Bănuiesc că știi cine sunt.

— Firește, *Kýrios*, a încuviințat el.

— Ai putea să termini cu *Kýrios* o perioadă?

— Firește, *Kýrios*, a răspuns.

Vorbeam cu pereții.

Basil s-a răsucit pe călcâie și, câteva minute mai târziu, escorta cuplul șocat în cameră.

— Vreți ceva de băut? am întrebat, făcând un gest spre dulăpior. Serviți-vă!

Alex a deschis gura, dar nu a izbutit să scoată niciun cuvânt, apoi s-a trântit în scaunul supradimensionat. Chipul în formă de inimă îi era palid.

— Ar trebui să îți facem plecăciuni acum?

Am râs scurt.

— Chiar dacă mi s-ar părea foarte amuzant...

Oprindu-mă, am aruncat o privire în direcția lui Alex.

— Hai să evităm!

Aiden și-a pus mâinile pe spătarul scaunul pe care ședea Alex, apoi s-a aplecat în față.

— Cum e posibil?

Chiar dacă era ultimul lucru despre care voiam să vorbesc, știam că nu aveam să ajungem nicăieri până când nu le serveam Principiile de Bază privind Zeul Numit. Așa că am lăsat nespusă doar povestea cu hrănitul. Nu ar fi înțeles ceva ce abia înțelegeam și eu.

Alex se uita lung la mine.

— Rahat, Seth!

— Da, am mormăit, luând o gură de apă. Așa zic și eu, dar acum mă preocupă mai degrabă... Josie.

— Am auzit că te-ai dus la Academie să afli vești despre Josie și așa ai descoperit ce și cum.

Aiden s-a așezat pe brațul scaunului. Atunci mi-am dat seama că amândoi erau îmbrăcați ca niște Străjeri – pantaloni negri, de luptă, și tricouri negre. Puteau fi uciși, puteau face înțelegeri, puteau deveni semizei, dar rămâneau Străjeri.

— Deacon și Marcus au sunat, mi-a explicat Aiden. Ne-au spus că ești zeu și că nu știai că Hyperion a pus mâna pe Josie.

— Am încercat să simt unde este, dar nu pot.

Când m-au privit amândoi cu ochi lipsiți de expresie, am oftat adânc.

— Așa mă pot deplasa dintr-un loc în altul, dorindu-mi să ajung acolo. Așa procedează Apollo și ceilalți zei. Trebuie să cunoști fie locul, fie persoana. Dar pe Josie nu o pot simți – și nici pe titani, am zis, iar Aiden și-a trecut o mână peste piept.

— L-am dus pe Gable înapoi la Academie. Va fi în siguranță. Deacon și Luke vor încerca să dea de semizeul din Thunder Bay. Noi am venit aici. Ne-a fost greu să te găsim.

— Mi-am amintit că ai pomenit de Andros și de numele meu de familie, a spus Alex, dându-și o șuviță de păr după ureche. Am ajuns aici cât de repede am putut, să îți spunem despre Josie. Când ai plecat...

Alex nu și-a încheiat fraza.

— Adică după ce m-ați amețit și m-ați încuiat în camera de panică? am ajutat-o eu.

Nu părea să se căiască.

— De parcă nu ai înțelege de ce am făcut asta! Nu știam cu ce ne confruntam. Nu aveam idee că puteai deveni Ucigașul de Zei sau că nu ne vei ucide pe toți, într-un episod maniacal. Amintește-ți că s-a mai întâmplat!

— Ce-i drept e drept, am murmurat.

— Josie voia să vină...

— Știi, am întrerupt-o, scârbit de mine și de situație. Știi ce puneam la cale și mai știu că nu ar fi trebuit să plec. M-am gândit, după ce l-am distrus pe Atlas, să stau la cutie o vreme. Așa aveam timp să îi gădesc și să îi termin.

Alex s-a încruntat.

— Nu a fost vina ta, Seth.

Am clătinat din cap, punând apa pe dulăpior.

— Ba da! L-aș fi putut opri pe Hyperion.

Mi-am încleștat pumnii.

— Și pentru asta, îl voi ucide. Îi voi ucide pe toți.

— Se presupune că nu trebuie să îi ucidem, a spus rar Aiden. Are anumite... urmări. Apollo nu a fost prea încântat că l-ai ucis pe Atlas.

— Mi se rupe, am mârâit, nerăbdător. Și îmi pasă chiar și mai puțin, dacă e vorba de Apollo.

Aiden a schimbat subiectul. O mutare înțeleaptă.

— Deci, care e planul? Și înainte să încerci măcar să spui că nu ai nevoie de ajutorul nostru, să știi că îl vei primi oricum.

— Josie face parte din gașca noastră, a adăugat Alex. Nu o cunosc atât de bine, dar îmi place de ea și vreau să fie în siguranță și în regulă, a spus căutându-mi privirea. Trebuie să ajutăm.

Le apreciam implicarea.

— Nu sunt sigur cum puteți ajuta voi, când nici măcar eu nu pot să fac nimic. O caut, dar nu găsesc nimic.

— Trebuie să existe o cale, a zis și Aiden s-a ridicat.

Îndreptându-mă spre peretele de sticlă care dădea spre ocean, mi-am înăbușit panica; îmi striga că poate nu o voi găsi niciodată, și atunci ce? M-am concentrat.

— Apollo și Hercule nu îi simțeau pe ceilalți semizei lipsă. Oriunde i-or ține, cred că este și Josie cu ei.

— Bine. Atunci trebuie să fie ceva, a repetat Aiden, cu ochii argintii scânteind. Alex și cu mine am întors lucrurile pe toate părțile, pe drum înapoi.

— A fost o aventură, a spus ea, sec, și știam că aveau o poveste în spate, dar nu îmi păsa cât să le cer detalii. Așa că am avut timp să ne gândim.

Mai mult decât avusesem eu, care mă ocupasem cu consumul de alcool până la uitare și, până la urmă, aflasem măcar ce eram acum. Să-mi fie rușine!

— Titanii au nevoie de eter pentru a-și recăpăta puterile, da? a spus Aiden. Să ai doi semizei și pe Josie nu ar putea fi suficient pentru șase-șapte titani, până l-ai terminat tu pe Atlas. Nu are cum. Așa că al doilea lucru pe listă ar fi purii.

M-am întors.

— Dacă putem găsi un grup de puri care au dispărut, s-ar putea să ne apropiem de unde se află titanii.

Alex a încuviințat.

— Asta dacă nu răpesc puri din diverse locuri, caz în care o luăm de la capăt. Dar putem spera că nu sunt suficient de isteți sau că au răpit mai multe persoane decât ar fi normal să dispară dintr-un singur loc.

— Am dat deja câteva telefoane Străjerilor despre care știi că protejează comunități cu sânge pur, a spus Aiden. Sper să primesc vești curând.

Ar fi trebuit să mă simt ușurat pentru că măcar aveam un punct de plecare, dar mi se încordase tot trupul, pentru că... dacă era prea târziu?

Dacă întârzasem prea mult?

Se lăsase noaptea. Nu știam unde erau Alex și Aiden. Ultima dată când îi văzusem, erau fascinați de preoții și preotesele pe care îi văzuseră pe lângă templu, după cină. Acum, casa era cufundată în tăcere. Și oceanul era cufundat în tăcere. Doar gândurile îmi țineau companie, iar gândurile mele erau pline de Josie.

Încercasem să o simt toată ziua, iar și iar. Trecuse doar o zi de când știam că fusese luată, dar mi se părea o eternitate.

Trecându-mi o mână peste față, am strâns ochii. Dacă nu primeam vești de la Străjerii pe care îi contactase Aiden...

— Seth?

M-am întors. Alex a intrat pe balcon. Se schimbase în blugi și într-un tricou larg. Pentru o clipă, a arătat ca orice muritoare.

— E frumos aici, a spus ea, cu privirea îndreptată spre ocean. Chiar ai crescut înconjurat de peisajul ăsta?

Nu am răspuns, iar ea s-a îndreptat spre balustradă și a închis ochii, bucurându-se de briza parfumată.

— Cum rezisti? a întrebat.

Zâmbind amar, m-am sprijinit de calcarul încălzit de soare.

— Vreau să arunc chestii în aer.

A râs.

— De înțeles. A urmat o pauză, iar ea a deschis ochii și a spus: Ești zeu, Seth – și să nu spui vreo tâmpenie –, dar chiar ești zeu, unul adevărat.

— Ciudat, nu?

Ochii ei s-au mărit.

— Al naibii! Am vorbit cu Basil. Cred că așa îl cheamă? Da! Basil. Pare simpatic.

— E în regulă.

Preț de o clipă, a privit peste umăr către arcada deschisă, apoi s-a uitat din nou la mine.

— Pot să spun ceva?

— Contează dacă spun nu?

Un rânjel scurt i-a apărut pe față, și, pentru o clipă, ne-am văzut trecutul, cu bune și cu rele. Fusesem acolo pentru Alex când murise Caleb, dar îi și înșelasem încrederea de multe ori. O folosisem pentru alimentare, înainte să se trezească. Da,

fusesem nițel spălat pe creier, dar asta nu era o scuză. La final, mă revanșasem, dar nu aveam mâinile curate.

Uneori îmi venea greu să cred că Alex putea sta în fața mea fără să încerce să îmi tragă una.

Privirea ei a întâlnit-o pe a mea.

— Ai spus că vrei să arunci lucruri în aer, dar nu o faci.

— Am făcut un copac să explodeze, mai devreme.

— Dar Seth pe care îl cunosc eu ar fi pe pereți, distrugând și altceva decât copaci, a spus ea, amuzată. Arăți la fel, dar ești mult mai calm.

Nu mă simțeam calm.

— Să fii zeu are, probabil, un efect de... zen asupra ta.

S-a oprit.

— Așa că te întreb altceva: de ce ai plecat?

Mi-am încordat umerii.

— Trebuie să întreb.

Și-a răsucit părul într-o coadă, amintindu-mi de același gest al lui Josie, pe care îl făcea când era agitată. Mi-am ferit privirea, o clipă.

— Evident, nu ai pierdut controlul. Nu alergi pe aici, făcând lucruri urâte. Așa cum am mai spus, ești mult mai calm decât te știu.

Mi-am încleștat maxilarul.

— Când ai plecat, nu ai rănit pe nimeni. Da, i-ai aruncat în fund pe Gable și pe Luke, dar amândoi știm că ai fi putut face mult mai rău. Ne așteptam să faci mai rău.

— Mersi pentru votul de încredere!

M-a ignorat.

— Dar ai plecat după ce ai văzut-o pe Josie. E deja un semn că ești în regulă. Cel puțin... după standardele tale.

I-am aruncat o privire dubioasă.

— Și o să fiu sinceră: l-am trimis pe Herc să îl aducă pe Apollo și să găsim o cale de a te ține sub control. Josie voia să te găsească și să fie alături de tine, s-a luptat pentru tine. Adică...

— Nu înțelegi, Alex! Dacă te gândești, poate vei înțelege. Tu, dintre toți, ar trebui să înțelegi.

A tresărit.

— Seth...

— Când m-am trezit, știam că era ceva complet diferit în interiorul meu și simțeam lucrurile diferit, dar nu știam de ce eram capabil. Am plecat pentru că voiam să fie în siguranță și pentru că n-aș mai fi putut trăi dacă îi făceam rău.

S-a dat înapoi, privindu-mă.

— Dar acum? După ce o salvezi, ce vrei să faci?

M-am uitat la ea o clipă și am clătinat din cap. M-am întors spre ocean.

— Este foarte târziu, Alex, și dintr-odată aș vrea să taci dracului din gură!

— Simt nevoia să te pocnesc.

— Stai la coadă!

A tăcut. Cinci secunde.

— Îmi pare rău! Chiar îmi pare rău! Nici nu îmi pot imagina prin ce treci.

Nu am spus nimic, și a fost numai bine, pentru că, privind peste umăr, l-am văzut pe Aiden încadrat de arcadă.

— Salut!

S-a apropiat de Alex, înconjurându-i umerii cu brațul. A tras-o mai aproape.

— De ce nu te duci la culcare? Vin și eu curând!

Alex a ezitat, pentru că rareori făcea ce i se spunea. Aproape am căzut în fund când a zis „Bine”.

Era evident că nu doar eu mă calmasem.

După un sărut rapid, Alex mi-a făcut cu mâna și s-a strecurat înapoi pe sub arcadă. Am văzut că Basil aștepta și i s-a alăturat imediat. Cred că murea de bucurie că aveam musafiri.

— Am luat dormitorul de la al treilea etaj, cel cu vedere la ocean, mi-a spus Aiden, venind lângă mine. E în regulă?

— Pentru mine, da. Sunt vreo mie de dormitoare neocupate în casa asta.

— Aici ai crescut?

— Aici, până când m-au trimis la Academia Legământului, în Anglia.

— Ai un templu în curtea din spate?

— Nu! Este ceva nou.

Și-a încrucișat brațele pe balustradă și s-a sprijinit de ea.

— Este un loc frumos.

Ridicând o sprânceană, m-am întrebat ce naiba făcea Aiden aici. Lucrurile se schimbaseră între noi toți. Da, eu renunșasem la viața de apoi ca el să beneficieze de nemurire. Nu eram interesat de Alex. Lucraserăm împreună de câteva ori, dar nu ne plăceam, și știam că Aiden nu mă iertase pentru multe lucruri. Nu îl puteam învinui.

— Alex mi-a spus că voi doi ați vrut să mă capturați după ce s-a întâmplat cu Atlas.

— Ne poți acuza?

— Nu! Ai vreun motiv pentru care ai venit aici?

— Poate!

— Atunci, de ce nu treci la subiect?

Aiden a schițat un zâmbet, dar s-a oprit când a ridicat privirea spre mine.

— Știu prin ce treci acum.

— Serios?

— Da! Foarte serios. Când era conectată la tine, a fost de parcă o pierdusem. O persoană complet diferită. A fost dificil, dar nu cel mai rău. Când a fost înjunghiată și a murit în brațele mele, și nu am mai putut face nimic? Am ținut-o în brațe și am privit-o sângerând de moarte.

A început să-mi pulseze un mușchi în maxilar.

— Apoi, când Alex l-a înfruntat pe Ares la Academie, iar eu am auzit fiecare lucru pe care i-l făcea, fără să pot interveni? Niciodată nu m-am simțit mai neajutorat. Fiecare părțică din mine era plină de furie, iar spaima m-a dărâmat când am intrat în sfârșit în cameră, iar ea dispăruse. Fusese luată în Olimp, să se vindece. Am încremenit. Și nu cred că trebuie să explic cum m-am simțit când Alex a murit în brațele tale și am crezut că nu o voi mai vedea niciodată.

Am tresărit.

— Așa că da, știu cum te simți. Știi că fiecare secundă pare o oră, iar fiecare oră pare un an. Înțeleg că simți că ar trebui să faci ceva, orice, ca să o recâștigi, dar, în același timp, știi că nu poți întreprinde nimic, a zis și s-a îndreptat de spate. Dar tot nu îmi placi.

La asta am râs.

— Nu doresc însă nimănui să treacă prin ce treci tu. O vom lua înapoi.

— Știi. Și așa fi dat foc oricărui oraș, pentru asta.

Aiden m-a bătut pe umăr.

— Imediat ce primesc vești de la Străjeri, ești primul care află.

— Mulțumesc!

Mi-a fost mai ușor ca înainte să rostesc cuvântul.

— Odihnește-te! m-a sfătuit și a făcut un pas înapoi. Sau măcar încearcă!

Am încuviințat, dar, imediat ce a traversat balconul, am închis ochii și am căutat-o pe Josie. Nu voiam să dorm în noaptea asta. Măine... mâine trebuia să mă hrănesc, dar la asta nu prea voiam să mă gândesc acum. Vidul s-a deschis, iar eu nu mă așteptam... rahat! *Acolo!* Am simțit-o pe Josie, i-am simțit întreaga ființă și un miros de pin și de pământ fertil. Mă aflam într-o pădure, nu lângă ocean. I-am văzut urma și am știut că mă pot conecta la ea.

— Aiden! am zis și m-am întors, cu ochii mari. O simt!

— Poftim? a întrebat, întorcându-se și el. Pe Josie?

— Da! O simt! Pe toți zeii, o simt! E acolo! Am simțit că o lumină arzătoare dinăuntrul meu mă călăuzește într-acolo. Trebuie să plec.

— Așteaptă!

Aiden s-a grăbit înapoi.

— Ia-mă cu tine! Poți face asta, nu? Ar putea fi o capcană, știi asta.

Probabil. Dacă era o capcană, aveam să le fac pe toate să explodeze, dar trebuia să fiu isteț. L-aș fi putut folosi pe Aiden.

— Dacă sunt prins în luptă, te duci la ea! O scoți de acolo! Mergeți oriunde! Vă găsesc și vă readuc aici!

A încuviințat scurt.

Apucându-l de antebraț, am regăsit urma ei și mi-am dorit să fiu unde era și ea, luându-l pe Aiden cu mine. Mi-a luat doar câteva secunde să mă mișc de pe balcon și să descopăr că eram de cealaltă parte a lumii, sub un frunziș de ulmi groși, care blocau lumina zilei.

— Pe flăcările iadului, a exclamat Aiden, împleticindu-se. Nu mă simt bine.

Am făcut un pas în față, cercetând copacii și pământul, cu inima bubuind. Simțurile mele mi se treziseră și eram atent la

tot ce mișca în jur. Nu eram singuri. Exista ceva puternic aici, și nu era Josie. M-am apropiat de un copac acoperit cu mușchi care căzuse, cu trunchiul despicat, și am privit din nou în jur.

Mi s-au înmuiat genunchii. Aproape că am mâncat pământul când am tâșnit în față.

Am văzut-o.

Era Josie.

Zăcea pe o parte, cu spatele la mine. Părul ei era o încâlceală murdară, iar spatele tricoului ei era plin de noroi. Era mult prea liniștită.

— Josie?

Mi s-a frânt vocea, când i-am rostit numele.

Nicio mișcare, cât de mică.

Proptindu-mă de copacul căzut, am sărit peste el și am aterizat lângă ea. I-am atins brațul. Piele îi era rece. Am vrut să îi spun iar numele, dar nu mai aveam glas.

Cu grijă, am întors-o pe spate, dându-i la o parte șuvițele lipite de față și... am uitat să respir.

În clipa aceea, am aflat două lucruri: cu siguranță aveam o inimă în piept, iar aceasta se putea frânge, pentru că a mea tocmai se făcuse bucăți.

— Josie! am șoptit, îndurerat, abia auzit.

Vânătăi de toate nuanțele îi acopereau fața palidă. O contuzie de un mov violent i se întindea pe obrazul drept și în jurul ochiului. Pielea îi era umflată și mă îndoiam că ar fi putut deschide ochiul, dacă ar fi fost lucidă. O altă vânătaie, de un albastru profund, îi păta fruntea. Buzele îi erau crăpate, iar cea de jos, despicată. La tâmple avea sânge închegat. Vânătăi pe gât. Semne pe piele. *Urme de dinți*. Chiar și picioarele îi erau zgâriate și pline de sânge uscat. Fiecare bucată de piele vizibilă fusese afectată.

Dar trăia.

Știam, pentru că i se ridica și îi cobora pieptul. Respira scurt, inegal.

— E teafără? a strigat Aiden, de unde din apropiere.

Am remarcat că Josie purta două brățări subțiri la încheieturi, pe care nu le mai văzusem.

Am încercat să vorbesc, dar a fost nevoie să îmi dreg glasul.

— Nu cred.

Aiden a înjurat.

Trecându-mi un braț pe sub trupul ei, am tresărit când a scâncit. O furie intensă, arzătoare, m-a copleșit – o furie primitivă, care implora să fie descătușată. Mirosul de ozon ars a umplut pădurea, alături de o izbucnire de putere.

Am simțit titanul chiar când o luam în brațe.

— Aiden! am spus, ridicându-mă repede. Nu suntem...

— Singuri, a completat el. Da, știu.

Întorcându-mă, am văzut titanul care se afla la câțiva metri de Aiden și l-am recunoscut de îndată.

— Perseu! am mârâit. A trecut ceva vreme.

— Așa este!

Titanul cu piele smeadă a ridicat mâinile, urmărindu-mi mișcările cu privirea complet neagră.

— Nu sunt aici să mă războiesc.

Cu privirea la el, am înconjurat copacul căzut și am ajuns lângă Aiden. Când a văzut în ce hal era Josie, a icnit, iar asta parcă mi-a înfipt cuie în spinare.

— Eu vă ajut, a spus Perseu, lăsând capul în jos, încet. Ei o ascundeau. M-am gândit că, dacă tot ești... zeu, a mârâit, o să încerci să o simți. Trebuia să fie scoasă din zona protejată, ca să se întâmple. A fost a doua oară când am adus-o afară. Ai avut noroc.

— Da? l-am îngânat.

— Nu aş fi putut-o scoate şi a treia oară.

— De ce? a întreat Aiden. De ce vrei să o ajuţi?

Mie puţin îmi păsa.

— Voi m-aţi eliberat, a răspuns Perseu. M-am gândit că vă sunt dator. Fraţii mei nu vor şti cum a evadat. Nu contează. Îi vor găsi pe ceilalţi semizei.

Privirea mea a cercetat faţa lui Josie, memorând vânătăile, pielea roşie, sfâşiată chiar sub buza de jos, umbrele albaştrui, adânci, de sub ambii ochi. Am văzut urma de dinţi de la încheietura ei. Pielea julită a braţului. *Nenorocitele* de semne de pe maxilar şi de pe gât, contuziile de pe mâini, tălpile roase. Am cântărit-o în braţe, dându-mi seama că slăbise prea mult în atât de scurt timp şi că fusese înfometată.

Era vina mea.

— Şi m-am gândit că, în următoarea luptă, pentru că va exista cu siguranţă o luptă, o să-ţi aminteşti, a continuat Perseu, vorbind direct cu mine. O să-ţi aminteşti ce am făcut pentru tine.

— Sigur că da, a murmurat Aiden şi m-a atins pe braţ. Trebuie să plecăm!

Nu m-am mişcat.

— Cine i-a făcut asta?

— În mare parte, Hyperion. A păstrat-o pentru el, o vreme, a explicat Perseu şi şi-a încrucişat braţele la piept. Apoi, i-a fost adusă lui Cronos.

— Şi? am întreat, încet.

Aiden s-a apropiat de mine, când Perseu a spus:

— S-a hrănit din ea. Ți-a strigat numele în continuu.

— La naiba! a mormăit Aiden.

Un puț fără fund s-a căscat în mine. Nu am mai simțit decât furie de gheață, nesfârșită. A fost diferit, de data asta: *akasha* s-a împletit cu furia mea. Încetișor, am ridicat privirea.

— Erai acolo?

— Eu am ținut-o.

Perseu a ridicat din umeri.

— Nu am avut de ales. Am adus-o cât de repede am putut afară, ca să o găsești.

Întorcându-mă spre Aiden, am spus:

— Ia-o!

Cu maxilarul încheștat, Aiden a luat-o fără comentarii, ținând-o strâns la piept. M-am întors spre titanul pe care îl eliberasem cândva, titanul care o scosese pe Josie afară, ca să o pot găsi.

— Mulțumesc, am spus și am chemat cea mai pură putere dinăuntrul meu, iar lumea s-a colorat într-o nuanță de ambră alburie.

Perseu a deschis gura, dar era prea târziu. Ridicând brațul drept, i-am dat drumul. Fulgerul l-a lovit în piept. Nu a scos niciun sunet, doar a deschis larg buzele, iar printre ele i s-a revărsat un lichid albastru, sclipitor. Sub piele i s-au profilat toate vinișoarele, luminate în alb și auriu. S-a auzit un pocnet puternic, urmat de o străfulgerare de lumină. Apoi, n-a mai fost.

În urma lui Perseu a rămas doar un petic de pământ ars.

DIN CÂND ÎN CÂND, degetele lui Josie tresăreau sau se încrunta, parcă bătută de vise urâte. Respira încă greu, dar mai calm, parcă. Altfel, nu se mișcase.

Nu se trezise.

Stând pe un scaun de lângă patul în care o așezasem, detestam fiecare bătaie a pleoapelor, pentru că o parte irațională din mine credea că ar putea dispărea. Părea incredibil de palidă pe așternuturile albastru-închis.

Trecuseră doar câteva ore de când o adusesem aici, în patul meu. Era în siguranță. Nimeni nu putea ajunge la mine. Nimeni! Aș fi nimicrit pe oricine sau orice încerca să îi facă rău, fără nicio remușcare, dar era în halul ăsta din cauza deciziilor și a *alegerilor* mele.

Nu că aș fi crezut că Josie nu se putea apăra. Josie nu era vreo demoazelă fără apărare. O văzusem în luptă. Se descurcase când ne luptaserăm cu Atlas, dar, în final, Josie era semi-zeu, iar ei erau titani.

Eu eram zeu.

Când Alex spusese că se luptaseră cu Hyperion, am știut fără îndoială că Josie făcuse tot ce putuse pentru a-l ține la distanță. Capturarea ei nu fusese o dovadă de slăbiciune, după cum abilitatea mea de a o ține în siguranță nu era o lovitură pentru orgoliul ei.

Trebuia doar să deschidă ochii!

Pentru că era semizeu, mă gândeam că se putea vindeca repede. Chiar și semipurii se vindecau mai repede decât muritorii, dar știam că se hrănise cineva din ea. Zeii știau de câte ori. Abia dacă simțeam eter în ea, iar asta mă îngrozea. Daimonii erau creați când erau secați de eter. Se putea întâmpla oare asta și unui semizeu? Toate informațiile din mintea mea nu fuseseră în stare să îmi ofere un răspuns satisfăcător.

I-am privit trupul nemișcat. Era foarte murdară, dar rămănea cea mai frumoasă femeie pe care o văzusem vreodată. Voișem să o îmbăiez, să îi scot hainele năclăite și să îi spăl părul, să șterg noroiul și duhoarea rancedă care se agățau de ea, dar nu m-am îndurat să o tulbur. Am încercat doar să îi scot brățărilor (și nu am reușit) și am verificat dacă avea răni grave. În rest, nu am îndrăznit nici măcar să o țin de mână, pentru că era plină de vânătăi.

— Haide, Josie, deschide ochii! am șoptit. Deschide-i, te rog!

Niciun răspuns. Ca atunci când i-am chemat tatăl – cât de dubios era? Mai încercasem să îl chem o dată, dar nu venise. Cum de nu știa ce i se întâmplase? În ce stare era? Nu își supraveghea fiica deloc? De fiecare dată când am încercat să îl simt pe Apollo, sau locul în care se afla, nu am găsit nimic.

Voiam să-i fac felul ticălosului.

Obosit, mi-am trecut palma peste față. Epuizarea mi se strecurase în oase. Trebuia să mă hrănesc. Controlul meu începea să se clatine. Mă simțeam ca o bombă amorsată.

Am auzit pași, urmați de o bătaie în ușa închisă. M-am ridicat să deschid.

În hol se afla Alex. Privirea ei mi-a trecut imediat peste umăr.

— Ce face?

M-am dat la o parte.

— Nu s-a trezit încă.

— Pot? a întrebat Alex, surprinzător, pentru că mai degrabă acționa înainte să ceară voie, dar am încuviințat.

S-a apropiat de piciorul patului, cu buzele întinse într-o linie subțire.

— Pe zei!

Întorcându-mă pe scaunul meu, mi-am trecut o mână prin păr.

— Eu...

Am simțit privirea lui Alex îndreptată asupra mea. Un val de neajutorare m-a izbit în piept.

— Nu știu ce să fac, cum să o ajut.

— Să fii aici, cu ea, este tot ce poți face acum!

Mi-am lăsat mâna în poală.

— Da, și ce rezolv așa?

— Se va trezi, Seth. Trebuie!

Privind-o, nu eram atât de sigur. Dacă era muritoare, nu ar fi supraviețuit. Am simțit un junghi în inimă.

— Ai mai văzut brățări ca astea?

Am făcut un gest spre încheieturile lui Josie.

— Nu îmi dau seama cum să i le scot.

S-a încruntat.

— Nu! Înainte nu le avea.

Aveam o senzație neplăcută cu privire la ele.

— Am încercat să îl chem pe Apollo.

— Și eu, a oftat Alex.

I-am aruncat o privire surprinsă.

— Nu eram sigură că l-ai chema sau că ți-ar răspunde, așa că l-am chemat imediat ce Aiden mi-a spus... cum este.

Nu îi răspunsese nici măcar lui Alex, nenorocita lui de Aleasă? Da, era *terminat!*

Tăcerea a umplut camera, apoi am spus ce mi se învârtea permanent în minte:

— Perseu mi-a povestit că mi-a strigat numele când timp Cronos... se hrănea din ea.

Alex s-a uitat lung la mine.

— A spus că Hyperion s-a hrănit și el cu ea. Că a ținut-o pentru o vreme.

Am strâns din dinți.

— Îl detestă pe Apollo, suficient cât să îi facă rău lui Josie ca să se răzbune pe el, și am crezut... am crezut că o aud strigându-mă, cu câteva zile în urmă. Am crezut că era doar în mintea mea, am spus. Crezi că era ea? Că am auzit-o?

S-a așezat pe băncuța de la picioarele patului.

— Nu știu.

— Dacă era ea, cu adevărat?

Aveam vocea răgușită și m-am aplecat deasupra ei.

— Nu i-am răspuns. Nu am pus capăt grozăviei care se întâmpla. M-a strigat, iar eu nu am răspuns.

— Dar nu ai fi putut, mi-a spus Alex, rațională. Nu până când Perseu nu a mutat-o în afară zonei protejate.

— Nu știam nici măcar că a fost răpită. Și-a petrecut tot timpul ăsta cu... cu zeii, știind ce i se întâmpla, iar eu eram aici. Simt o scârbă imensă față de mine. Nu pot ierta asta.

O vreme, Alex nu a mai spus nimic.

— O iubești!

Avea o urmă de surpriză în voce.

— Chiar ești îndrăgostit de ea.

Am râs scurt, ca un lătrat, în timp ce mă sprijineam de scaun.

— Pari atât de șocată! De parcă aș fi incapabil să simt asemenea emoții.

— Nu cred deloc asta, dar...

Am ridicat o sprânceană, așteptând.

A părut să rămână pe gânduri.

— Cândva, te-am întrebat dacă iubești pe cineva și ai spus „Să te iubești pe tine se pune?”

Am râs ușor.

Alex a zâmbit.

— Nu mai ești același tip, să știi. Știu că repet mereu asta, dar chiar nu mai ești. Cred că am mai spus-o, dar o voi repeta: mă bucur pentru tine.

La naiba! Am încremenit, iar rânjetul mi-a dispărut.

— Alex...

— Meriți să fii fericit. Meriți pe cineva ca Josie.

Ochii ei de culoarea whisky-ului i-au întâlnit pe ai mei.

— Vorbesc serios!

Am privit-o o clipă și am revenit la Josie.

— Și uite ce a făcut iubirea mea! Am lăsat-o fără apărare. Am crezut că o protejez plecând. Am crezut... Nu mai contează ce am crezut. Nu am fost acolo pentru ea.

— Seth, a spus ea, încet. Nu te poți învinui pentru asta. Nu o lua în direcția asta. De fapt, ai apucat-o deja într-acolo de ceva vreme. Trebuie să ieși de pe drumul „e vina mea pentru tot”.

Nu aveam niciun răspuns.

Alex a tăcut câteva clipe.

— Ce vrei să faci acum?

— Cu privire la ce?

S-ar fi putut referi la nenumărate lucruri.

A ridicat un picior și l-a sprijinit de bancă.

— O iubești. Erai îndrăgostit de ea, dar ai părăsit-o și ai cam terminat lucrurile cu ea înainte, nu? Când Aiden și cu mine am revenit din Lumea de Dincolo, voi doi nu erați împreună. Așa că ai părăsit-o deja de două ori.

— De fapt, de trei, am recunoscut și îmi venea să îmi dau o palmă. Am părăsit-o de trei ori și sentimentele mele tot nu s-au schimbat. Ce simt a devenit mai puternic, atât.

— Cam așa stau lucrurile cu iubirea, prostule!
Am ridicat o sprânceană.

— Chiar o să-mi vorbești așa, știind ce sunt?

— Ți se pare că mă tem de tine doar pentru că acum ești zeu? Tot un prost rămâi. Evident. O iubești și o părăsești. Iar și iar. E definiția nebuniei, înțelegi? Să faci același lucru, de fiecare dată, dar să aștepti rezultate diferite. Este aici, a anunțat Alex ce știam deja. Și chiar plănuia să vină la tine, să îți dovedească ce simte pentru tine, cât de mult te iubește. Voia să lupte pentru tine. Era pregătită.

S-a oprit o clipă, lăsându-mă să cuget la tot ce spusese.

— Ce vrei să faci acum?

Ce voiam să fac? Înainte să aflu că o luase Hyperion, dar chiar după ce descoperisem ce eram, de ce fusesem mereu atras de eter, de la început, și că puteam să îmi controlez nevoia de el, plănuisem să stau deoparte. Însă după ce auzisem de isprava lui Hyperion, mă gândisem să o aduc aici, dar nu mersesem mai departe cu planurile și nici nu recunoscusem că prezența ei reprezenta o tentație prea mare să îi rezist.

— Nu sunt bun pentru ea, am îngăimat.

A ridicat din sprâncene.

— Atunci, încearcă! Te-ai gândit vreodată la asta? Știi tu, să te lupți cu tine ca să fii cu ea?

Am deschis gura.

Alex a continuat:

— Iubirea înseamnă să fiți acolo unul pentru celălalt, chiar și când situația e nasoală. Înseamnă că vă veți păzi spatele reciproc și că veți avea încredere în celălalt. Ce faci tu nu este iubire. De îndată ce lucrurile merg prost pentru tine, te ridici și pleci. Te închizi în tine și o îndepărtezi. Nu așa e Seth, cel pe care îl cunosc.

Mi s-a încordat fiecare mușchi al spatelui.

— Bine! Întâi de toate, începi să mă enervezi. Și apoi, chiar vrei să fiu acel Seth pe care l-ai cunoscut cândva?

— Întâi de toate, mi se rupe. Și apoi, Seth pe care îl știam eu nu fugea de greutate, chiar dacă se înșela amarnic. Trebuie să te maturizezi.

Am strâns mâna dreaptă în pumn, privind-o fără să-mi vină a crede.

— Tocmai mi-ai spus să mă maturizez?

— Da! a ridicat ea din umeri. Și o s-o repet: maturizează-te!

— Pe toți zeii! am mormăit, clătinând din cap. N-ai nimic de făcut? De pildă, să îl stresezi pe Aiden?

— Nu! Chiar crezi că poți renunța la ea?

M-am uitat din nou la Josie. Nu se mișcase nici măcar o dată în timpul conversației, iar asta mă speria cumplit. Încet, m-am aplecat și i-am acoperit mâna cu a mea. M-a străbătut un fior și am inspirat brusc. Adevărul era că, dacă Hyperion nu ar fi prins-o și nu ar fi ajuns aici, aș fi încercat să îi rezist.

Și aș fi eșuat.

Fiindcă o iubeam.

Iar dacă Hyperion nu o lua și o găseam la Academia Legământului sau pe drumul spre un semizeu ori încoace, nu aș fi putut pleca din nou. Fiindcă o iubeam.

— Nu! am recunoscut, abia șoptit, ducându-i mâna la buze.

I-am sărutat palma.

— Chiar dacă nu am fi fost împreună, tot nu i-aș fi putut da drumul.

— Atunci, cred că ar trebui să fii cu ea, a spus Alex. La naiba! Poate e prea târziu. În fond, chiar tu ai spus că ai părăsit-o de trei ori.

M-am simțit stânjenit. Ideea că Josie ar putea să nu vrea să fie cu mine nu îmi trecuse niciodată prin minte. Da, era aroganță pură. Am ridicat privirea de la Josie și m-am uitat la Alex.

— A trebuit să spun asta, dar Josie te iubește! a rânjit ea. Probabil te va ierta pentru că ai plecat, dar nu poți continua așa. Pricepi, nu? Nu poți, pentru că va sfârși prin a nu mai fi OK. Nu poți continua să faci asta cuiva fără să îl *distrugi*.

Futu-i!

Însă Alex avea dreptate. Îmi spusese cândva că voi fi genul de bărbat pe care îl merita Josie, chiar dacă nu aveam un viitor împreună. Cu toate acestea, în prima clipă în care pierdusem controlul, o lăsasem baltă. O făcusem pentru a o proteja, dar sfârșisem prin a fi taman pe dos.

Nevoia de ea, dorința care mă mistuia erau infinite și mă copleșeau. Nu rezistam. Puteam pleca de un milion de ori și tot m-aș fi întors. Adevărul acela mi-ar fi tăiat picioarele, dacă nu ședeam deja.

Iar acum aveam un viitor. O eternitate chiar, iar eu puteam fi bărbatul pe care îl merita.

Dacă mă voia.

Pentru că o respinsesem cu multe ocazii, iar o persoană acceptă asta până la un punct.

Dar puteam fi al naibii de convingător, când voiam.

I-am sărutat mâna și i-am așezat brațul înapoi, cu blândețe. Nu am răspuns la întrebarea lui Alex, dar cred că a înțeles.

— Aiden a spus că l-ai ucis pe Perseu, a zis ea, după o clipă, schimbând subiectul.

— A ținut-o cât striga, în timpul hrănirilor. Nu putea să supraviețuiască după asta.

— De înțeles! Cred că ai făcut un lucru drept, dar bănuiesc că s-ar putea să existe repercusiuni pământeste.

— Te-ai supărat că ne-am dus să o luăm fără tine?

— Puțin, a pufnit ea. Dacă s-ar fi întâmplat ceva, nu aș fi știut.

— Nu avea ce să se întâmple, am asigurat-o eu. Nu cu mine de față.

— Da, iar astea nu sunt deloc afirmații arogante.

— Nu este aroganță, ci purul adevăr.

M-am oprit, pentru că degetele lui Josie s-au mișcat lângă ea. Aplecându-mă în față, mi-am ținut respirația și am așteptat, am sperat să deschidă ochii. Când nu i-a deschis, m-am lăsat să cad în scaun. Am oftat.

— Unde ți-e umbra?

— Doarme.

— Nu ar trebui să fii cu el?

M-am oprit. Tocmai făcusem o aluzie.

— Ha, ha! Sunt exact unde ar trebui să fiu.

Privirea mea a găsit-o pe a ei, și da, încă o dată, a fost ciudat să stăm așa, acolo, după toate cele prin care trecuserăm. Că era aici, că mă susținea, că Aiden dormea și nu o veghea permanent, după toate câte suferise din cauza mea, după tot ce le făcusem.

Alex a zâmbit.

Și mi-am dat seama, aproape m-a frânt în două asta, mi-am dat seama că Alex mă iertase cu adevărat. Că mă iertase, iar eu nu știam ce să fac cu iertarea ei, cum să procesez totul. Mi-am dres glasul.

Din fericire, s-a auzit un ciocănit discret în ușă, așa că nu a trebuit să gădesc o reacție.

Alex s-a ridicat iute de pe bancă și s-a dus să deschidă ușa. Karina a intrat în dormitor, salutând-o pe Alex cu o mișcare din cap.

— Îmi pare rău că vă deranjez, dar... *Kýrios*, e timpul!

Alex a ridicat din sprâncene la cuvântul *Kýrios*.

Știam la ce se referea.

— Mai târziu.

— Îmi pare foarte rău, *Kýrios*, dar nu cred că ar fi înțelept să mai aștepți!

Marea preoteasă a privit-o pe Josie.

— Trebuie să stea aici, cu Josie, aproape că s-a răstit Alex, încrucișându-și brațele.

Expresia ei spunea că avea în vedere posibilitatea de a o trânti pe Karina de un perete.

Detestam să fac asta, însă Karina avea dreptate. Dacă mai amânam, nu avea să se termine bine, iar eu trebuia să fiu complet încărcat pentru orice mă aștepta.

— Stai cu ea! i-am spus lui Alex, ridicându-mă. Te rog!

Alex a închis gura și a încuviințat, privind-o neîncrezătoare pe Karina. Trebuia să explic toate astea, într-un târziu. Karina a ieșit cu spatele din dormitor și m-a așteptat. Am urmat-o, închizând ușa după mine.

Josie

Trezirea a fost ca o luptă cu nisipuri mișcătoare, după o supradoză de somnifere. Știam că trebuia să deschid ochii. Mi s-a părut că îl aud pe Seth implorându-mă să deschid ochii, dar asta era o nebunie. Seth nu era aici. Eram în iad, așteptând

să mă ducă Hyperion înapoi la Cronos. Sau era Perseu? Oare îl văzusem pe Perseu? Nu îmi mai aminteam.

Podeaua de ciment părea moale și călduroasă.

Am inspirat adânc. Mirosul? Nu m-am înecat imediat cu duhoarea de rânced. Un fior mi-a scuturat trupul, apoi mi s-a părut că aud oameni vorbind și voci cunoscute.

Kýrios?

„Stăpân?”

Trebuia să deschid ochii. Adunându-mi toată forța rămasă, m-am silit să deschid ochii. Adică unul. Cel drept doar s-a crăpat nițel. Era atât de umflat, că nu putea mai mult. Nu eram sigură când se întâmplase asta. Ultima data când mă scosese Hyperion din depozit era în ceață. Se hrănise din mine înainte să fiu dusă la Cronos, iar ei... simțeam că luaseră prea mult.

Parcă ar fi stricat ceva.

Am reușit să mă concentrez și mi-am dat seama, încet, că zăceam pe un pat – un pat imens, comod. Mă uitam în sus, la tavanul bej. Un ventilator imens își mișca în tăcere palele în formă de petală.

Cu gâtul imposibil de uscat, mi-am mutat privirea de la tavan la picioarele patului. Acolo se afla o fată, cu spatele la mine și brațele încrucișate, privind ușa închisă a dormitorului.

Inima a început să îmi bată cu putere. Oare era...? Am încercat să vorbesc. Oare visam? Pe toți zeii, dacă visam, nu mai puteam supraviețui, după ce mă trezeam! N-aș mai fi putut. Am încercat să vorbesc iar.

— Alex? am îngăimat.

S-a răsucit brusc, cu ochii mari de ușurare.

— Josie!

A alergat spre marginea patului, strecurându-se pe lângă un scaun gol.

— Visez?

Fața ei frumoasă s-a crispat.

— Nu! Nu visezi! Ești în siguranță!

În siguranță?

— Pe toți zeii, chiar te-ai trezit!

Abia se abținea să nu se urce lângă mine.

— Cum te simți?

— Păi...

Confuză și cu gura uscată, am privit camera. Mi-am dus mâna la gât și am tresărit.

Alex s-a îndepărtat de pat.

— Ți-e sete? Stai să-ți aduc ceva!

S-a îndepărtat puțin, apoi n-am mai văzut-o. O clipă mai târziu, s-a întors cu o sticlă de apă cu dopul desfăcut.

— Lasă-mă să te ajut!

Mă durea tot corpul când m-am așezat. M-am sprijinit cu o mână de pat, ca să rămân ridicată, iar ea a vârat câteva perne la spatele meu. M-am lăsat pe ele, iar ea mi-a dus sticla la gură. Prima dușcă de lichid răcoros pe limbă mi-a provocat un geamăt, dar nu era suficient. Parcă fuseseră doar câteva picături.

Am ridicat brațul, încordându-mă când durerea m-a tăiat într-o parte, dar mi-am forțat mâna să țină sticla. Și mai multă apă delicioasă mi-a trecut printre buzele uscate.

— Ușurel! a zis Alex și mi-a luat sticla. Ar trebui să bei foarte încet.

Avea dreptate, dar nu mai băusem apă adevărată de *câteva zile*. Mâna îmi tremura. Am pus-o pe sticlă, deasupra mâinii ei. A strâns din buze și m-a lăsat să mai beau o dată. Am făcut asta până când am golit sticla.

— Pe toți zeii, am fost foarte îngrijorați!

Mai voiam apă, dar părea să îmi fie rău de la stomac.

— Toată lumea e bine?

— Da, suntem bine. Cu toții. Nu pentru noi trebuie să îți faci griji.

Aveam nenumărate întrebări, dar creierul meu părea plin de pânze de păianjeni. Când m-am privit, am văzut că purtam aceleași haine dezgustătoare.

— Unde sunt?

— În casa lui Seth.

Am tresărit, iar trupul mi s-a zgâlțâit dureros.

— Seth... Seth este aici?

— Da! a zis și a privit spre ușa închisă. De fapt, tocmai a ieșit. A stat aici, cu tine. El te-a salvat.

Am început să mă mișc înainte să termine de vorbit. Seth... Trebuia să ajung la el. Era *aici*. Depășind durerea, am alunecat pe partea cealaltă a patului. În clipa în care tălpile mele rănite au atins podeaua, am gemut. Mi-au cedat picioarele și am căzut, izbindu-mi genunchii de podea.

— Josie!

Alex era lângă mine, aplecându-se și înconjurându-mi talia cu brațul.

— Mă simt bine.

Am scrâșnit din dinți când m-a ajutat să mă ridic.

— Trebuie să-l văd!

— Se va întoarce curând! a spus ea și a încercat să mă conducă spre pat. Cred că ar trebui să îl aștepti!

Folosindu-mă de ce putere mai aveam, m-am îndepărtat de ea și m-am împleticit pe podea, cu picioarele alunecând. Am ajuns la ușă, abia mai respirând, și am reușit să o deschid doar un metru. Strecurându-mă afară, m-am uitat pe coridor. Am prins sclipiri de plante cu multe frunze și statui de marmură.

Am auzit-o pe Alex strigându-mă pe nume.

Ghidată de un soi de instinct primar, m-am împleticit pe coridor, către draperiile albe, care fluturau ușor. Știam că Alex mă urmărea, dar nu m-am oprit până când n-am ajuns la arcada care ducea spre exterior. Mirosul mării a devenit pregnant – sare amestecată cu un parfum dulce. Flori? Nu eram sigură, dar nu mirosea deloc ca în depozit. Aerul era proaspăt, curat, respirabil.

Cu picioarele slăbite, tremurând, am simțit brusc că vreau să mă întind pe coridor. Dar Seth era aici, iar eu aveam nevoie de el – aveam *nevoie* să îl văd. Mi-am silit picioarele să se miște, în ciuda lacrimilor de durere care îmi înțepau ochii.

Sprîjinindu-mă cu palma de perete, m-am târât prin arcadă afară, pe balcon. Timpul a părut să curgă mai încet când am privit în stânga și în dreapta. Apoi, s-a oprit.

Timpul s-a oprit.

Îl găsisem pe Seth.

La început, am încremenit doar pentru că îl vedeam. Mi s-a părut că trecuse o eternitate de când îl văzusem ultima oară. „Frumos” părea un cuvânt prostesc pentru a-l descrie, dar numai la asta m-am putut gândi; doar că era mai frumos decât îmi aminteam.

Părul lui era de culoarea soarelui, rebel, căzându-i peste o frunte perfectă. Avea pomeți lași și înalți, un maxilar puternic, dăltuit parcă în marmură, și pielea aurie. Avea un chip și un trup perfect sculptate. Purta blugi închiși la culoare și un tricou gri.

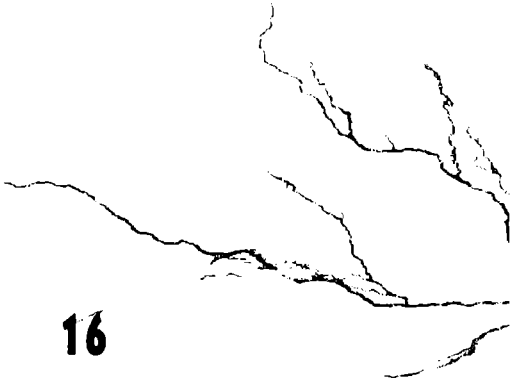
Îi vedeam glifele.

Erau rune în nuanța ambrei, uluitoare, acoperind fiecare centimetru de piele la vedere. Erau o priveliște rară.

Nu era singur.

Pe toți zeii, era atât de *nesingur*, încât m-am gândit, pentru o clipă, că nu mă trezisem de fapt! Că aveam un coșmar.

Seth îmbrățișa o altă femeie.

INIMA ÎMI BUBUIA dureros, în timp ce îl priveam pe bărbatul pe care îl iubeam și de care eram îndrăgostită stând mult prea aproape de o altă femeie. Avea mâinile pe trupul ei: una o apucase de umărul mic, iar cealaltă o apăsa chiar sub sâni. Ochiul lor erau închiși, iar expresia încordată a femeii părea să spună că se afla în mijlocul...

Pe toți zeii!

Am încercat să îmi dau seama la ce mă uitam. O parte din mine recunoștea ce se petrecea, însă gândurile mele nu păreau să aibă sens. Se duelau între ele, iar eu nu mă puteam decide în privința niciunuia dintre ele.

După toate celelalte, era prea de tot.

Împleticindu-mă înapoi, m-am sprijinit într-o mână să nu cad, parcă în pragul unui colaps. Poate că asta și mi se întâmpla, pentru că nu mi-am putut bloca icnetul surprins, care a răsunat ca un tunet pe balconul altfel complet tăcut.

Tot trupul lui Seth s-a cutremurat. S-a întors, iar ochii aceia frumoși, de ambră, s-au mărit când m-a văzut.

Alex a apărut lângă mine, iar furia se rostogolea dinspre ea în valuri. Însă el nu o privea. Se uita la mine de parcă ar fi văzut o fantomă ridicată din mormânt, de parcă o parte din el nu s-ar mai fi așteptat să mă revadă vreodată, și poate că așa și era, pentru că mă părăsise.

Am bănuț că asta însemna că nu se așteptase să mă vadă iar.

Seth a făcut un pas spre mine, uitând de femeia frumoasă, îmbrăcată în rochie aurie.

— Josie?

Sunetul vocii lui, numele meu, rostit atât de răgușit, au fost o explozie pentru simțurile mele. Era real – totul era cât se poate de real. Privirea mea trecea de la el la femeie. Ea a zâmbit, unindu-și mâinile. Am inspirat scurt.

Brusc, m-am mișcat, nesigură de ce făceam sau încotro mă îndreptam. Tot ce știam era că trebuia să fiu departe de aici. Aveam nevoie de un loc în care să mă gândesc, să îmi fac ordine în gândurile răzlețe și în emoțiile care mă copleșiseră.

— Serios? am auzit-o pe Alex spunând, pe un ton care lăsa să se înțeleagă bine că nu îi venea a crede. După tot ce am vorbit? Serios?

— Nu acum! s-a răstit Seth, iar nu aveam nicio idee despre ce vorbeau. Josie! a repetat el. Așteaptă!

M-am întors, împleticindu-mă, iar fiecare pas mă durea. Respirația îmi era găfăită. Scânteii mititele îmi jucau în ochi. Am strâns pleoapele, cuprinsă de un val de amețală.

— Josie!

Vocea lui se apropiase, iar eu nu m-am mai mișcat, pentru că eram terminată și voiam un răgaz. Era greu să merg, dar să îi aud vocea acum, cu accentul acela pe care nu îl puteam defini, era și mai greu.

— Alex, l-am auzit spunând, poți să ne lași singuri?

— Nu prea știu dacă vreau să fac asta acum, l-a repezit ea.

Pe toți zeii, îl văzuse cu... femeia aceea! În ciuda a tot ce îmi trecea prin cap și a tot ce mi se întâmplase, mi-am simțit obra-
jii arzând de rușine. Nu aveam idee ce se petrecea.

— Alex, a spus din nou, iar acum vocea lui avea ceva amenințător. Du-te și găsește altceva de făcut!

— E OK dacă plec, Josie? a întrebat Alex, iar eu nu mi-am dorit decât să pot dispărea într-un ghiveci de plante. Dacă nu, pot să-l fac pe idiotul de față să dispară urgent.

Seth a expirat furios, iar eu am deschis ochii. Nu mă pu-
team uita decât la Alex. Avea fața roșie de mânie, iar eu bănu-
iam că s-ar fi luptat bucuroasă cu el.

— Mă simt bine, am reușit să îngaim. E OK.

Ea a ezitat, aruncându-i o ultimă privire lui Seth.

— Ești un prost... și încă unul caraghios. Mi-a zâmbit ușor
și mi-a spus: Trec să văd ce faci mai târziu!

— Bine, am șoptit, dorindu-mi să nu o fi expediat, pentru
că se îndepărta deja, iar acum Seth și cu mine eram singuri.

Era ciudat, pentru că, înainte să vină Hyperion, înainte să
îl văd afară, nu îmi dorisem nimic mai mult decât să fiu sin-
gură cu Seth.

— Am o explicație, a spus el după o clipă.

M-am scuturat de răs, iar hohotul meu avea ceva incredi-
bil de aspru. Dintre toate replicile posibile, alesese clișeu! asta!

— Știi cum pare, dar, orice ai gândi acum, te înșeli, a con-
tinuat el și l-am auzit apropiindu-se.

I-am privit pieptul.

— Și îți voi explica totul, însă acum nu e tocmai momentul.

M-am sprijinit de perete, lângă statuia unui ins căruia îi lip-
sea jumătate de braț. Mi se învârtea capul. Nu eram sigură cum
ar fi putut explica Seth ce se petrecuse acolo. Ea, oricine ar fi

fost, era uluitor de frumoasă, în vreme ce eu, în clipa aceea, nu puteam provoca decât greață. Eram plină de murdărie și de sânge închegat, și cine știe de ce altceva.

— Aș vrea să te duc înapoi în pat, a zis și s-a apropiat, întinzându-se după mine.

— Nu! am strigat, ridicând un braț slăbit.

Seth s-a oprit, iar eu mi-am îndreptat în sfârșit privirea spre el. Glifele dispăruseră. Îi pulsa un mușchi al maxilarului, dar, altfel, avea expresia golită de orice emoție. Mi s-a strâns inima. Văzusem expresia asta de prea multe ori!

— Josie, te rog să mă lași să te ajut!

Voia să mă ajute; nu era nimic rău în asta. Nu? Privirea mi s-a oprit la mână. M-am încruntat. Degetele mele erau murdare, pătate de sânge. La fel și brațul. Doar câteva petice de piele erau curate, dacă priveam lucrurile cu îngăduință. Și brățările acelea! Brățările acelea nenorocite pe care încă le aveam în jurul încheieturilor.

— Trebuie să fac duș! am îngăimat și în clipa în care am spus asta, am știut cât de ridicol suna, pentru că, și proaspăt ieșită de sub duș, tot nu arătam așa, iar un duș nu putea repara nimic din cele întâmplare, însă eram hotărâtă să mă spăl.

— Lasă-mă să te duc înapoi în pat! Ai mâncat?

Trecându-mi palma peste pielea lipicioasă a brațului, am clătinat din cap.

— Nu îmi amintesc când... am mâncat ultima oară.

Privirea lipsită de expresie a dispărut. O emoție înrudită cu durerea i-a schimonosit trăsăturile uluitoare.

— Atunci, te rog, lasă-mă să îți aduc ceva de mâncare!

Încercând să îmi înghit nodul din gât, m-am gândit că mâncarea ar putea ajuta cu senzația de gol din stomac. Dar tot voiam să fac duș, înainte.

— Vreau să mă spăl, mai întâi.

Ochii lui s-au mărit, iar trupul i-a mai tresărit o dată. A deschis gura să vorbească, dar nu a părut să găsească vorbele potrivite.

— Bine! Te ajut!

M-am îndepărtat de perete.

— Mă descurc. Trebuie doar să aflu... unde este baia.

— Josie, oprește-te! Abia dacă te poți ține pe picioare.

S-a întins din nou spre mine, iar de data asta nu s-a mai oprit. M-a prins de brațe cu mare grijă. Am tresărit. Nu eram sigură dacă era din cauză că atingerea lui mă durea sau doar pentru că mă atingea.

— Te rog să mă lași și să nu mă ajuți!

Am rămas amândoi în tăcere. Mă uitam la gâtul lui. Parcă am fi fost doi străini. Doi oameni care se despărțiseră și apucaseră în două direcții diferite, apoi soarta îi adusese pe neașteptate față în față.

— *Te ajut*, a spus el, după un moment. Fără discuții.

Prea slăbită să mă lupt cu el pe tema asta, am încuviințat, iar Seth s-a mișcat atât de repede, încât nu știu cum am ajuns în brațele lui, la pieptul lui, cu obrazul pe umărul lui. Inima mea a luat-o din nou la galop. În timpul captivității, mă temusem de nenumărate ori că nu voi mai fi niciodată în brațele lui Seth, iar acum eram.

În brațele în care ținuse pe altcineva, cu doar câteva *minute* în urmă.

Lacrimile mi-au înțepat pleoapele. Erau atâtea lucruri de care să îmi fac griji, pentru care să plâng și de care să mă stresez, iar acum... asta.

A traversat coridorul și ne-am întors în dormitor într-o clipită.

Seth s-a îndreptat spre ușile duble de vizavi de pat și le-a deschis cu vârful piciorului. M-a așezat pe marginea unei căzi de mărimea unei mici piscine.

— Duș sau baie? a întrebat el, încet.

Privind în jurul meu, prin baia opulentă, m-am simțit nelalocul meu înconjurată de marmură și de prosoape luxoase.

— Asta este acum... casa ta?

— Aici am crescut.

Seth a îngenuncheat în fața mea. Nu mi-a scăpat că nu spusese „acasă”.

— Era unul dintre dormitoare pentru oaspeți.

La naiba! Atunci cum arăta dormitorul principal?

— Vrei să te pregătesc pentru duș sau pentru baie? a repetat el cu blândețe.

Suna minunat să mă afund într-o cadă plină cu apă, dar apa ar fi devenit respingătoare după doar o secundă.

— Duș.

Seth m-a mai privit o secundă, apoi s-a ridicat repede. Întorcându-se, s-a apropiat de un duș închis. Nu avea perdea, însă nici nu era nevoie, întrucât exista un zid înalt în jurul lui. Pentru majoritatea oamenilor nu era nevoie. Probabil că eu aș fi inundat baia.

Când a dat drumul la apă, iar dușul de deasupra capului a prins viață, am început să înțeleg că eram într-adevăr liberă. Că nu mă voi trezi cu Hyperion deasupra mea. Nu voi fi forțată să intru în altă cameră. Nu mai trebuia să mă împotrivesc în fiecare secundă. M-am înfiorat și am gemut încet.

— Te simți bine?

Seth îngenunchease deja, cu mâinile pe genunchii mei.

— Josie?

— Da, am șoptit, dregându-mi glasul. Sunt doar...

Simțeam multe lucruri: teamă, durere, confuzie, ușurare, epuizare. Mi se părea că inima mi se frânsese de mii de ori, în doar câteva zile.

— Nu cred. A fost o întrebare prostească.

Seth mi-a atins obrazul cu vârfurile degetelor.

— Aș vrea să îți pot alina durerea. Aș face orice să îmi stea în puteri.

Mi s-a tăiat respirația. Suna atât de credibil, dar ce făcea aici? Ce făcuse până acum? Cum ajunsesem aici? Se luptase cu titanii și mă eliberase? Aveam multe întrebări, dar nu și voința de a le pune, deocamdată.

— M-ai părăsit, am spus.

Ochii lui s-au închis și a lăsat mâna jos. Baia s-a umplut de abur. Și-a plecat capul, până când bărbia lui aproape că mi-a atins genunchiul.

— Știu! Să spun că îmi pare rău nu va schimba niciodată asta, nici ce ți s-a întâmplat, dar chiar îmi pare rău.

A ridicat genele și m-a privit printre ele, iar ochii lui arătau ciudat de umezi.

— Nu mi-a părut niciodată mai rău de nimic, în viața mea.

Apăsarea din pieptul meu a crescut, iar eu am îngăimat:

— Trebuie să fac duș!

Seth a încremenit, ca una dintre statuile de pe coridor, apoi a expirat inegal.

— Poți sta în picioare?

Nu era ușor, dar nu știam dacă puteam accepta ajutorul lui Seth. Da, văzuse *toate astea* înainte, dar... nu eram în stare.

— Pot!

Nu părea să mă creadă, însă m-a atins iar, doar cu vârfurile degetelor, pe obraz. M-am luptat cu impulsul de a-i răspunde.

— Ești în siguranță aici și vei fi în siguranță de acum încolo.

Din nou *în siguranță*. Cuvintele păreau false, pentru că, dacă învățasem ceva din perioada petrecută cu titanii, asta era că nimeni nu era în siguranță nicăieri. Însă am încuviințat.

Seth m-a privit câteva secunde.

— Aștept afară! Dacă ai nevoie de ceva, cheamă-mă!

S-a ridicat și a ieșit din baie, lăsând ușa crăpată, ca să mă audă în caz că picam în fund, ceea ce era perfect probabil.

Am stat pe marginea căzii timp de câteva minute, apoi am început să mă dezbrac de hainele dezgustătoare. Le-am lăsat pe podea, fără să vreau să le mai văd vreodată, și m-am îndreptat spre duș, mișcându-mă ca la nouăzeci de ani și trecând pe lângă o oglindă.

Nu mi-am dat seama cum arătam, dar știam că eram o epavă.

Sprijinindu-mă de peretele dușului, am pășit înăuntru și sub suvoiul cald de apă. Am icnit când picăturile mi-au lovit pielea. Trupul meu s-a bucurat și s-a retras, simultan. Zonele cu răni proaspete mă înțepau și mă ardeau ca o mie de furnici de foc care îmi rodeau pielea, dar am rămas sub apă, cu fața ridicată. Apa a spălat sângele închegat de câteva zile. Îmi tremurau genunchii.

Putea fi mai rău.

Acelea erau cuvintele pe care mi le repetam, iar și iar, când am luat o sticlă de șampon de jos. Apa în nuanțe rozalii și maronii plutea în cădiță, creând un vârtej spre scurgere. A fost nevoie de două șamponări, o aplicare de balsam și un scrub complet, temeinic și dureros, pentru ca apa să se limpezească.

Încă eram sub duș, scoțându-mi murdăria de sub unghii. Când unghiile mele au rămas curate, m-am mai spălat o dată. Mi-am săpunit încheieturile și am încercat să îmi scot brățările, până când pielea mi s-a înroșit și a început să doară, și numai atunci am renunțat. Baia mirosea deja ca o grădină botanică.

Nu mi-am permis să reflectez la ceva tot timpul acela. Doar când m-am întins spre robinet, primul gând adevărat a străbătut bucuria simplă de a fi din nou curată.

Mama murise.

O pierdusem pentru totdeauna.

Când fusesem cu Hyperion, nu îmi permiseseam să mă gândesc prea mult la asta, dar acum, că eram aici, îi vedeam fața, privirea aproape mereu distantă, zâmbetul dulce.

Nu o puteam salva.

Nu mai puteam aștepta cu nerăbdare să o revăd.

Tata mințise și mă lăsase să putrezesc cu Hyperion, iar eu putrezisem, într-adevăr, dinspre interior spre exterior. Dureea. Întunericul. Teama permanentă. Trăisem așa, zi după zi, și erau toate încă în mine.

Acum eram aici. Cu Seth. Eram unde dorisem să fiu înainte să aflu despre mama și înainte să mă ia Hyperion, și era *aiurea*. Nu fusese nici pe departe întâlnirea pe care o anticipasem, cea care mă ajutase să îmi păstrez mintea întreagă în orele lungi de captivitate sub pământ. Totul fusese *aiurea*.

Mi-am dus mâinile la față și am făcut un pas în spate, până când am lovit peretele acoperit de gresie rece. M-am lăsat să alunec și m-am ghemuit cu genunchii la piept. Poziția era dureroasă. Trăgea de pielea rănită și apăsa zonele învinețite, însă nu mi-am putut opri lacrimile. Cu fața îngropată între genunchi, am lăsat șuvoiul să curgă.

Nu știi cât timp am stat în colțul dușului. Se poate să fi fost minute sau ore, însă lacrimile nu s-au oprit, iar eu nu m-am putut mișca – nu am putut să depășesc teama și durerea care supurau înăuntrul meu, revelația absolută și de tot rahatul că eram *slabă*. Că nu eram ca Alex.

Dacă aş fi fost mai puternică, nu aş fi stat aici, în duş, plângând ca un copil la aniversarea căruia nu venise nimeni. Dacă aveam mintea întreagă, aş fi ieşit deja, gata să vorbesc despre ce văzusem şi despre ce ştiam.

Dar nu mă puteam mişca.

Nu îmi puteam convinge creierul să ia vreo decizie.

Eram terminată, complet distrusă pe dinăuntru, iar panica din lăuntru mi se spunea că, probabil, nu mă puteam vindeca, pentru că ştiam că doar eu eram capabilă de asta, iar eu nu eram sigură că o puteam face.

Sau poate da?

Poate că, odată îndepărtate toate emoţiile, m-aş fi putut recompune, pentru că trebuia. Ştiam că trebuia, dar, chiar acum, în secunda asta, îmi era peste putinţă.

Atât de prinsă în propriile gânduri, nu am auzit uşa deschizându-se, nici pe Seth spunându-mi pe nume, dar am devenit atentă brusc, atunci când o înjurătură a sfâşiat aerul. Câteva secunde mai târziu, apa s-a oprit, iar el a intrat în duş, complet îmbrăcat, înfăşurându-mi un prosop pufos în jurul umerilor.

Am ridicat capul, abia putând să îl zăresc printre lacrimi.

— Mama a murit.

A spus ceva prea încet să înţeleg, apoi m-a tras spre el. Eram pe jumătate în poala lui, cu picioarele între ale lui, iar apa şiroia de pe trupul meu, trecându-i prin blugi şi tricou.

Nu a părut să remarce. M-a strâns în braţe cât de tare putea fără să îmi facă rău, iar eu mi-am îngropat faţa la pieptul lui. Una din mâini i-a rătăcit în încâlceala udă a părului meu.

— Totul va fi bine, a spus Seth, cu buzele lipite de fruntea mea, şi a tot repetat asta, iar şi iar, dar ultima dată când mă ţinuse în braţe şi spusese asta fusese o minciună.

CÂND LACRIMILE LUI JOSIE s-au oprit, încordarea a părut să se topească. Trupul ei mi s-a înmuiat în brațe. Adormise.

Am ridicat-o în brațe. Îngrijorarea mea a ieșit iar la suprafață, pentru că nu a scos niciun sunet și nu a făcut nicio mișcare. Nu era conștientă când o adusesem aici și fusese trează doar în jur de o oră. Pierderea cunoștinței nu era totuna cu un somn odihnitor, așa că nu aveam idee prin ce trecuse.

De ce nu se vindeca?

Brățările acelea nenorocite mi-au atras atenția când am ieșit din duș, cu blugii uzi lipindu-mi-se de piele.

Am mutat-o în brațele mele, iar prosopul s-a desfăcut. Pentru că eram soiul cel mai josnic de ticălos, nu am privit în altă parte suficient de repede ca să mă feresc de curba moale a unui sân și de vârful rozaliu. Dorința m-a înjunghiat brusc, iar drumul către pat nu a fost tocmai comod.

Folosind elementul aer, am dat pătura la o parte și am întins-o pe Josie cu capul pe pernă. Am vrut să mă retrag, dar

mâna ei mi s-a încleștat în tricou. Dormea încă, însă, chiar și așa, moartă pentru restul lumii, nu voia să fie singură.

Nu o puteam refuza.

Desprinzându-i cu blândețe degetele din tricoul meu, am făcut un pas în spate și mi l-am scos. Au urmat blugii. Am luat o pereche de pantaloni de trening largi și m-am îmbrăcat cu ei, apoi am intrat în pat, lângă ea. Tremura din cap până în picioare. Nu m-am gândit ce făceam. I-am înconjurat talia cu brațul, cât de blând am putut, și am lipit-o de pieptul meu. A scos un sunet moale, buzele ei mi-au atins pieptul, și atât a fost.

Josie a dormit.

Eu am ținut-o în brațe.

Am ținut-o și m-am gândit la tot ce vorbisem cu Alex. Am ținut-o și mi-am amintit momentul când m-am întors și am văzut-o pe Josie, pe frumoasa mea Josie, privindu-mă cu oroare și confuzie, cu ochii ei de culoarea mării. Am ținut-o și am revăzut-o, ghemuită într-un colț al dușului, cu tot trupul scuturat de suspine. Asta m-a terminat. M-a tăiat, m-a despicat în bucăți, să știi că nu fusesem acolo pentru ea când aflase că mama ei murise sau că nu fusesem capabil să o protejez de Hyperion. Făcusem multe greșeli, nenumărate. Nu mă purtasem bine cu ea.

Însă, de acum înainte, voiam să fiu mult mai prezent.

Trecându-mi mâna peste părul ei ud, i-am dat șuvițele la o parte de pe față. Vânățiile îi contrastau puternic cu pielea palidă. Furia mi-a făcut mâna să tremure când i-am tras plapuma peste umeri.

Alex avea să mă castreze când o revedeam. Asta dacă ajungea la mine înainte ca Josie să își revină.

Pe toți zeii!

Dintre toate momentele în care s-ar fi putut trezi Josie, de ce trebuise să fie chiar acela? Mai întâi, trebuia să îi explic ce văzuse. Apoi, aveam să îi explic lui Alex, dar nu eram sigur dacă Josie avea să accepte această nouă realitate.

Josie

Când am deschis ochii, nu știam unde mă aflu.

Camera era întunecată, iar eu eram întinsă pe ceva moale. Nu avea sens. Și, pe toți zeii, eram *dezbrăcată* sub plapumă! Eram pe un pat, *dezbrăcată*. O sută de temeri oribile mi-au otrăvit mintea. Oare Hyperion...? Nu am putut încheia gândul. Cu inima în gât, mi-am dat seama că brațul mi se odihnea pe o suprafață caldă și tare care părea să fie un piept.

Panica mi-a explodat prin fiecare celulă. Trupul meu s-a mișcat, înainte să pot sta să mă gândesc puțin. Când am sărit în capul oaselor, m-a străbătut o durere cumplită. M-am împleticit în față și am izbit cu genunchii podeaua de piatră. Cu ochii mari, am cercetat camera întunecată. Inima îmi bubuia în piept. *Unde sunt? Ce se întâmplă?* Forma de pe pat – trupul de pe pat – s-a ridicat.

M-am târât pe podea, cu palmele alunecând pe piatra netedă. Aveam un strigăt în gât, dar plămâniile mele nu aveau suficient aer.

— Josie?

Când am auzit vocea, m-am oprit și mi-am ridicat genunchii. *Cunoșteam* vocea aceea. Seth! Era a lui – vocea adâncă, muzicală, cu un ușor accent. Dar nu avea sens, pentru că nu era posibil să fiu aici cu Seth. Doar dacă nu fusese totul un coșmar. Nu, ce se întâmplase nu fusese un coșmar. Fusese real.

Forma de pe pat s-a apropiat brusc. Picioarele ei au aterizat pe podea și au făcut un pas în direcția mea. Am scos un sunet găuit, cuprinsă de teamă. *Nu mai pot face asta. Nu mai pot...*

Forma a încremenit.

— Este în regulă, Josie. Ești aici, cu mine. Ești în siguranță.

Vocea aceea... Trebuia să fie Seth. Și mai auzisem cuvintele acelea și înainte. În siguranță. Alex îmi spusese asta când mă trezisem, mai devreme. M-am luptat să înlătur ceața de somn și confuzie.

— Seth? am șoptit.

— Da! Eu sunt. Suntem doar noi doi aici. Voi aprinde lumina, bine? a întrebat, iar când nu am răspuns, s-a întors.

Am auzit un clic, câteva secunde mai târziu, iar o lumină blândă, parcă untoasă, a inundat camera. Mi-am amintit evenimentele din ultimele câteva ore.

Seth stătea lângă pat, cu brațele pe lângă corp. Avea pieptul gol și purta o pereche de pantaloni de trening largi. Părul blond îi cădea într-o încâlceală de bucle pe frunte și i se răsucea peste urechi.

Îmi aminteam.

Mă găsisse în duș și mă ținuse în brațe, în timp ce plângeam. Nu mai eram în celula aceea oribilă. Nu mai eram târâtă din pivnița plină de mucegai, servită ca pachet de baterii pentru Hyperion sau Cronos. Eram aici, cu Seth. Mi-am amintit că îl văzusem pe balcon, îmbrățișând o altă femeie.

Inspirând scurt și dureros, mi-am înconjurat genunchii cu brațele și am încercat să îmi ascund goliciunea. Nu că Seth nu ar mai fi văzut totul înainte – și încă cum! –, dar mă simțeam teribil de vulnerabilă.

Mai ales când se uita așa la mine.

Privirea lui de ambră a trecut peste mine și, chiar dacă părțile intime îmi erau în mare parte ascunse, știam că vedea rețeaua de vânătași și urme roșii, mușcăturile și pielea sfâșiată, zdrențuită. Știam asta pentru că fața lui superbă era încordată. Ce vedea se reflecta în felul în care a vorbit.

— Josie, iubito...

Ochii lui sclipeau când s-a ghemuit în fața mea, fără să se apropie mai mult.

Am închis ochii strâns. Ce făceam? În afară că ședeam pe podeaua lui, dezbrăcată ca în ziua în care mă născusem? Gâtul mă durea, așa că mi-am silit limba să se miște.

— M-am trezit și nu mi-am amintit unde mă aflu. Credeam că sunt încă *acolo*. Îmi pare rău!

Nu l-am auzit mișcându-se, dar ochii mei s-au deschis brusc când i-am simțit mâna pusă cu blândețe pe braț.

— Nu trebuie să te scuzi, *psychi mou*!

Psychi mou? Seth nu îmi mai spusese niciodată că eram sufletul lui.

Ochii de ambră i s-au umplut de durere.

— Îți aduc ceva de îmbrăcat, bine? Apoi, o luăm de la capăt! Dacă vrei să stai acolo unde ești, perfect. Dacă vrei să mergi înapoi în pat, e la fel de bine. Îmi spui ce vrei să faci, și facem.

Privindu-mi genunchii învinețiți, am dat din cap spasmodic.

Seth a rămas nemișcat un moment, apoi s-a ridicat. Am ținut ochii închiși până când s-a întors și mi-a așezat un material moale pe umeri. Nu aveam nevoie să analizez faptul că eram goală, pe podea, cu brațele în jurul genunchilor.

Silindu-mi ochii să se deschidă, am evitat privirea lui Seth și mi-am vârât brațele prin mânecile unui halat incredibil de pufos. A tras cordonul în față, iar eu m-am aplecat și mi-am strâns halatul în jurul corpului.

— Ce vrei să faci acum?

Mi s-au înroșit obrazii.

— Pat.

Înainte să apuc să mă ridic, Seth și-a strecurat un braț pe sub genunchii mei și m-a ridicat cu ușurință în aer. În câteva clipe, eram din nou pe pat, sprijinită de un munte de perne. Așezându-se lângă mine, mi-a aranjat repede partea de jos a halatului, ca să-mi acopere picioarele.

— Mă duc să îți aduc ceva de mâncare, a spus.

— Nu mi-e foame.

— Ai spus mai devreme că nu îți aduci aminte când ai mâncat ultima dată. Trebuie să mănânci.

— Știu, am răspuns, privind-l pieziș.

Seth mi se părea atât de diferit când emana îngrijorare și agitație. Nu îmi aminteam dacă îl văzusem vreodată așa. Doar că... nu acum.

Mușchii umerilor i s-au încordat.

— Josie, trebuie să mănânci ceva!

Încuviințând absentă, m-am jucat cu cordonul. Gândurile nu îmi dădeau pace! Dar exista ceva pe care nu îl puteam identifica defel, ceva ascuns într-un colțișor și care nu îmi dădea pace; ceva important, de care voiam să îmi amintesc.

— Știi ce te-a trezit? a întrebat Seth.

Degetele mi s-au încleștat pe cordon.

— Cred că aveam un coșmar. Credeam că m-am întors... acolo, când m-am trezit.

Următoarea respirație a fost ca un șuvoi fierbinte.

— Și m-am speriat.

— E în regulă. E perfect de înțeles, a spus el și mi-a luat mâinile, tresărind aproape instantaneu. Josie, pielea ta e ca gheața! Piele ca gheața.

Mi-am retras mâinile, strângându-mi-le la piept. Simțisem o asemenea piele – piele care era rece și nu mi se părea ciudată. Mi-am amintit. Mă târâsem pe o podea, în genunchi, să verific pulsul lui Lauren, semizeul descătușat. Era moartă.

— *Pe toți zeii!* am șoptit, ridicând privirea.

— Ce este?

— *Pe toți zeii!* am repetat când și mai multe amintiri au ieșit la suprafață, într-o succesiune rapidă. I-am văzut pe semizeii, pe cei care lipsesc. Unul dintre ei – se numește Lauren. Era... A murit, când eram acolo.

M-am umplut de groază când mi-am amintit pielea ei și trupul ei înfometat și abuzat.

— I-au făcut lucruri oribile, Seth, lucruri oribile, și a murit...

Vocea mi s-a frânt, și am înghițit greu.

— A murit într-o cameră cu podea de pământ.

— Josie, a îngăimat el.

— Cred că a fost înfometată și bătută. Era plină de murdărie și de vânătaii.

A trebuit să continui, pentru că vorbele doreau să fie rostite.

— Am crezut că voi ajunge și eu ca ea. Era acolo de luni de zile. Nu îmi pot nici măcar imagina...

Am inspirat scurt, iar Seth a scos un sunet gutural.

— Au lăsat-o în camera în care ne țineau și după ce a murit.

— Pe toți zeii!

Durerea s-a întipărit pe chipul lui Seth, când mi-a luat din nou mâinile.

— Iar când au venit după ea... Au târât-o din cameră. Au târât-o, pur și simplu, pe podea, de parcă ar fi fost gunoi.

Lacrimile mi-au umplut ochii, și am tresărit.

— Mitchell, Mitchell e încă acolo, Seth. Trebuie să îl luăm de acolo!

Mi-am eliberat din nou mâinile și am vrut să mă ridic, dar Seth m-a împiedicat. Mi-am întors privirea spre el.

— Mitchell e încă acolo.

— Trebuie să stai jos!

Vocea lui Seth era prea calmă.

M-am uitat lung la el. Să stau jos?

— Nu înțelegi! Trebuie să îl luăm de acolo! Seth, se simțea foarte rău și el, și nu l-am mai văzut de... nu știi câtă vreme, dar nu va supraviețui mult!

Bine, asta dacă încă trăia. Dar nu m-am putut convinge să accept alternativa.

Seth m-a așezat cu blândețe și am ajuns să mă sprijin din nou de perne.

— Înțeleg, dar tu nu te întorci acolo! Acum nu ești în stare să mergi nicăieri. Nu o spun pentru că vreau să par un ticălos, dar ultimul lucru pe care vrei să îl faci este să mergi de colo, colo. În plus, te-ai expune la un pericol imens. Trebuie să rămâi aici, să te odihnești și să te faci bine.

— Sunt bine, am spus, încleștând pumnii.

— Ai văzut cum arăți, Josie? Nu ai niciun centimetru de piele neînvinețit. Ești extenuată și abia te poți ridica, și aproape că nu simt...

S-a întrerupt.

— Ce nu poți?

— Aproape că nu mai simt eter înăuntrul tău, Josie.

— Ei...

Mi s-a răsucit stomacul.

— Știi de ce, Josie. Am văzut mușcăturile. O încărcătură electrică a trosnit în aer, iar Seth a zis: Acum, tot ce trebuie să te preocupe este să te faci bine. Atât! Te rog!

Au trecut câteva momente înainte să pot vorbi.

— Nu pot sta aici, ca și cum Mitchell nu ar exista.

— Nu ți-am cerut asta.

— Atunci ce îmi ceri?

Mi-am dat o șuviță la o parte.

— Este captiv și crede-mă că nu va supraviețui multă vreme.

Seth nu a răspuns.

— Dacă nu mă lași să merg eu, poți să te întorci unde m-ai găsit. Poți încerca să îl găsești și...

— Nu!

Uluită, am clipit și m-am retras.

— Te rog! *Te rog!* Nu pot uita. Nu îl pot uita pe Mitchell. Nu îmi poți cere asta. Trebuie să îl ajutăm.

— Nu mă aștept să uiți de el.

— Atunci poți merge să îl cauți, am spus, ignorând senzația de greață din stomac. Poți face asta, iar eu voi rămâne aici.

— Acum nu au idee unde suntem, dar nu suntem protejați împotriva titanilor sau a vreunui alt zeu. Nu te părăsesc. Nu din nou. Ești prioritatea mea. Mă dedic ție. Tu ești tot ce contează pe lume.

Frustrarea s-a ridicat înăuntrul meu, ca un râu care se umfla. S-a amestecat cu durerea care mi se instalase în fiecare încheietură și în fiecare mușchi, cedând în fața terorii care încă îmi zumzăia sub piele.

— Dar m-ai părăsit deja!

Seth a tresărit, iar spatele i s-a încordat.

Am vrut să-mi iau cuvintele înapoi, dar nu am putut și nu am putut stăvili nici ce mi-a ieșit pe gură.

— M-ai părăsit deja. M-ai părăsit, Seth. Nu eram deloc tot ce conta pentru tine acum câteva săptămâni, deci cum aș putea să fiu acum?

Aveam nevoie de spațiu, așa că am îndepărtat pătura, gata să mă ridic din pat. Seth a vrut să mă împiedice iar, dar i-am dat brațul la o parte.

Ceva similar cu durerea i-a străbătut chipul, când și-a tras brațul înapoi. M-am dat jos din pat, simțind că mi se întinsese prea tare pielea. Am mers câțiva metri și m-am oprit căci picioarele îmi tremurau. Am închis ochii. Mi-am dat părul la o parte de pe față. Voiam să mă simt rău pentru că îi spusese toate astea, dar era adevărat. Mă părăsise, iar eu nu puteam uita de Mitchell. Viața mea nu era mai importantă decât a lui.

— Am meritat-o, a spus Seth, încet.

Am deschis ochii, dar nu l-am privit.

— Te-am părăsit. Și nu am fost acolo când ai aflat despre mama ta sau când a venit Hyperion după tine. Te-am abandonat în cel mai josnic fel. Nu pot spune cât de mult regret asta. Nu voi putea niciodată să mă revanșez pentru cât de tare te-am dezamăgit.

— Nu... nu știai ce s-a întâmplat.

— Nu mai contează. Aveai nevoie de mine, iar eu nu am fost acolo.

Vocea lui s-a îngroșat, devenind aspră.

— Nu voi...

— Nu spune nimic! i-am zis, nesigură ce anume îi ceream să nu spună.

Mă cuprinsese extenuarea, de parcă nu aș mai fi dormit de ani în șir. O epavă emoțională, m-am simțit secătuită de puteri și m-am întors încet spre el. Nesigură pe picioare, m-am clătinat ușor. Privirea mea s-a îndreptat spre a lui.

— Ce este important acum este Mitchell. E încă la ei și, dacă nu facem ceva, va muri, Seth. Nu putem permite să se întâmple asta.

L-am văzut încleștându-și maxilarul.

— Mă gândesc cum să facem, Josie. Nu spun că nu voi face nimic, dar până nu te vindeci, nu te părăsesc.

— Seth...

— Nu!

Felul în care rostise acest cuvânt îmi dădea de înțeles că nu accepta contraargumente.

— Ai fost prizonieră zile întregi, Josie. Aproape secătuită de eter. Zeii știu tot ce ți s-a întâmplat acolo.

— Voi fi bine, am spus.

— N-ai decât să te superi pe mine, a răspuns el, ridicându-se.

A rămas într-o poziție parcă de luptă.

— Mă poți detesta, și nu te învinuiesc, dar nu am de gând să te mai las fără apărare!

JOSIE ÎMI CONTRAZISESE decizia de a nu o părăsi până când cedase extenuării care era vizibilă în fiecare mișcare și îi adâncea umbrele de sub ochi. Reușise să ajungă înapoi în pat și, de îndată ce pusese capul pe pernă, adormise.

Mă întinsesem lângă ea, fără intenția de a adormi, pentru că răsuceam pe toate părțile ce îmi spusese. Înțelegeam că voia să îl salveze pe Mitchell, dar asta nu însemna că aveam să îi permit. Nu aveam nimic cu Alex și Aiden, dar nu fuseseră în stare să îl oprească pe Hyperion nici înainte. Nu ar fi putut să o facă nici acum.

Titanul putea apărea când te așteptai mai puțin.

M-ai părăsit deja.

Cuvintele ei au tăiat prin mine, pentru că, până la urmă, erau adevărul rece și dur. O părăsisem, iar ea *suferise*. Când se trezise, mai devreme, nici măcar nu știa unde se afla și crezuse că era în pat cu unul dintre *nenorociții* ăia?! Pe toți zeii! Furia mă ardea ca lava, iar neajutorarea pe care o simțeam era ca o otravă amară ce mi se răspândea în sânge.

Nu voiam să o dezamănesc iar.

Au trecut ore bune, iar eu am stat lângă ea și probabil am ațipit, pentru că, după ce am deschis ochii, am văzut lumina soarelui strecurându-se pe sub draperiile groase.

Ridicând capul, m-am uitat la Josie. Dormea încă, însă o parte din culoare îi revenise în peticele neatinsse de piele. Era un lucru bun. Trebuia să îmi tot spun asta, pentru că, de fiecare dată când o priveam, voiam să fac lucruri să explodeze.

De exemplu, niște țări.

Părul îi acoperise obrazul, așa că i l-am vârât după ureche. M-am ridicat și am privit ușa. Cu grijă, am coborât din pat și am aranjat plapuma deasupra ei.

Străbătând dormitorul, am crăpat nițel ușa și, așa cum mă așteptam, l-am găsit pe Basil așteptând afară. Aștepta între două statui, cu mâinile unite. Numai zeii știau de câtă vreme stătea acolo.

Trebuia neapărat să îi iau un telefon sau ceva cu care să-și mai treacă timpul.

— Cum se simte, *Kýrios*?

— Doarme iar.

M-am sprijinit de cadrul ușii.

— Poți aduce niște mâncare? Ceva nu prea greu. Nu a... nu a mai mâncat de ceva vreme. Când se trezește, vreau să mă-nânce. Să fiu al naibii dacă refuză iar! I-aș aduce eu, dar nu vreau să o las singură. Nu îmi este foame, așa că să fie doar pentru ea.

— Firește.

A făcut un pas în față, bucuros să aibă ceva de făcut.

— Aduc niște orez și niște supă. Ar trebui să meargă.

— Mulțumesc.

Basil a zâmbit frumos, a făcut o plecăciune și a dispărut. Am rămas pe loc, pentru o clipă, și am închis ușa. M-am întors.

Aerul mi-a ieșit din plămâni, la fel ca înainte, când se trezise din coșmar.

Josie era trează.

Nu doar atât, dar ședea în capul oaselor și strângea plapuma la piept. Ochii ei erau mari, iar obrazul care nu era vânăt se colorase în rozaliu. Se uita la mine. Apoi ochii i-au coborât pe trupul meu. Rozaliul din obraji i s-a accentuat. Era complet diferit de cum fusese ultima dată când se trezise.

Ușurarea aproape că mi-a tăiat genunchii și m-am *împleticit* un pas în față.

— Te-ai trezit, am spus, dându-mi seama cât de prostesc suna, pentru că, da, era trează și se mai trezise și înainte.

— Visam și am crezut... am crezut că ăsta e un vis.

Asta m-a terminat. Iar.

— Ești chiar aici, Josie. Ești în siguranță acum.

A închis ochii, scurt, și a strâns plapuma mai tare. Durerea i-a traversat chipul, iar când a redeschis ochii, sclipeau de lacrimi. M-am îndreptat spre ea fără să mă gândesc. Într-o secundă, ședeam lângă ea, pe marginea patului.

Josie a tresărit, cu ochii mari.

— Ce... ce repede te-ai mișcat!

„Repede” era puțin spus. Mi-am amintit că nu avea idee ce eram acum. Nu avusesem șansa de a vorbi despre asta.

— Cum te simți?

A ezitat.

— Nu știi. Cât am dormit?

— Câteva ore.

— Nu ai... nu ai plecat, nu?

— Nu! Am inspirat adânc, apoi am continuat: Știu că ești supărată pe mine. Vrei să...

— Nu sunt supărată pe tine, a spus atât de încet, încât am crezut că îmi imaginam. Vreau să încerci să îl găsești pe Mitchell. Nu renunț la asta. Doar că... A clătinat încet din cap, apoi a îngăimat: Nu sunt supărată.

M-am uitat la ea, fără să-mi vină să cred.

— Cum să nu fii supărată? Ar trebui să fii furioasă. Ar trebui...

Ar fi trebuit să mă urască. Nu mă puteam convinge să spun asta cu voce tare.

— Nu știu cum de nu ești furioasă.

— Poate voi fi, mai târziu.

S-a înfiorat și a prins plapuma cu mâna.

— Te doare rău?

— Nu tare, a spus, privind așternuturile, însă degetele i se încheșaseră pe plapumă.

— Văd urmele de dinți. Îmi dau seama că s-au hrănit din tine, și încă mult. Ești învinețită. Peste tot.

Furia mă copleșise, însă m-am străduit să îmi mențin echilibrul din voce.

— Ți-au făcut ceva... ce nu pot să văd?

A închis ochii, iar eu nu m-am mai putut stăpâni. Afară a fulgerat intens, apoi a bubuit tunetul. A deschis ochii.

— Adică, dacă am fost violată? Nu! a spus ea, cu degetele frământând plapuma. Hyperion a amenințat că va face asta, dar nu a apucat. În mare parte, era dezgustat de mine.

Nu am simțit o ușurare prea mare. Unii violatori nu trebuiau să fie atrași de cineva, pentru a ataca acea persoană. Nu era vorba despre atracție și tot ce speram era ca Josie să nu îmi

ascundă ceva. Era evident că găsisse alte moduri de a o tortura, însă o parte din furia mea s-a calmat. Nu avea să fie furtună.

— Trebuie să vorbim despre multe lucruri!

Josie m-a privit scurt, apoi s-a uitat prin cameră.

— Nu știu ce se petrece.

A înghițit cu greu.

— Când m-am trezit, mai devreme, eram derutată și...
chiar nu știu ce se petrece.

Tot ce voiam să fac era să o strâng în brațe, dar nu mi se părea în regulă. Ceva lipsea din vocea ei și părea un animal încolțit. Bănuiam că avea nevoie de spațiu. Probabil ar fi fost înțelept să mă duc să mă așez pe unul dintre numeroasele scaune din jur, dar nu mă puteam convinge să mă mișc.

Așa că am stat foarte liniștit.

— Încerc să umplu toate golurile pentru tine, iar Basil îți va aduce mâncare. Vine curând. Vreau să mănânci, de data asta.

— Basil? a ridicat din sprâncene. Ca planta¹?

— *Basil* înseamnă „rege”, în greacă. Este un semipur care slujește aici.

— Ai slujitori semipuri?

— Da, însă nu e ceea ce crezi. Când am ajuns aici, le-am spus tuturor să plece. Nu au ascultat, i-am explicat eu, voind să o fac să înțeleagă. Niciunul nu consumă elixir. Sunt cu toții aici din propria voință.

Confuzia din ochii ei albaștri s-a întetit.

— Dar de ce ai avea slujitori?

— Este o poveste încurcată, dar mai întâi am ceva mai important de spus.

S-a foit și a tresărit.

---

¹ *Basil*, „busuioc” (n. tr.).

— Te simți bine?

— Da! Doar că... mă doare.

A părut să se lupte cu sine și a ridicat privirea spre mine.

— Bănuiesc că Hyperion trăiește încă.

— Nu pentru multă vreme, i-am promis – o promisiune pe care intenționam să o respect.

— Atunci, cum de sunt aici, și nu acolo, în... Sunt atât de confuză!

Trecuse prin prea multe! Am vrut să mă ridic.

— Poate aștepta. Nu vreau să...

— Nu!

O mână rece m-a prins de încheietură. Am privit-o.

— Mă simt bine. Poți vorbi.

M-am uitat în ochii ei și apoi la brățara pe care o purta. I-am dus mâna la buze și i-am sărutat palma.

Josie a icnit, eliberându-și mâna și strângând din nou palma între degete.

— Acum chiar că trebuie să începi să vorbești.

— Da!

Am inspirat adânc, ciudat de agitat. Nu îmi aminteam ultima dată când simțisem atâta anxietate. De fapt, puteam. Fusesse ultima dată când mama dăduse o petrecere aici. Voiam să mă ascund, pentru că știam că mă va scoate la lumină și mă va prezenta ca pe un ponei de circ, pretinzând că îi păsa și că era mândră. Toată lumea avea să se holbeze la mine, cu teamă, dar și cu mirare.

— Seth?

Clătinând din cap, m-am concentrat și am spus:

— Știu că mă repet, dar trebuie: îmi pare rău! Îmi pare rău că te-am părăsit în Malibu.

Au trecut câteva momente și am început să mă tem că nu va spune nimic.

— De ce? a șoptit. De ce m-ai părăsit, după... după tot ce am trăit împreună?

— Am crezut că așa te protejam de ce... de ce devenisem, i-am explicat. M-am hrănit din tine fără să știi. Am văzut cât de îngrozită și scârbită ai fost, și aveai tot dreptul.

— Am fost șocată, a spus ea, ridicând o mână să își dea părul umed după ureche. Și, da... am fost supărată. Ce ai făcut nu a fost corect, dar am fi putut rezolva situația. Nu ne-ai oferit nicio șansă.

— Știi. Știi că nu ne-am dat nicio șansă, dar am crezut că fac ce trebuia. Mai ales după Atlas, și după ce devenisem.

— Ucigașul de Zei?

Am încuviințat.

— Când mi-a dat seama ce eram... La naiba, m-am speriat, Josie! Nu știam de ce eram capabil sau ce urma să fac. Nu e o scuză. Înțeleg. Dar m-am speriat, și niciodată, Josie, *niciodată* nu mi-a părut mai rău pentru ceva ce am făcut. Din *tot* ce am făcut.

Josie a inspirat adânc. A vrut să spună ceva, dar s-a auzit o bătaie în ușă.

— Cred că este Basil, am liniștit-o și m-am ridicat iute. Poate intra?

— Da!

M-am dus la ușă și am deschis-o. Basil a intrat, cu privirea în pământ. Mirosul de ierburi aromate a pătruns odată cu el în cameră.

— Ți-am adus supă, *Kyría*, și orez sălbatic, preparat la abur, cu un pic de sos ușor.

Josie a căscat gura la el, iar un zâmbet mic și amuzat mi-a apărut pe buze.

Basil a ridicat capacele, dezvăluind două boluri mari.

— Am adus și apă, dar, dacă dorești alt fel de răcoritoare, aș fi mai mult decât bucuros să îți aduc.

— Apa este foarte bună, a spus ea, privindu-mă nesigură, înainte să se uite iar la el. Mulțumesc!

— Este plăcerea mea, *Kyría*. A făcut o plecăciune, apoi s-a îndepărtat, dar nu înainte de a întreba: Pot să vă mai fiu de folos cu ceva?

Am clătinat din cap.

— Asta a fost tot.

Basil a mai făcut o plecăciune și a plecat.

Josie căsca acum gura la mine.

— Tocmai... tocmai mi-a spus „stăpână”, iar ție „stăpân”?

Zâmbetul mi s-a întezit când m-am întors lângă ea, luând bolul și o lingură.

— Aici se păstrează tradițiile.

— Bine, a spus ea, privindu-mă cu neîncredere.

— Trebuie să îți povestesc multe, dar vreau să mănânci din ce ți-a adus, mai întâi.

Am vârât lingura în supă, umplând-o cu lichidul gros, în care pluteau un soi de tăiței.

— Deschide!

— Chiar ai de gând să mă hrănești ca pe un copil mic?

M-am uitat la ce făceam și m-am înroșit.

— Cred că da.

— Pot să mă hrănesc și singură.

— Știu, dar... vreau să fac asta.

Și am făcut-o.

— În plus, ești ocupată să îți ții halatul închis peste sânii tăi fabuloși.

Fața lui Josie s-a înroșit, iar eu am mijit ochii.

— Nu vorbi despre sânii mei!

Am rânjit.

— Dar pot să mă uit la ei?

— Nu!

Alt rânjit.

— Nu sunt sigur că pot promite să nu mă uit, i-am spus în timp ce îi duceam limba la gură. Dar o să încerc.

Josie m-a privit pentru o clipă, cu o expresie de nepătruns, dar a deschis gura. Am reușit să-i dau vreo șase linguri de supă și vreo trei de orez, înainte să spună:

— Te-am văzut. Știi asta, nu-i așa? m-a întrebat și s-a îndepărtat puțin. Te-am văzut pe balcon și, dacă nu e un coșmar foarte credibil, nu știi ce se întâmplă aici.

— Te rog să mai mănânci...

Fața i s-a schimonosit de furie, iar eu m-am bucurat. Furia era mai bună decât disperarea.

— Seth...

— Îți explic totul. *Totul*, i-am promis. Dar vreau să fii mai bine – sănătoasă, recuperată, și... M-am întors după tine. După ce am plecat. Nu erai acasă la Gable. Erai altundeva. Nu am vrut, dar nu m-am putut abține. Dormei.

I s-au mărit ochii.

— Mi s-a părut mie că te simt. Am crezut că era un vis, dar erai chiar tu?

Am încuviințat cu o mișcare din cap.

— Dar cum?

— Ajung și acolo, am spus. Când te-am părăsit, mi-am spus că nu te voi mai revedea. Evident, nu puteam să fac asta. Am

venit după aceea, apoi am încercat să te găesc iar. Așa am aflat ce se petrecuse. Nu am știut ce ți s-a întâmplat decât atunci, iar când am auzit că te-a luat Hyperion, m-am simțit mai nepuțincios ca niciodată. Nu am mai simțit o astfel de spaimă, pentru că nu te puteam găsi. Nu știam cum să dau de tine. Te-aș fi putut pierde, însă nu a fost așa. Ești aici, iar acum vreau doar să te ajut să te faci bine. Ca să te faci bine, ai nevoie să te hrănești, pentru că, mai devreme, mi-ai spus că nu mai ții minte când ai mâncat ultima dată. Te rog să mă lași să te hrănesc!

Josie a tresărit și, pentru o clipă, am crezut că va refuza, însă a încuviințat. Când am ridicat iar lingura, nu îmi puteam ascunde tremurul mâinii. Aproape a terminat bolurile cu supă și orez, în tăcere, oprindu-se doar când a jurat că nu mai putea nici să mănânce, nici să bea. Am luat tava și am pus-o pe masa de lângă ușă.

Când m-am întors, îți ținea încă halatul la piept. Era greu să nu mă gândesc că era dezbrăcată pe dedesubt.

— Veneam după tine, a spus ea, și, deși știam asta, mi-a plăcut să o aud spunând: Chiar dacă povestea cu hrănirea a fost... aiurea, tot veneam după tine. Era planul meu. Voiam să te apăr. Să lupt pentru tine. Să dovedesc că ești demn de ceea ce simt pentru tine.

Avea vocea răgușită.

— Și, după toate astea, când te revăd – și asta era tot ce îmi doream, să te revăd – te găesc cu o altă femeie.

Inima mi s-a frânt din nou, la cuvintele ei și la ochii care i se umezeau de lacrimi.

— Nu a fost ce părea.

A răs scurt.

— Serious?

— Știu cum sună, am spus. Chiar știu, dar e adevărul. Se numește Karina și este mare preoteasă aici.

— Mare preoteasă? a repetat ea.

— Face parte din povestea încurcată pe care trebuie să ți-o spun. E o parte importantă, și numai zeii știu că e o poveste ciudată, dar nu o îmbrățișam. Nu există absolut nimic între noi. Nimic. Nu a existat niciodată. Nici nu va exista.

— Nu minți, a șoptit ea! Te-am văzut. O atingeai...

M-am mișcat mai repede decât putea urmări ea. Apucând-o cu grijă de obraji, i-am îndreptat privirea spre a mea.

— Nu a fost așa, Josie! Jur! Nu ar putea fi niciodată, pentru că te iubesc, Josie! *Pe tine* te iubesc!

INIMA MEA A BĂTUT mai încet, apoi mai repede. Îl mai auzisem o dată pe Seth spunându-mi asta, când credea că dormeam, însă uneori nu eram sigură că mi-o mărturisise nici atunci.

Dar acum, iată, a spus-o!

Seth a spus acele două cuvinte care înseamnă totul.

Este adevărat că și „Am prăjituri” sunt două cuvinte extrem de puternice, dar să îl aud pe Seth zicându-mi că mă iubește a fost de parcă o mie de speranțe și de visuri ar fi devenit dintr-odată realitate.

O parte din mine voia să sară de sub plapumă și să îl îmbrățișeze. Cealaltă parte era încremenită de confuzie și agitație. Nu înțelegeam ce se petrecea. Poate fiindcă eram atât de extenuată, pentru că, deși mă trezisem și mâncasem, eram cumplit de obosită. Dar mă simțeam de parcă, doar cu câteva ore în urmă, eram ghemuită pe pământul rece, așteptând... și vrând mai degrabă să mor decât să mai trăiesc o secundă cu Hyperion sau cu restul titanilor. Tot nu pricepeam cum

ajunsesem aici sau cum îl puteam ajuta pe Mitchell, dacă Seth refuza să mă lase să îl caut sau să mă scape din ochi.

Voiam să sărbătoresc ce spusese Seth. Îmi spunea, în sfârșit, ce simțea, dar nu-mi puteam șterge din minte imaginea cu el și cu bruneta aceea frumoasă.

— Josie?

Privirea lui a căutat-o pe a mea și mi-am dat seama că nu spusese nimic.

Am inspirat întretăiat.

— Am... am așteptat o veșnicie să spui asta.

Un zâmbet a început să i se deseneze lent pe buze.

— Și ar fi trebuit să o spun acum o veșnicie.

Voiam să îi zâmbesc și eu, dar tot ce am putut face a fost să mă uit lung la el. Trebuia să vorbim despre atât de multe lucruri, să mă concentrez în atâtea direcții! Gândurile mele erau împrăștiate, iar eu simțeam atât de multe; prea multe! Și eram dezbrăcată. Pe bune, eram dezbrăcată sub halat, care îmi era mare și îmi tot aluneca de pe umăr sau se desfăcea în față. Și îmi aminteam vag de Seth, care îmi târâse fundul la fel de gol afară din duș sau mă ajutase să mă îmbrac cu halatul, când sărisem din pat și căzusem pe podea, la fel de goală.

Ochii lui de ambră s-au umplut de îngrijorare.

— Josie, te rog să spui ceva! Orice!

Trebuia să spun ceva, într-adevăr.

— Dacă mă iubești, atunci de ce... de ce te-am văzut cu ea afară?

Seth a tăcut o clipă, apoi, deznădăjduit, și-a lăsat mâinile în spațiul dintre noi.

— Cred că trebuie să povestesc de la început.

— Da! am fost de acord și mi-am vârât plapuma la subsuori. Cred că așa ar avea sens.

Ridicându-se, Seth s-a îndreptat spre un dulăpior. În ciuda tuturor lucrurilor despre care trebuia să vorbim și a tot ce mi se întâmplase, nu mi-am putut împiedica privirea să nu îi îmbrățișeze trupul. Fusesse semidezbrăcat și înainte, dar *nu îl remarcasem*. Acum, da. Pectoralii bine conturați. Abdominalii încordați. Pantalonii care atârnavă suficient de jos ca să dezvăluie șoldurile. Chiar și spatele lui era extraordinar: alungit, subțire, musculos.

De ce nu purta tricou?

Fiind vorba de Seth, era ceva normal.

— Am avut toată viața o atracție inexplicabilă pentru eter. Mă chema mereu, chiar și înainte să mă trezesc ca Apollyon.

Aplecându-se, a luat o sticlă cu apă dintr-un minifrigider ascuns în dulăpior. S-a întors spre mine.

— A devenit mai rău când eram Apollyon, dar nu am înțeles de ce. Cu excepția purilor și a semipurilor care deveneau dependenți de eter și se transformau în daimoni, nu știam pe nimeni care simțea ca mine. Când s-a trezit Alex, nu simțea așa. M-am întrebat mereu dacă aveam vreun circuit montat prost, știi? Dar acum înțeleg.

A revenit lângă pat și s-a așezat lângă mine. Mi-a oferit sticla cu dopul desfăcut.

— Înăuntrul meu auzeam o voce, după ce am devenit Ucigașul de Zei. Vocea îmi spunea ce să fac. Știu că sună ciudat, dar așa simțeam. De parcă tot ce aveam la interior ar fi tras către momentul acela sau m-ar fi împins spre el.

S-a oprit, încruntându-se.

— Trebuie să bei apă, Josie!

Uluită, am luat o dușcă zdravănă.

Mulțumit, a spus:

— Acum, că mă gândesc, mă întreb dacă Ares știa adevărul. Voia să devin Ucigașul de Zei. Prin mine, încerca să controleze alți zei, dar eu... nu pot fi controlat.

Ochii mi s-au făcut cât cepele, pentru că o spusese fără urmă de aroganță. Era doar o constatare. O bombă denotată delicat. Seth nu mai putea fi controlat.

— Cred că nu și-a dat seama ce aveam să devin dacă eram Ucigașul de Zei.

Mușchii umerilor i s-au încordat, atunci când a făcut un gest de nedumerire.

— Dar cine știe? Nu am înțeles nici eu complet ce se întâmpla. De aceea am plecat, și știu că nu e nici pe departe o scuză. Nu va fi niciodată, însă îmi era... teamă că te-aș putea răni. Că nu m-aș putea controla.

Să îl ascult recunoscând că se temea era mereu un șoc, pentru că Seth nu părea să se teamă de nimic.

Am mai luat o gură de apă.

— Îți amintești de nimfele care ne-au ajutat în fața casei bunicii tale? E una care tot apare și dispare. Se numește Ewan. Rareori are sens ce spune. Dar a fost primul care mi-ai zis că nu eram doar Ucigașul de Zei, ci și zeu.

Aproape m-am înecat cu apa.

— Poftim?

— Zeu, a repetat, cu privirea de ambră ațintită asupra mea. Sunt zeu, Josie, și nu spun asta ca să fiu amuzant.

N-am mai izbutit să spun nimic. M-am uitat lung la el. O parte din mine voia să râdă, pentru că suna a nebunie curată, însă și eu eram semizeu, iar asta păruse la fel de nebunesc, la început.

— Nu am crezut, o vreme. Chiar dacă puteam face lucruri pe care nu le puteam face înainte, tot mi se părea ridicol.

Seth a venit mai aproape și mi-a luat o șuviță de păr. Degetele lui mi-au mângâiat obrazul, când mi-a așezat-o înapoi după ureche, făcându-mă să tremur.

— Dar așa este. Cumva, și nu știu din ce motiv, așa a fost menit. Zeul Numit. Zeul Vieții și al Morții.

A râs, lăsând mâna jos.

— Există chiar și un templu aici.

Am clipit.

— Un templu. Pentru tine.

A rânjit.

— Pentru mine.

— Rahat! am murmurat, și era singura replică disponibilă.

Seth era zeu, și încă unul *venerat*.

— Femeia cu care m-ai văzut afară este marea preoteasă.

Există câțiva preoți și câteva preotese aici.

Când a pomenit de femeie, m-am încordat.

— Și ce fac ei? Își oferă *serviciile*?

— Nu așa cum insinuezi.

— Nu insinuez nimic.

A ridicat o sprânceană.

— Povestea asta cu „sunt zeu” se leagă de „m-ai văzut afară, cu Karina”.

Sticla de plastic s-a mototolit, când degetele mele s-au strâns în jurul ei. Sincer, nu procesasem complet ideea ca Seth era zeu, dar șocul începea să treacă. Știam că nu avea să-mi spună ceva care să-mi fie pe plac, mai departe.

— Nu inventez asta ca să justific ceva, pentru că asta ar spune un dependent, de exemplu, dar... trebuie să mă hrănesc, a explicat el, încet, cu privirea susținând-o pe a mea. Asta îi face pe zei ce sunt. Pentru că ei, când sunt în Olimp sau în

Lumea de Dincolo, sunt înconjurați de eter. Așa își alimentează puterile. De aceea am fost mereu atras de el.

— Are sens, am spus, după o clipă. De aceea titanii se hrăneau...

— Nu ți-aș face asta niciodată, a răspuns el, în grabă. Nu te-aș obliga niciodată să treci prin așa ceva.

Privirea i-a căzut pe brațul meu, apoi pe încheietură. Mânele halatului se ridicaseră, iar eu am simțit că voiam să îmi vâr ambele mâini sub plapumă.

— Hrănirea nu mai este la fel pentru mine. Înainte, deveneam... agitat, dar acum... A clătinat din cap, apoi a adăugat: E ca atunci când respir. Dacă nu o fac, după o vreme am nevoie de ea. Nu mă agită, nimic. Este un proces natural.

Am mai luat o gură de apă din sticlă și am pus-o pe noptieră.

— Nu m-a durut când ai făcut-o, înainte. Nici nu am știut ce făceai. Nu se compară cu ce au făcut Hyperion sau Cronos.

— Nu trebuie să fie dureros, dar asta nu mai contează acum. Nu aș lua niciodată asta de la tine. Niciodată, a jurat el, iar eu am simțit un gol în stomac, pentru că a spus-o într-un fel care nu lăsa nicio îndoială că asta intenționa. Josie?

O clipă după ce mi-a spus numele, i-am simțit vârfurile degetelor apăsându-mi ușor bărbia. Mi-a ridicat privirea spre a lui.

— Nu voi mai lăsa nimic să îți facă rău, niciodată. *Niciodată*.

Senzația protectoare era tare dulce și să văd cât de intens mă privea mi se părea supersexy, dar nu mă puteam baza pe el să mă protejeze. Nu mă puteam baza pe nimeni, și nu fiindcă nu îl oprise pe Hyperion. Indiferent ce pățisem, eram un semi-zeu puternic. Nu aveam nevoie de protecție.

De fapt...

Nu era tocmai așa. De fapt, n-aș fi putut lupta nici cu o căpușă, ceea ce mi-a amintit de ceva.

— Brățările astea îmi blochează abilitățile.

— Poftim?

Seth mi-a luat mâna dreaptă într-a lui. S-a încruntat.

— Am încercat să ți le scot, dar nu se clintesc.

— Nu știu dacă este posibil, am recunoscut, cu un nod în gât. Hyperion a spus că sunt făcute din sângele lui Cronos și Zeus. Că au fost folosite să îi îngroape pe Titani.

— La naiba! a mormăit el, atingând brățara. Ne dăm noi seama cum să le scoatem. Cineva trebuie să știe.

Privirea lui a găsit-o pe a mea.

— Cred că de aceea nu te vindeci atât de repede.

— Bănuiesc. Să fiu secătuită de eter și să nu fi fost hrănită în mod regulat sunt, probabil, alți factori.

Am închis ochii și mi-am tras mâna dintr-a lui.

— Cum am ajuns aici?

— Am încercat să te localizez, dar nu te găseam nicăieri. La naiba! a mârâit. Nici măcar nu am știut ce se întâmplase, până nu m-am dus în Malibu să mă asigur că erai bine. S-a uitat în altă parte și a continuat: Apoi m-am dus la Academie. I-am văzut pe Marcus și pe Luke...

— Luke și Deacon sunt bine? Gable?

A încuviințat și m-a cuprins ușurarea.

— Toți sunt bine. Sunt la Academie – cu excepția lui Alex și Aiden, care sunt aici. Au venit să-mi spună că ai fost răpită.

— Oh! am exclamat surprinsă.

— Plecaseră deja spre insulă când am mers eu la Academia Legământului. Când am aflat că ai fost luată, te-am tot căutat. Chestia asta cu zeul îmi permite să... simt oameni. Așa pot zeii să apară și să dispară, însă tu erai ascunsă mie, la fel ca semizeii.

Seth putea acum să dispară și să apară când avea chef? Eu de ce nu primeam o abilitate atât de *cool*?

— Te-am simțit doar ieri, a zis și am observat că avea maxilarul încheștat. Te-am găsit într-o pădure. Perseu – nu știi dacă îl cunoști...

— Îl cunosc, am murmurat, ridicând plapuma mai sus.

— Eu, Alex și Aiden am ajutat la eliberarea lui Perseu. Cred că, de îndată ce și-a dat seama ce însemnai pentru mine, s-a gândit să mă răsplătească și te-a eliberat.

— Serios?

M-a fixat cu privirea.

— Nu-ți amintești?

— Îmi amintesc...

Îmi aminteam când fusesem dusă din nou la Cronos, care părea mai tânăr ca înainte. Nu mai arăta ca un bătrânel. Avea pielea mai netedă, fire negre în părul argintiu și mușchi care se formau pe oasele fragile. Îmi aminteam cum fusesem ținută în timp ce el se hrănea – trăgând și trăgând din mine, până când am văzut negru și apoi nimic. Mai erau niște fragmente.

— Îmi amintesc că Perseu a venit la mine, dar cred... că am leșinat înainte să ieșim din cameră.

Seth se uita lung la mine și părea că voia să mă întrebe ceva, dar s-a răzgândit.

— Te-a scos afară și așa te-am găsit.

Ținând plapuma aproape, m-am înfiorat când mi-am amintit că el fusese cel care mă ținea.

— Cred că a fost drăguț din partea lui, dar nu îi voi mulțumi prea curând.

— Nici nu va fi necesar, a spus Seth cu asprime. E mort!

— Poftim?

— L-am ucis pentru rolul jucat în răpirea ta.

Am căscat gura la Seth. Nu era nici urmă de remușcare în tonul sau în expresia lui, însă... nu îmi păsa, pentru că și eu aș fi vrut să îlucid pe Perseu. Aș fi vrut să îiucid pe toți pentru ce ne făcuseră mie și lui Lauren și pentru ce continuau să îi facă lui Mitchell.

— Mă bucur, am spus, cu toată sinceritatea.

Seth a oftat și, o vreme, am rămas tăcuți.

— Deci, acum ești zeu și poți ucide Titani, am spus într-un târziu. E grozav!

— Da, așa este! Mereu am crezut că sunt divin, deci nu-i mare schimbare.

— Ha, ha! am răs, apoi am ridicat o sprânceană. Stai așa! Dacă ești zeu, asta înseamnă că alți zei nu îți pot spune ce să faci, nu?

Speranța mi s-a aprins în piept, răspândindu-se prin trupul meu ca focul viu.

— Dacă ești zeu, atunci nu te pot ucide și nu îți vei petrece viața de apoi lucrând pentru Hades.

A încuviințat, iar ochii lui au căpătat pe dată o nuanță aurie de arămiu.

— Nu, ei nu mă mai pot controla, iar Hades va trebui să își găsească o jucărie nouă.

— Ce bine! Doamne, vești minunate!

Era atât de minunat, încât aproape am început să plâng ca o puștoaică!

— Seth, sunt atât de fericită!

Expresia lui s-a îndulcit.

— Cred că asta este cea mai tare chestie. Adică, imediat după capacitatea de a mă deplasa în câteva secunde din loc în loc, m-a tachinat, apoi a ridicat spre mine genele dese. Am... am un viitor, Josie.

Mi s-a uscat gura. Un viitor! Ceva ce Seth nu planificase niciodată să aibă. Ceva pe care speram să îl depășim, dar nu știussem cum. Acum, pentru Seth existau mâine, luna viitoare și tot așa. Nu ne oprea nimic să...

M-am întrerupt, pentru că era prea mult. M-am gândit la mama și... nu am mai vrut să continui.

Seth și cu mine ne-am privit, iar între noi s-a așternut tăcere. Aerul parcă zumzăia, când s-a uitat în altă parte.

— Trebuie să merg la toaletă, am spus încet și m-am înroșit.

Moartea pasiunii, ce mai!

Încuviințând, s-a ridicat din pat și mi-a oferit spațiu să îmi strâng halatul pe trup, asigurându-mă că nu-l tratam cu un nud complet.

Conștientă de privirea lui asupra mea, m-am îndreptat încet spre baia opulentă, închizând ușa după mine. După ce am folosit toaleta, m-am spălat pe față, tresărind din pricina durerii. Când am terminat, eram din nou extenuată, iar imaginea din oglindă o arăta pe deplin.

Arătam de parcă aș fi mers toată noaptea cu un tren plin ochi cu daimoni.

Pentru că nu îmi puteam schimba înfățișarea, mi-am strâns halatul supradimensionat în jurul trupului și am ieșit din baie.

Seth stătea lângă pat, ținând ceva rozaliu cu albastru.

— I-am spus lui Basil să îți aducă un halat mai mic, dar dimineață vom avea și haine pentru tine.

Am privit spre ușă.

— A fost aici?

A încuviințat.

— Tăcut și... rapid.

Am luat halatul.

— Basil este... foarte util. S-a dat înapoi și s-a întors cu spatele, apoi a adăugat: Îmi spui când termini!

Am căscat gura.

Nu avea de gând să mă privească lung și să facă aluzii sexuale? *Asta* era mai surprinzător decât faptul că era zeu.

Cândva, Seth nu s-ar fi întors. S-ar fi uitat lung, iar intensitatea privirii lui s-ar fi simțit ca o mângâiere. Îmi spusese că mă iubea. Promisese că mă va apăra. Însă acum stătea cu spatele la mine.

Nesigură ce să înțeleg din ce se petrecea între noi, am lăsat halatul mai mare să cadă. M-am uitat lung la Seth, simțind că îmi ardea pielea.

Cred că era un lucru bun că nu se uita, că se gândea să îmi ofere intimitate. Numai la gândul pielii lui apăsate pe a mea, am simțit că mi se taie picioarele.

Noul halat era subțire și mătășos, și mi-a alunecat peste brațe. Prinzându-mi cordonul, am fost ușurată să văd că ajungea până la genunchi și nu îmi aluneca de pe umeri, nici nu se desfăcea în față. Mi-am dres glasul.

— Gata!

Seth s-a întors încet, cuprinzându-mă cu privirea. Respirația mi s-a oprit când i-am citit foamea din priviri.

Era clar că încă mă dorea.

Și eu îl doream.

Privirea mi-a căzut pe elasticul pantalonilor lui.

Îl dorisem dintotdeauna.

— Da, atât a spus.

Nici măcar nu știam la ce răspundea.

M-am urcat în pat și mi-am tras plapuma peste picioarele goale. Cu inima bătând cu putere, am ridicat privirea spre a lui.

— Mă simt din nou obosită.

O fi sunat jalnic de-a dreptul, dar era adevărat. Trupul meu parcă era de plumb.

A ezitat și, dintr-o dată, nu mai arăta ca un zeu – o ființă puternică, fără pereche. S-a uitat la mine printre genele dese, ca un bărbat gata să îmi ceară o mare favoare.

— Pot să rămân cu tine?

Nu mă așteptam la întrebarea asta.

— Nu cred că te pot scăpa din ochi, Josie.

Inima bătea să-mi sară din piept. Într-o secundă, trecutul și prezentul au devenit una. Îl iubeam pe Seth. Aveam să îl iubesc întotdeauna.

Să îl iubesc nu însemna că nu eram dezamăgită de alegerile lui – că acele alegeri nu mă răniseră profund. Să îl iubesc nu însemna că putea continua să facă acele alegeri și că eu aveam să îl iert la nesfârșit. Să îl iubesc însemna că știusem, din prima clipă când mă îndrăgostisem de Seth, că era complicat și că nu va fi ușor să îl iubesc. Să îl iubesc... Ei bine, însemna că îmi doream să lupt pentru el.

Să îl iubesc însemna că și el trebuia să fie dispus să lupte pentru mine.

— Dacă rămâi, atunci *rămâi!* Nu mă poți părăsi iar, m-am auzit spunând, în timp ce îl priveam în ochi. Dacă nu poți promite asta la modul cel mai serios, atunci nu poți rămâne.

S-a mișcat ca fulgerul. Acum stătea lângă pat, iar în clipa următoare era la doar un centimetru distanță de mine, aplecându-se în față, cu mâinile înfipite în pat, lângă șoldurile mele.

— Nu te voi mai părăsit niciodată, Josie! Nu va trebui să îți mai fie teamă. Jur!

Nenumărate cuvinte s-au ridicat dinăuntrul meu și mi-au murit pe vârful limbii. Nu m-am mai gândit la nimic. Am ridicat plapuma pentru el și m-am mutat mai încolo. Seth nu a

ezitat nicio clipă. S-a întins pe pat, cu fața spre mine. Între noi erau câțiva centimetri, dar inima îmi bătea de parcă nu ne-ar fi separat nimic.

Înainte de tot ce se întâmplase, nu ar fi fost nici măcar un centimetru între noi. Lui Seth îi plăcea apropierea fizică. Dar poate că se temea să nu îmi facă rău, dacă mă ținea prea aproape. Sau poate simțise că nu eram... pregătită pentru genul acela de apropiere.

Și-a pus mâna dreaptă în spațiul dintre noi, tăcut. Privirea mea a căzut pe palma lui, întoarsă în sus, așteptând. Inima a început să mi se zbată. Am închis ochii și mi-am pus mâna stângă într-a lui.

Seth și-a împletit degetele cu ale mele și m-a ținut strâns.

— **EȘTI SIGURĂ** că ești pregătită?

Josie stătea pe vârfuri, încercând să vadă peste umărul meu. Basil era pe hol și aștepta să se facă util.

Trebuia să îi iau un laptop cu o conexiune la internet.

Ochii ei albaștri s-au oprit scurt asupra mea.

— Da! Mă simt mai bine.

Am privit-o cu atenție. Arăta ceva mai bine. Vânățiile scăzuseră nițel în intensitate. Peticele de piele nelovită erau încă palide, iar cearcănele nu dispăruseră.

Nu părea deloc pregătită.

Josie și-a mușcat buza de jos, iar privirea ei a găsit-o din nou pe a mea.

— Serios, mă simt mai bine! Pot părăsi camera.

După ce adormise lângă mine, se trezise, câteva ore mai târziu, la fel ca înainte, în ghearele unui coșmar, zbatându-se și țipând. O ținusem în brațe, mângâindu-i spatele și șoptindu-i la ureche, până se liniștise și adormise iar.

Nu cred că își amintea.

Eu îmi aminteam.

Nu voi uita niciodată țipetele ei. Mi se înfipseseră adânc în suflet. Incapabil să adorm iar, am zăcut pe spate, imaginându-mi cum dezmembram încet și dureros fiecare titan, cu un cuțit ruginit pentru unt.

— Nu mă poți ține în camera asta, a spus ea.

În ciuda gândurilor mele întunecate, eram încântat să văd o sclipire din vechea ei personalitate în dimineața asta.

— Îți dai seama că te-aș putea ține aici foarte ușor.

— Să te văd! m-a tachinat, mijind ochii.

A fost o replică sexy.

Totul la ea era sexy. Josie dormise toată ziua de ieri și toată noaptea, trezindu-se doar când avusese coșmarul. Când mă trezisem eu de dimineață, adică în urmă cu o oră, aveam o erecție furioasă. M-am simțit ca un ciudat, dar ce puteam să fac? După coșmar, ațipisem cu ea în brațe. Se întorsese, așa că fundul i se lipise de scula mea – sunt bărbat, s-a întâmplat.

OK! Nu doar pentru că eram bărbat.

Îmi *lipsise*. Îmi fusese dor să o privesc, să îi ascult vocea și râsul, să o ating. Pe toți zeii, chiar că îmi fusese dor să o ating! Chiar și acum aveam nevoie de toată energia să nu îi înconjur umerii cu brațul. O voiam sub mine și pe mine în ea. Voiam să o încui în cameră o lună, iar dorința asta nu avea nimic de-a face cu asigurarea că se odihnea suficient.

Dar mă abțineam, pentru că știam că nu era pregătită pentru toate astea. Nu eram încă pe deplin convins că era sinceră cu privire la ce se întâmplase cât fusese prizonieră. Și chiar dacă era, trecuse prin niște neazuri serioase, apoi ajunsese la mine și primul lucru pe care-l văzuse fusese cum mă hrăneam. Ultimul lucru de care avea nevoie era să o copleșesc, de parcă aș fi fost un băiat care tocmai descoperise că îi funcționa scula.

Oftând, m-am dat la o parte și mi-am întins brațul spre ușă, făcând o plecăciune.

— După tine, *Kyría!*

Josie mi-a aruncat o privire urâtă, care m-a făcut să zâmbesc. Pantalonii ei negri, de in, și maioul de care făcuse rost Basil erau cu o mărime mai mici. Nu că mă plângeam. Pantalonii negri îi scoteau fundul în evidență. Mă bucuram de priveliște, dar, în tăcere, mă stresam pentru că Josie nu îmi spusese și ea că mă iubește, ieri. Nu trecuse neobservat. Când a ieșit pe hol și a dat cu ochii de Basil, a încetinit. Nu știa ce să facă în privința lui.

— Facem un tur rapid al casei.

Basil a încuviințat.

— Ceilalți oaspeți ai tăi sunt în bucătărie, *Kýrios*. Le-am explicat că avem personal mai mult decât dornic să le pregătească micul dejun, dar au insistat să se ocupe singuri.

— Sunt liberi să facă tot ce doresc.

— Hainele pentru *kyría* ar trebui să sosească după-amiază.

— Perfect! am răspuns și i-am zâmbit lui Josie.

Ochii ei mari erau ațintiți asupra lui Basil, care a făcut o jumătate de plecăciune și s-a îndepărtat. Apoi, Josie s-a întors spre mine.

— E atât de ciudat! Foarte, foarte ciudat! Parcă ai avea un majordom. E mereu aici, gata să facă chestii pentru tine.

— Cred că e foarte plictisit. Nu prea îi dau mare lucru de făcut. Nici celorlalți, de altfel. Să îi folosesc ca slujitori nu mi se pare... corect, deși ei își doresc asta.

Părul i s-a revărsat în cascadă pe umăr când și-a lăsat capul într-o parte.

— Dar tu ai crescut cu slujitori, nu?

— Toată casa era plină de ei.

Trebuia să o ating, așa că mi-am pus mâna pe șalele ei, îndemnând-o să facă un pas în față.

— Aici suntem la etajul al treilea. Există doar câteva dormitoare, i-am explicat. Dacă mergi în cealaltă direcție, ieși pe balcoanele care înconjoară casa.

— Uau! a exclamat, iar privirea i s-a îndreptat spre ușile închise, care duceau cândva spre dormitorul meu și cel al mamei. Folosește cineva camerele astea?

— Nu! Sunt închise.

Îndepărtând-o de ele, am condus-o pe coridorul larg, spre scara în spirală, care se termina în curtea interioară de la primul etaj.

— Al doilea etaj este compus din dormitoare pentru oaspeți. Există și o cameră de zi, pe care nu o folosea nimeni când eram mic și care presupun că e goală și acum.

Privirea lui Josie se oprea asupra tuturor lucrurilor, în timp ce coboram scările, sărind peste al doilea etaj. Era fascinată de statuile și de tablourile cu zei. Când am ajuns la nivelul principal, părea deja uluită.

— De ce ați fi avut nevoie de o casă atât de mare? Erați doar tu și mama ta, nu?

— Oamenii cu bani preferă să o arate.

Am condus-o în spatele casei, trecând pe lângă câțiva servitori îmbrăcați în alb, care s-au oprit să ne facă plecăciuni adânci. Josie s-a înroșit.

— Mama dădea multe petreceri și... oaspeții rămăneau săptămâni, chiar luni. Acolo e biblioteca. Iar camera de zi principală este în dreapta. Există și o sală de teatru.

— O sală de teatru? a mormăit ea, clătînând din cap, când ne apropiam de holul care ducea spre bucătărie, de unde venea

mirosul de bacon prăjit. Când spui „oaspeți”, o spui de parcă nu erau tocmai asta.

Am ridicat din umeri.

— Erau, în principiu, alți puri și... amanți, i-am explicat oarecum stânjenit. Mama se descurca bine.

Privirea ei s-a înăsprit, în timp ce își trecea degetele peste frunza lată a uneia dintre nenumăratele plante în ghiveci care se aflau printre scaunele supradimensionate și șezlongurile confortabile din jur.

— Deci mama ta avea mulți amanți?

Am încuviințat și i-am deschis ușa care dădea spre curtea interioară umbrită.

— Pe aici ieșim în curte. Vrei să o vezi?

— Da!

M-a urmat afară, unde ne-a îmbrățișat briza.

— Tatăl tău a fost unul dintre ei.

— Așa am fost creat.

Și-a dat ochii peste cap.

— Evident, a comentat, apoi a ridicat privirea spre ventila-toarele din tavan. Tatăl tău locuia aici?

Cum se ajunsese la discuția despre părinții mei? Nu i-am răspuns și am ieșit în plin soare. M-am îndreptat spre cărarea de marmură, croindu-mi drum spre centrul curții.

— Seth?

Privind peste umăr, am văzut că Josie se oprise lângă una dintre băncile de piatră.

— Tata era semi.

— Știu, a zis încetișor în timp ce atingea o floare roz. Dar l-ai cunoscut?

M-am întors și m-am îndreptat spre ea. Să povestesc despre părinții mei era ultimul lucru pe care mi-l doream, dar, dacă

despre asta voia Josie să vorbim, asta făceam. O parte din mine s-a gândit imediat că se concentra la alt subiect ca să mai uite prin ce trecuse.

— Tata nu a fost Străjer. A fost un slujitor din zonă.

Luând-o de mână, mi-am împletit degetele cu ale ei.

— Lucra afară, pe domeniu. Nu a consumat niciodată elixir. Dar și să o fi făcut, mă îndoiesc că asta ar fi oprit-o.

M-a cuprins dezgustul.

— Nu îi păsa dacă cineva avea sau nu mintea limpede, dar cred că îi plăceau semipurii mai mult când nu erau drogați. Să își facă de cap cu ei... Era mai amuzant așa.

Privirea ei a coborât apoi la mâinile noastre unite și a rămas acolo.

— Sună îngrozitor!

— Era îngrozitoare!

Umerii i s-au ridicat când a inspirat adânc.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

Adevărul este că nu răspusesem niciodată cu sinceritate la acea întrebare. Îi spuseseam cândva lui Alex că nu îmi cunoscusem tatăl și că nu îi știam numele. Era o minciună, dar nici măcar nu știam de ce mințisem. Pe atunci însă spuneam multe, multe minciuni.

— Stăteam în dormitor și îl priveam îngrijind florile din grădină, în fiecare după-amiază. De acolo, dispărea. Se ducea pe domeniu și nu-l vedeam decât a doua zi. Nu știam că este tatăl meu, atunci, dar poate o conexiune biologică stranie îmi șoptea asta. Cred că de aceea îl priveam.

— Poate, a spus ea.

— Nu arăt ca el. Avea părul întunecat și pielea deschisă. Eu semăn cu mama.

— Cred că era frumoasă.

— Era.

Am ridicat mâna lui Josie și i-am sărutat vârful degetului mic. M-am bucurat când albastrul ochilor ei a devenit parcă un pic mai intens.

— Majoritatea semipurilor erau aduși în fața Consiliului la o vârstă foarte fragedă, să se stabilească dacă vor fi pregătiți ca Santinele, ca Străjeri sau vor deveni slujitori. Nu și eu. Toată lumea știa deja ce aveam să fiu.

— Firește, a murmurat ea.

— Ochii Apollyonilor anteriori deveneau de culoarea ambrei după ce se trezeau. Dar eu m-am născut așa, deci s-a știut dintotdeauna că sunt Apollyonul. Știam, desigur, că tata fusese un semi cu mult înainte să se răspândească vestea că așa se făcea un Apollyon.

Asta îi ascunsesem lui Alex.

— Eu știam de mult.

S-a apropiat, iar picioarele ei goale le-au atins pe ale mele.

— Cum ai aflat?

— Mi-a spus el.

— Serios? a făcut Josie ochii mari.

— Aveam 11 ani. Mama tocmai mă târâse din dormitorul meu și mă arătase în plină petrecere, tuturor. Era foarte mândră că fiul ei bastard era Apollyonul, așa că se întâmpla des. Eram prezentat, toată lumea exclama și se minuna, apoi mă trimitea înapoi în camera mea. Dar seara aceea a fost diferită.

— Cum așa?

Am lăsat mâinile noastre jos, între noi.

— Nu am mers înapoi în dormitor, ca de obicei. Am ieșit în curtea asta. Nici măcar nu știu de ce. Poate a fost destinul. Mi-am ridicat privirea spre casă și am văzut fereastra de la dormitorul în care îmi petreceam mai tot timpul. M-am așezat pe

una dintre bănci, simțindu-mă de rahat și probabil visând cu ochii deschiși cum îi zdrobeam toate statuile maică-mii, când bărbatul pe care îl priveam adesea de la geam s-a apropiat de mine. Nu mă purtam prea drăguț cu el, însă nu părea deranjat. S-a așezat lângă mine și mi-a spus că se numește Kristos.

Dintr-odată, mi-am dat seama de ceva și am chicotit.

— Pe toți zeii! Știi ce înseamnă numele lui în greacă? Cel Uns, adică numit. Soarta mă-sii! În fine, mi-a spus adevărul: că era tatăl meu. Nu am vrut să îl cred, la început. Credeam că tata era vreun Străjer periculos, nu... grădinarul ăsta. Știu că nu era corect, dar eram un ticălos de copil.

— Continuă! a murmurat ea.

— Am spus niște lucruri oribile, pentru că eram un ticălos, așa cum am zis, dar nu a părut să fie supărat. A avut răbdare, chiar mi-a înțeles atitudinea. Bănuiesc că știa cum merge treaba în casă. Mi-a spus că era mândru de ce urma să devin.

Am râs, iar hohotul acela mi s-a părut aspru.

— Dar nu își dorea viața aceea pentru fiul lui.

— Uau! a exclamat Josie, cu ochii mari de uimire. Și apoi?

— A plecat. Niciunul din noi nu știa că fuseserăm spionați. Mama avea ochi și urechi peste tot. Nu a fost deloc încântată. M-a trimis la Academia Legământului, în Anglia, a doua zi. Nu l-am mai revăzut.

Josie a clătinat din cap.

— Nu știi dacă mai e prin zonă? Dacă...

— A murit. A murit protejând-o pe nenorocita lipsită de inimă care a fost mama. Cât de crudă poate fi soarta!

— Doamne! a șoptit ea, strângându-mă de mână. Seth...

— Haide!

Am tras-o de mână, întrerupând-o și privind în altă parte, ca să evit sentimentul de milă din ochii ei albaștri, atât de frumoși.

— Vreau să îți arăt ceva!

A ezitat pentru o clipă, dar m-a lăsat să o conduc prin labirintul de flori. A inspirat ușor când ne-am apropiat de marginea curții și a văzut arcadele de marmură. Am știut imediat când a remarcat și templul.

— Sfinte Sisoe! a șoptit ea, oprindu-se brusc.

Templul era, într-adevăr, o priveliște impresionantă, tot numai coloane de marmură șlefuită și piatră netedă. Vase mari, din titaniu, cu jărat, ardeau la intrarea ușilor închise. Preoți și preotese stăteau afară, cu veșmintele de culoarea ambrei fluturând în bătaia vântului. Toți șase s-au mișcat la unison. Trei bărbați și trei femei au căzut în genunchi și s-au înclinat până când frunțile lor aproape că au atins podeaua.

Lăsându-mi mâna brusc, Josie a făcut un pas în față și s-a oprit iar.

— Este templul tău?

— Da!

— Și aceia sunt unii dintre preoții și preotesele care te slujesc?

— Din nou, da!

Josie a ridicat mâinile, fără cuvinte. Soarele îi sclipea în păr și știam că nu avea nici cea mai mică idee că arăta ca o zeiță în fața templului.

— Nici măcar nu știu ce aș putea să spun. Ai intrat măcar o dată acolo?

Dacă îmi cerea să intrăm, aș fi făcut-o, pentru ea, dar numai pentru ea.

— Nu! Vrei?

Josie a tăcut o clipă, apoi s-a întors spre mine.

— Nu încă, a șoptit și a privit peste umăr. E puțin cam ciudat pentru mine, deocamdată.

Ușurat, am chicotit.

— Și pentru mine.

— Sunt surprinsă că nu ești încântat.

— Nu am nevoie de nimic din toate astea, am recunoscut, aproape șoptă, iar privirea ei s-a agățat de a mea. Eu doar...

— Poftim?

Am pășit spre ea, cu toate că, probabil, ar fi trebuit să mă abțin, dar nu am putut.

— Am nevoie doar de tine, Josie!

Căldura mi-a invadat obrazii. Oare roșeam? Am înjurat în barbă. Nu îmi era rușine să recunosc. Era adevărul, dar nu aveam nevoie de public.

Conștient că gărzile aurii de la intrare erau la o distanță foarte mică, i-am luat din nou mâna și am înconjurat templul, ajungând pe stâncile care vegheau marea sclipitoare. Nu am vorbit timp de câteva minute, în timp ce ea admira peisajul.

— Este foarte frumos aici, Seth! a spus ea în timp ce privea oceanul, concentrându-se la pânzele albe ale ambarcațiunilor din zare. Știu că nu ai tocmai cele mai plăcute amintiri de aici, dar este uluitor. Casa, insula, chiar și templul acela ciudat!

Am râs.

— Da! Este frumos! Chiar mai frumos, de când ai venit tu. S-a uitat la mine, zâmbind.

— Ești fermecător astăzi.

— Spun adevărul, nimic mai mult, am răspuns. Ți-e foame?

— Mi-e mereu foame.

— Mă bucur să văd că îți revine apetitul.

— Nu cred că exista ceva care să mi-l afecteze permanent.

— Cred că ar trebui să ne întoarcem. Se pare că Alex și Aiden pregătesc micul dejun.

Vântul se întetise și îi azvârlea părul în față. Am prins câteva șuvițe și i le-am netezit.

— Dacă ajungem la timp, le putem fura mâncarea.

Râsul lui Josie era răgușit, dar mi s-a părut cel mai grozav din lume. Am privit-o un moment, apoi m-am îndepărtat. Și m-am oprit.

— Pot să te întreb ceva?

Mâna ei era încă în mâna mea.

— Da!

Inima a început să îmi bată cu putere în piept. Știam că întrebarea mai putea aștepta. Ar fi trebuit să aștepte, însă ideea de a mai lăsa să treacă un minut fără să știu avea să mă înnebunească.

Așa că am inspirat adânc și m-am deschis într-un fel în care nu o mai făcusem înainte.

— Mă mai iubești?

ÎN OCHII DE CULOAREA AMBREI ai lui Seth se adunase cea mai pură formă de vulnerabilitate. Nu îmi venea să cred că întreba așa ceva, că se gândise că ar fi nevoie. O părțică din mine voia să îl lovească. Din dragoste, bineînțeles.

Aș fi mințit dacă spuneam că nu eram obosită. Seth îmi șoptise și înainte că mă iubea și îmi spusese că totul va fi bine, însă apoi plecase. Se închisese față de mine nu o dată. Nimic din toate astea nu schimbasese ce simțeam și poate că asta mă făcea puțin nebună, însă trăiam într-o lume nebună.

Totuși, mă durea. La interior și la exterior.

— Știu la ce te gândești, a spus el, căutându-mi privirea. Și nu pentru că îți pot citi gândurile.

— Slavă Cerului pentru asta! am mormăit.

— Te-am dezamăgit. Când am deschis gura, a ridicat o mână și a continuat: Te-am dezamăgit, Josie. Nu o dată te-am respins. Am făcut alegerile greșite. Știu că nu am fost nici pe departe bărbatul pe care îl meriți, dar vreau să schimb asta.

Oh!

Oh!

— Nu va mai trebui să te îndoiești niciodată de mine, a spus el pe un ton grav și hotărât. Aș muri înainte să permit să se întâmple din nou asta.

Senzația cu care mă luptam îmi amintea de un balon scăpat din mână, care se ridica de la pământ și plutea departe. Lacrimile mi-au încetșosat privirea și am inspirat adânc.

— Nu aș sta aici dacă nu te-aș iubi, Seth. Nu te-aș fi lăsat să dormi în același pat cu mine, noaptea trecută, dacă nu te-aș iubi, am spus, cu răsuflarea tăiată. Sunt multe lucruri pe care nu le înțeleg acum – de exemplu, treaba asta cu zeul. Pricep că ești zeu. Desprinzându-mi degetele, le-am mișcat frenetic și am continuat: Ura! Pari la fel, adică, ești mai temperat și îmi place asta, și te iubesc fie că ești zeu, fie că ești om. Și da, încă trebuie să înțeleg multe lucruri, cum ar fi hrănirea – pentru că îmi e greu să accept ideea de a te apropia atât de mult de o femeie care arată ca sosia Angelinei Jolie și...

Seth s'a mișcat atât de repede, încât nici măcar nu mi-am dat seama ce pune la cale până nu i-am simțit buzele pe ale mele. Am icnit. Mi se părea că trecuse o veșnicie de la ultimul nostru sărut.

Doar vârful degetelor lui îmi mângâiau obrazii, când gura lui s-a lipit cu blândețe de a mea. Părea conștient de buza mea despicată și a avut grijă să nu îi facă mai mult rău. Sărutul lui era tandru și foarte dulce, aducându-mi un val de lacrimi în ochi. Măinile mele i s-au sprijinit pe piept, și i-am simțit inima bătându-mi sub palmă. Sărutul nostru s-a adâncit, făcându-mi pulsul să gonească, iar vârful limbii lui l-a atins pe al meu.

M-am topit toată în brațele lui, în senzația pe care mi-o dădeau buzele lui, în atingerea mâinilor lui și în gustul lui. M-am

pierdut cu totul, iar o parte din mine nu voia să se mai trezească la realitate.

A scos un sunet flămând, iar degetele i-au alunecat pe gâtul și pe umerii mei.

— Spune-mi din nou! mi-a cerut, răgușit.

Amețită de dorință, am deschis ochii. Știam la ce se referea, fără alte explicații.

— Te iubesc, Seth!

Seth m-a sărutat iar și, de data asta, dacă nu mi-ar fi cuprins talia cu brațul, probabil că aș fi căzut, pentru că sărutul lui mi-a tăiat respirația. Dacă ar fi încercat să mă tragă pe iarba presărată pe nisip și să mă dezbrace, nu l-aș fi oprit. I-aș fi smuls și eu hainele, cu disperare.

Dar Seth a fost cel care s-a oprit, îndepărtându-se.

— Iartă-mă! a spus el, ușor răgușit. Dar trebuia să te sărut.

Sprijinindu-mă de el, mi-am lipit capul de pieptul lui și am oftat din toți rărunchii.

— Nu mă plâng.

Chicotitul lui m-a făcut să mă înfior.

— Sper că nu!

— Facem asta împreună, da? Pe bune? Fără alte decizii pe care le consideri potrivite, fără să mă consulți. Nu mă mai părăsești, pentru că, dacă o să o faci, nu cred că te-aș mai putea ierta.

— Nu te mai părăsesc! Suntem împreună, Josie! Dacă există ceva pe lumea asta, noi suntem.

Am închis ochii și am oftat încet. Îmi treceau prin minte atât de multe! Nu uitasem de Mitchell sau de ce i se întâmplase lui Lauren. Îmi era dor de mama și de Erin, iar, când era liniște, mă gândeam la orele acelea lungi și pline de teroare din camera mizerabilă. În mintea mea domnea haosul.

Dar să știu că problemele dintre mine și Seth se rezolvaseră îmi mai limpezea mintea. Ceva din tensiune parcă se mai risipise și, chiar dacă aveam încă multe probleme, îl aveam și pe Seth.

Iar Seth mă avea pe mine.

M-a lipit de el și i-am simțit excitarea.

— Mi-a fost dor de tine!

Și-a vârât o mână în părul meu și și-a sprijinit bărbia de capul meu.

— Mi-a fost dor de tine și când eram împreună!

I-am cuprins talia cu brațele și am închis ochii.

— Cum adică ți-a fost dor de mine când eram împreună?

A tăcut pentru o clipă.

— Nu știu. Este greu de explicat, dar cred că nu eram... nu eram eu, în întregime, așa că o parte din mine nu era prezentă.

Am ridicat capul și l-am privit în ochi.

— Acum ești complet prezent?

— Da! mi-a răspuns, iar buzele lui mi-au atins ușor fruntea.

Pentru prima dată în viață, sunt *eu*.

Am rămas pe stânci până când stomacul meu a chiorăit atât de zgomotos, încât cred că l-au auzit și oamenii care se aflau pe cealaltă parte a insulei. Seth a râs, de parcă ar fi fost amuzant, iar eu m-am gândit din nou să îl lovesc.

În schimb, el m-a luat de mână și m-a condus înapoi înăuntru. Ne-am oprit în același timp când am intrat în bucătărie. Prima mea impresie a fost că era ridicol de mare, cu blaturi de lucru de un gri șters și mai multe insule. Nu aveam idee pentru ce aveai nevoie de o bucătărie atât de spațioasă – doar dacă nu

găzduiai un reality show de gătit, dar nu m-am holbat neapărat la bucătărie, ci la Alex și Aiden.

Erau în mijlocul camerei, lângă un aragaz cu mai multe ochiuri. Păreau să fi fost pe cale să facă scrob, să meargă cu baconul, dar ouăle rămăseseră într-un bol, doar bătute cu telul. Mai păreau și să fi uitat de tot, mai puțin unul de celălalt.

Alex abia dacă mai ședea pe blatul imens de lângă aragaz. Soldurile lui Aiden erau între coapsele ei, iar una dintre mâinile lui se pierduse undeva sub maioul larg pe care îl purta Alex. Ea îl apucase de ceafă cu o mână, iar cealaltă îi strângea tricoul în pumn, ridicându-l. Gurile și soldurile lor păreau sudate laolaltă.

Căldura mi-a cuprins fața și l-am privit pe Seth. Avea sprâncenele ridicate.

— Cred că sunt pe cale să facă un copil, am șoptit eu. Și scrob. Poate.

Seth a chicotit, iar Aiden a încremenit și a scos repede mâna de sub tricoul lui Alex, sprijinindu-se de blatul neted. Și-a lipit fruntea de a ei, iar ce vedeam din fața fetei era roșu ca sângele.

— Mi-ar plăcea să mănânc ce vine din bucătăria asta, a comentat Seth. Și să folosesc blatul pentru gătit.

— Mai taci! a mârâit Alex. De parcă ai ști să gătești!

Seth a rânjit, înaintând și ridicând bolul uitat.

— De fapt, sunt un master chef, printre altele. Aruncându-i o privire lui Aiden, s-a sprijinit de blat, adăugând: Spre deosebire de alții.

Aiden s-a întors, încruntat.

— Doar pentru că ești zeu nu înseamnă că nu te pot pocni.

— Doar pentru că ești musafir în casa mea nu înseamnă că nu o să te înec în ocean.

— Se pare că o luăm din nou de la capăt, am murmurat, cu ochii mari.

Ignorând amenințarea lui Seth, Aiden s-a uitat la mine, în timp ce Alex sărea de pe blat.

— E îmbucurător să te revăd în picioare, a spus el. Cum te mai simți?

— Mă simt bine, am spus și am intrat încet în bucătărie. Doar puțin obosită.

— Arăți mult mai bine, a spus Alex și probabil era o minciună. S-a apropiat de mine și m-a îmbrățișat scurt, dar strâns, apoi s-a retras câțiva centimetri și a șoptit: Toate bune între tine și ticălosul de serviciu?

— Vă aud, a răspuns Seth, lăsând ouăle să cadă într-o tigaie încinsă.

— Nu îmi pasă, a zis Alex.

— Da, am încuviințat, zâmbind. Totul este... bine.

În ochii ei căprui am citit ușurare.

— Mă bucur să aud asta!

Luându-mă de braț, m-a condus spre insula înconjurată de câteva scaune cu spătar înalt.

— Crezi sau nu, pregăteam micul dejun pentru toată lumea.

— Sigur! Fix așa arăta, a comentat ironic Seth în timp ce lua o spatulă.

Aiden s-a întors, oftând.

— Vrei ceva de băut, Josie?

— Pot să-mi iau eu.

— Sunt mai aproape, a răspuns și s-a uitat în frigider. Avem opțiuni nelimitate. Ce preferi?

— Suc de portocale.

M-am așezat.

Alex s-a urcat pe scaunul de lângă mine, în timp ce Aiden căuta un pahar.

— Am vorbit cu Deacon și cu Luke aseară. Sunt ușurați să audă că ești bine.

— Mă bucur să aud că sunt în siguranță la Academia Legământului, i-am spus.

Aiden mi-a pus un pahar cu suc de portocale în față.

— Mersi!

— Nu sunt tocmai în siguranță. Au plecat ieri în căutarea semizeului din Canada.

Privirea mi s-a îndreptat spre Seth, care întorcea ouăle, și mi s-a părut mai mult decât ciudat să îl văd îndeletnicindu-se cu ceva atât de domestic, cu atât mai mult, cu cât acum era zeu, ceea ce făcea scena de-a dreptul fascinantă. Îmi imaginasem că putea face să apară omlete de nicăieri sau ceva asemănător.

— Vor fi OK? Titanii îi caută încă pe ceilalți semizezi.

— Vor fi la fel de în siguranță ca oricare dintre noi, a zis Aiden, frecându-și tâmplele. Aș fi preferat să rămână la Academie, unde ar fi cât de cât feriți, însă Deacon nu mai e...

— un copil? a terminat Seth fraza pentru el. A ridicat o sprânceană când Aiden s-a încruntat și a adăugat: Ce este? Deacon vrea să ajute. Și îl are pe Luke. Nu va permite să i se întâmple nimic fratelui tău.

Aiden a închis gura și s-a uitat lung la Seth.

— A fost aproape... empatic ce ai spus. Ești bolnav?

Seth și-a dat ochii peste cap.

Am zâmbit puțin și am luat o gură de suc de portocale. Stomacul mi s-a încordat din cauza arsurii acide.

— Are cineva vreo veste de la... Apollo sau de la zei?

O durere vie mi s-a aprins în piept când l-am pomenit pe tata. Ce ticălos! Serios.

— Înainte să fiu luată, am crezut... am crezut că văd niște furii pe cer.

— Eu nu am văzut nicio furie și sunt cam greu de ratat, a zis Alex cu bărbia sprijinită în pumn. Și niciun zeu. Nimic, dar nu mă surprinde. De fiecare dată când lumea se pregătește de război și aruncă securea, dispar cu toții.

Aiden se uita încă la Seth, cu un soi de amestec de mirare și confuzie.

— Probabil că nu se vor apropia de noi. Seth a ridicat mâna stângă, iar câteva farfurii au zburat din dulăpior, așezându-se încet pe blat, ca în *Frumoasa și bestia*.

— Circarule! a mormăit Alex.

El a privit printre genele dese și a rânjit, făcând astfel să-mi dispară durerea din piept.

— Zeii știu ce sunt. Știi că le pot pune capăt. Așa că vor sta foarte, foarte departe.

— Iar tu asta plănuiești? a întrebat Aiden în timp ce așeza felii de bacon pe fiecare farfurie. Să pui capăt zeilor?

Seth a ridicat din umeri, adunând scrobul.

— Să știi că nu m-am hotărât.

Am ridicat o sprânceană și am privit spre balcon. Stomacul mi-a chiorăit de foame, dar mi s-a și strâns.

Privirea lui Seth s-a îndreptat spre mine.

— Sunt unul sau doi pe care mi-ar plăcea să îiucid.

Știind că vorbea despre tata, am căscat ochii și am mai luat o gură de suc. Amețeala s-a intensificat.

— Poate ar trebui să îți controlezi impulsurile criminale, i-a sugerat Aiden. Nu se știe niciodată când zeii se dovedesc a fi folositori.

Seth a pufnit, așezând ultima porție de ouă pe o farfurie.

— La fel de folositori ca tine.

— Cred că te-ai îndrăgostit de mine.

Seth i-a zâmbit, iar ceva din gestul lui mi-a amintit de Apollo și de felul bizar de a zâmbi. Asta a făcut lucrurile încă și mai ciudate.

— Parcă am fi în *Zona crepusculară*, a murmurat Alex, cu ochii mari. Să îi văd cum *cooperează*, chiar dacă e vorba doar de ouă și bacon.

Am râs pe înfundate.

Rânjetul sucit al lui Aiden s-a întins, când a luat două farfurii și le-a adus spre masa la care stăteam eu și Alex. În câteva minute, Seth se așeza lângă mine, iar Aiden, lângă Alex.

— Se presupune că nu mai trebuie să mănânc, a zis Seth și a ridicat o bucată de bacon. Dar nu pot renunța la bacon.

— Serios?

M-am uitat lung la el.

— Nu mai trebuie să mănânci?

Seth a încuviințat, mușcând din felia crocantă.

Ce naiba? Eram semizeu și tot trebuia să mănânc.

— Ești un ciudat, a spus Alex.

Vârându-mi o furculiță plină de ouă în gură, am decis că era cel mai bine să nu insist pe cât de diferit era Seth acum.

Am mâncat în tăcere, timp de câteva minute. Ouăle erau minunate, pufoase și untoase, și au părut să îmi liniștească stomacul. Aș fi putut mânca o tigaie întregă, iar baconul era întotdeauna delicios, când era crocant și mustea de grăsimi.

— Așa, am spus, dregându-mi glasul. Care e planul?

Aiden s-a încruntat.

— Planul?

— Da! Ce facem acum? Sunt aici și mă simt bine.

Scosesem ultimul cuvânt cu forța, pentru că nu eram sigură cât de bine mă simțeam. Dar eram în viață. Și nu era ca și cum m-ar fi așteptat cineva până îmi reveneam.

— Ce facem în privința lui Mitchell?

Sprâncenele lui Aiden s-au ridicat a uimire.

— Mitchell?

— Da, este semizeul care...

M-am oprit, privindu-l pe Seth.

— Nu le-ai spus, nu?

— Nu prea am avut timp, a răspuns, punând jos cealaltă bucată de bacon. A continuat, înainte să am ocazia să îi răspund: Planul este ca tu să rămâi aici, să te vindeci, și, după ce te vindeci, să rămâi tot aici.

Am lăsat lent furculița jos și am ridicat din sprâncene.

— Ce drăguț din partea ta să mă incluzi în decizia asta pe care ai luat-o deja.

— Cu plăcere! Și, ca să știi, am mai luat câteva decizii, a continuat Seth, iar eu am pus jos furculița de tot, înainte să o transform în armă. Nu vei face parte din misiunea de căutare și salvare. Trebuie să ne dăm seama cum să îți scoatem brățelele de pe încheieturi. Asta e planul!

— Aha! a șoptit Alex.

Aiden s-a aplecat în față, sprijinindu-și brațele de blat.

— Seth are dreptate.

— Rahat! Să înregistreze cineva! a spus Seth.

Aiden a mijit ochii, dar l-a ignorat pe Seth.

— Trebuie să te faci bine, Josie! Să te vindeci.

— Înțeleg. Și apoi?

Am privit în jurul meu, cu privirea oprindu-mi-se la Alex, înainte să mă răsucesc spre Seth. Mișcarea rapidă nu mi-a priit. Mi-am dat seama că nu prea mă ajutase să mănânc.

— Nu am de gând să stau aici, fără să fac nimic, pentru veșnicie. Titanii sunt încă liberi, iar eu nu am fost singurul semizeu pe care îl țineau prizonier. Deja l-au ucis pe unul dintre cei din temniță, iar dacă nu facem ceva, îl vor ucide și pe Mitchell. E încă acolo.

— I-ai văzut? a întrebat Alex.

Aruncându-i lui Seth o privire care promitea că urma să discutăm mai târziu, m-am concentrat pe Alex.

— Da! Numele unuia era Lauren. A... a murit. Au secat-o și au lăsat-o să moară.

— Pe toți zeii! a murmurat Aiden.

Am inspirat adânc și am ignorat senzația de gol din stomac.

— Mitchell nu era deloc bine. Nu va mai rezista multă vreme. Trebuie să îl scoatem de acolo. Nu îl lăsăm să moară, am spus în direcția lui Seth. Chiar credeai că aș putea accepta una ca asta?

Ochii lui de topaz i-au întâlnit pe ai mei.

— Nu, deloc! Știu că nu vrei să auzi asta, dar, dacă se simțea atât de rău, este posibil să nu mai fie în viață.

— Nu știm asta, am spus. Nu putem renunța, și...

Mi-am înghițit nodul din gât și m-am lovit cu palma peste gură, înapăimântată.

— Pe toți zeii!

— Ce e?

Seth a sărit imediat de pe scaun și s-a postat în fața mea.

Imaginea lui Alex și Aiden s-a încetșat, în fundal, în timp ce stomacul mi se agita tot mai rău. Am alunecat de pe scaun.

— Cred că o să mi se facă rău.

— O să vomți?

Seth părea surprins.

— Da! Pe toți zeii!

Am înghițit și am regretat imediat.

— Unde este o...

Seth m-a prins cu brațul de talie și mi s-a părut că a trecut doar o secundă înainte să mă aflu într-o baie. Îndepărtându-mă de Seth, am căzut în genunchi și am ridicat capacul toaletei.

Îmi era rău. Ouăle și baconul mi se ridicau în stomac. M-am apucat de marginile vasului de WC. Ochii mi s-au umezit, pentru că voma tot venea și venea. Eram conștientă vag de mâinile reci care mă apăsau pe frunte și îmi țineau părul pe spate.

În sfârșit, după ce mi s-a părut o eternitate petrecută într-un nou cerc al iadului, nu mi-a mai rămas nimic de vomitat.

— Pe toți zeii! am gemut.

— Ai terminat? a întrebat Seth.

Am tresărit.

— Așa cred.

Seth m-a tras cu blândețe departe de WC. L-am auzit trăgând apa și m-am trezit în poala lui, cu obrazul sprijinit de umărul lui, concentrându-mă să inspir adânc, egal. Au trecut câteva minute, timp în care el m-a mângâiat pe spate. Rahat, vomitasem! Nici măcar nu îmi aminteam când fusese ultima dată. Poate când eram copil?

S-a auzit un ciocănit în ușă, apoi vocea lui Alex.

— E totul în regulă?

— Da! a răspuns pe dată Seth. Lasă-ne câteva minute! Cum te simți?

Mi-a îndepărtat părul de pe fruntea lipicioasă.

M-am căznit să deschid ochii.

— Mai bine. Am stomacul... agitat.

— Trebuie să bei niște apă. Crezi că poți?

— Cred. Pe toți zeii!

Mi-am dat capul pe spate.

— A fost atât de scârbos!

Seth mi-a căutat imediat privirea. Pe chipul superb i se citea neliniștea.

— Josie, ești... semizeu! Nu ar trebui să îți fie rău.

M-am uitat la el, nesigură cum să îi răspund, pentru că tocmai îmi fusese foarte, foarte rău.

— Poate pentru că am mâncat foarte mult, după ce nu am mâncat multă vreme?

— Nu știu!

Seth nu părea să creadă că era cazul. A lăsat privirea în jos, iar eu am văzut că se uita la brățările de la încheieturile mele.

— Poate...

Dacă brățările îmi blocau abilitățile, oare mi-ar fi putut încetini recuperarea? Oare făceau să îmi fie rău? Am simțit un gol în stomac.

Oare mă făceau muritoare?

DUPĂ CE AM IEȘIT din baie, mi s-a părut că atmosfera se stricase. M-am simțit prost, pentru că amenințarea de a vomita în toată bucătăria le cam izgonise apetitul. Dar, după ce Seth m-a obligat să beau apă, m-am simțit mult mai bine.

Brățările din jurul încheieturilor nu se strâmtaseră, dar mi se părea că îmi întrerupeau circulația. Senzația era în mintea mea, dar, dacă mă făceau muritoare – susceptibilă, așadar, la virusuri și la răni grave? Voiam să țin pentru mine bănuiala, pentru că, altfel, Seth m-ar fi înfășurat în folie protectoare.

Privirea lui de uliu însă îmi dădea de înțeles că suspecta același lucru.

O mică armată de servitori apăruse de nicăieri să curețe bucătăria, așa că am ajuns în cea mai mare cameră de zi pe care o văzusem vreodată. M-am ghemuit pe un fotoliu confortabil, foarte pufos, cu picioarele sub mine. Stomacul meu părea că se liniștise și nimeni nu mă privea de parcă s-ar fi așteptat să mi-l deșert iar, însă tensiunea pătrunsese în camera aerisită. Alex și Seth se certau pe un subiect; nu știam care. Eram obosită după

turul casei, după micul dejun copios și după episodul de vomă. Nu voiam decât să trag un pui de somn, iar asta era nițel îngrijorător, pentru că fusesem mai mult adormită decât trează, în ultima vreme, chiar și cât fusesem prizoniera lui Hyperion.

Oftând, am ridicat privirea și l-am văzut pe Seth cercețându-mă cu îngrijorare din cealaltă parte a camerei. Mi s-a strâns inima când mi-am amintit de sărutul de pe stânci. Probabil că el nu se gândea la asta, ținând cont că tocmai îmi ținuse părul pe spate, în timp ce veneram zeul de porțelan.

Ochii lui de ambră s-au umbrit, iar eu mi-am simțit obrajii în flăcări. OK, cu siguranță nu se gândea la ce se întâmplase în baie. Era bine să știu că nu se simțea dezgustat.

Alex s-a așezat și s-a lăsat pe spate, cu mâinile pe abdomen.

— Mamă, cred că am o burtă de gravidă!

Am râs, obosită, apoi mi-a venit un gând.

— Voi doi... puteți avea copii?

În clipa în care am pus întrebarea, m-am speriat, pentru că, hei, era o chestie foarte intimă.

— Îmi pare rău! m-am bâlbâit. Nu ar fi trebuit să pun întrebarea asta.

— E în regulă! a rânjit Alex, dându-și părul la o parte de pe față.

Puteam să jur că văzusem o urmă de rozaliu pe pomeții lui Aiden.

— Sincer, nu știm. Eu nu sunt un semizeu tipic. Niciunul dintre noi nu este, așa că nu știm dacă se poate întâmpla. Nu am încercat, dar...

A ridicat din umeri.

Dar nici nu foloseau vreo metodă de protecție.

— Ideea că ai putea avea un copil mă sperie, a comentat Seth, ironic.

— Și pe mine, a mormăit Alex, încet.

M-am făcut mai comodă în mijlocul pernelor. Seth nu era sigur ce ni se putea întâmpla, așa că folosea mereu protecție. Exceptând... o singură dată. Mi-am încrețit nasul. Înainte să mă părăsească, Seth mă găsisse în bibliotecă și eram foarte sigură că nu folosisese prezervativ.

Am simțit un gol în stomac și mi s-a făcut ușor rău, în timp ce încercam să îmi dau seama când avusesem ultimul ciclu. Nu că aș fi fost îngrijorată că aș putea fi însărcinată, pentru că era puțin probabil, și nu pentru că aș fi crezut sincer că nu se putea întâmpla după un singur episod de sex neprotejat. Cu norocul meu, era sută la sută posibil, dar după tot ce se petrecuse cu Hyperion... O sarcină nu ar fi putut supraviețui.

M-am foit pe scaun, incomodată de firul gândurilor mele. Eram prea tânără, iar lucrurile erau prea nebunești ca să mă gândesc măcar la ideea de a avea un miniSeth.

Un miniSeth?

Îmi yenea din nou să vomit.

Aflat în spatele scaunului fotoliului unde mă ghemuisem, Seth și-a pus mâinile pe umerii mei.

— Te simți bine?

Dându-mi capul pe spate, am zâmbit, deși gândurile mele tocmai făcuseră o excursie prelungită prin Țara Nebuniei.

— Da! am spus.

Dând la o parte ideile absurde, mi-a venit o alta, la care nu mă gândisem.

— S-ar putea să avem o problemă mai mare decât ne dăm seama. Pentru a îngropa titanii, a fost nevoie de șase semizei laolaltă și de îndepărtarea protecțiilor care le păstrau abilitățile. Tot ar avea nevoie de simbolurile lor, dar știu unde sunt, am spus, convinsă că se aflau în bibliotecă, păzite de Medusa. Eu

am fost descătușată pentru că ta... pentru că Apollo a făcut asta chiar el și l-a slăbit, așa că mă îndoiesc că alți zei ar face-o. Nu mai există șase semizei, ci doar cinci.

— Asta ar însemna ca zeii să facă ce a făcut Apollo pentru tine, a spus Aiden.

— Și cât de probabil ar fi? a întrebat Alex. Mai ales dacă le-ar slăbi puterile...

— Atunci, nu ne mai facem griji cum să îngropăm titanii! a ridicat Seth din umeri. Mă ocup de ei cum m-am ocupat și de Perseu.

— Seth, nu putem...

M-am întrerupt, pentru că îmi dădeam seama, după privirea lui, că nu auzea ce îi spuneam și nu aveam energia necesară să mă cert cu el. Nu știam dacă ar fi suficienți cinci semizei ca să îi oprească pe titani.

Dacă singura șansă era să îi ucidem?

Din fericire, uciderea lui Perseu nu păruse a avea niciun efect negativ. Încă. Dar ceilalți titani? Probabil lucrurile stăteau diferit.

— Vreau să te întreb niște lucruri.

Aiden s-a așezat lângă Alex, aplecându-se ușor în față și ațintindu-și privirea asupra mea.

— Ar fi în regulă?

Fără ca măcar să mă uit la Seth, mi-am dat seama că se încordase tot!

— Da! Bineînțeles!

În spatele meu, Seth a oftat.

— Ce poți să ne spui despre titani? Ne ajută orice informație ca să înțelegem mai bine cu ce ne confruntăm.

Inspirând adânc, mi-am dat o șuviță de păr după ureche.

— Am văzut doar câțiva. În principiu, pe Hyperion și o femeie al cărei nume era dificil de pronunțat, până când și-a dat seama Cronos că mă luaseră prizonieră.

— Cronos? OK!

Ochii lui Aiden s-au întunecat.

— Ce știi despre el?

— Nu era cum mă așteptam. Era bătrân, străvechi de-a dreptul. Aducea cu Gandalf cel Sur, dar mult mai în vârstă.

Le-am povestit cât de fragil fusese Cronos, la început, și cum nu se putea nici măcar ridica fără ajutor. Am schițat partea cu hrănirea, dar au putut umple golurile când le-am explicat că părea mai puternic la următoarea noastră... întrevedere. Seth s-a așezat pe brațul fotoliului meu. Maxilarul lui era atât de înțepenit, că ar fi putut tăia marmura.

— Am mai văzut doi alți titani. Cred că unul se numea Oceanus. Avea păr albastru, tuns punk, și...

— Și? m-a îndemnat Aiden, cu blândețe.

Privirea mi-a alunecat la brățări.

— El a fost cel care s-a hrănit din Lauren, fata care a murit. Mitchell a spus că... Mușcându-mi falca pe interior, m-am oprit o clipă, apoi am continuat: Oceanus trebuie să moară.

S-a lăsat tăcerea. Apoi Alex a spus:

— Cine altcineva?

— Perseu, dar se pare că el nu mai este.

L-am privit pe Seth. A zâmbit.

— Bine, atunci. Mai era și o femeie titan. Are un nume greu de pronunțat, dar cred că este Tet-ceva. Tetis? Nu mi s-a părut deloc prietenoasă. Știu că Hyperion s-a referit la ea ca fiind sora lui, însă, la un moment dat, au început să își vâre limba pe gât unul altuia, așa că mi s-a părut straniu.

Buza lui Alex s-a curbat de repulsie.

— Și nu ai văzut alți titani?

Am clătinat din cap.

— Spre final, am fost mai mult singură. Nu și la început.

— Cu cine erai? a întrebat Seth, cu o voce scăzută.

L-am privit. Ochii lui scânteiau ca două topaze.

— Cu ceilalți doi semizei.

I-am privit pe ceilalți.

— Când i-am văzut prima dată, am crezut că erau morți.

Abia dacă se mișcau sau respirau.

M-am înfiorat când mi-am amintit cum erau.

— Fuseseră acolo de multă vreme.

Alex și-a frecat brațul cu mâna.

— Și spui că acest Mitchell era încă în viață când l-ai văzut ultima dată? Când am încuviințat, a continuat: Erați ținuți cu toții în același loc?

— Cred că eu am fost mutată în altă parte. Era ca un depozit vechi, abandonat. Eram ținuți sub pământ într-un soi de pivniță.

M-am oprit, pentru că uitam ceva; o simțeam într-un colț al minții, dar nu puteam identifica despre ce era vorba.

— Oriunde ar fi fost depozitul ăsta, era foarte cald, așa că, dacă era în State, trebuie să fi fost în sud. Nu era nimic în jur, în afară de copaci.

— De unde știi că nu era nimic în jur? a întrebat Aiden.

— Uneori, Hyperion mă ducea afară. Stăteam la soare. Am ridicat mâna, atingându-mi tăietura de la buză, și am continuat: Mă uitam mereu în jur, după ceva sau cineva. Nu auzeam nici măcar zgomote din trafic. O dată, am încercat să evadez. Evident, nu a funcționat.

— Bine!

Aiden s-a lăsat pe spate, palid. Nu voiam să mă uit la Seth.

— Știi că nu vrei să te gândești la asta, dar chiar crezi că Mitchell este încă în viață?

— Așa sper. Să mori singur, într-un loc ca acela, după ce ai pățit...

Nu am putut termina fraza. Cuvintele se luptau cu greu să îmi iasă.

— Eu chiar credeam că voi muri acolo, ca Lauren.

— Bine! a spus Seth și m-a luat de mână.

M-am uitat la el, dar, înainte să pot protesta, m-a ridicat de pe scaun.

— Cred că ajunge, deocamdată.

Am deschis gura, dar Alex era de acord.

— Vorbim cu Deacon și cu Luke, să vedem dacă au vești pentru noi.

— Eu vreau să îmi sun persoanele de contact din comunități, a spus Aiden.

— Minunat!

Răspunsul lui Seth a fost scurt și sugestiv. M-a condus afară din cameră.

M-am oprit în clipa în care am ieșit pe coridor.

— Ce-a fost asta?

S-a întors spre mine, cu maxilarul încleștat. A trecut o clipă, iar eu am crezut că va vorbi, dar s-a mișcat. Acum stăteam lângă camera de zi, iar în clipa următoare eram în brațele lui, lipită de el, și ne aflam sub soarele cald al amiezii, cu nisip între degetele de la picioare și cu oceanul la doar câțiva metri.

— La naiba!

M-am dat înapoi. Răsucindu-mă, am admirat peisajul, cu ochii mari.

— La naiba!

— Nu prea mai trebuie să merg până aici.

— Serios?

M-am întors spre el. Făcuse asta când îmi venea să vomit, dar fusesem prea bulversată ca să pot procesa cu adevărat faptul că mă purtase dintr-o cameră în alta.

— Ce-ai zice dacă m-ai avertiza data viitoare?

— Dar nu aş mai vedea ce mutră faci.

— Ce mutră?

— De parcă ai vrea să mă loveşti şi să mă săruţi, simultan, a răspuns el.

— Nu arăt deloc ca şi cum aş vrea să te sărut acum. Cred că arăt de parcă aş vrea să vomit pe tine. Mi-am apăsât o mână pe burtă, apoi am continuat: Este un talent foarte util şi care se manifestă cam greu.

— Dar şi când o face...

Asta aşa era.

— Ți-e rău din nou?

Am clătinat din cap.

— De ce m-ai adus aici?

— Nu mi-am dat seama şi mi-a luat câteva clipe să mă prind, dar are sens.

— Ce anume?

— Ai spus că Hyperion te ducea afară, la soare. A spus vreodată de ce?

Pentru o clipă, nu am înţeles unde bătea. Apoi m-am prins şi eu.

— A spus! A spus că mă ajuta să îmi înlocuiesc resursele de eter. Uitasem complet de asta.

În ochi i s-a citit furia.

— Probabil fiindcă tatăl tău este zeul soarelui. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta de îndată ce te-am adus aici.

— De ce să te gândeşti? Nici eu nu mi-am amintit.

— Ai avut multe pe cap.

— La fel și tu.

— Mă enervează că Hyperion s-a prins înaintea mea, a mormăit el.

— Păi, Hyperion e mult mai în vârstă decât tine, deci...

M-am îndreptat spre ocean și m-am așezat în nisip.

— Și eu am uitat, așa că nu are sens să fii dur cu tine.

Seth s-a așezat lângă mine și a rămas tăcut. Eu m-am aplecat și mi-am suflecat pantalonii, expunându-mi pulpele orbitor de albe. Apoi, mi-am întins picioarele, lăsând apa rece și înspumată să îmi gâdile degetele.

— Ai de gând să mă obligi să stau aici până când...

— Dacă te-aș putea face să rămâi aici pentru totdeauna, aș face-o. Dar măcar până când începi să te simți bine.

— Da! Va trebui să avem o discuție despre partea cu „totdeauna”. Dar la ce te referi când spui... să mă simt bine?

Umărul lui s-a lipit de al meu în timp ce priveam valurile.

— Îți amintești când ți-am spus că abia dacă simt eter înăuntrul tău? Eterul tău a fost întotdeauna o esență tare – aproape la fel de tare ca a unui zeu, dar, așa cum am mai spus, acum abia îl simt.

— Da!

Mi-am mușcat buza și am tresărit, pentru că uitasem că era despicată.

— Nu e deloc bine.

— Este ca o lumină. De obicei, ești un adevărat far pentru mine, dar acum... clipești. Seth a întors capul spre mine și a continuat: Ești slăbită. Nu vreau să sune a insultă, este un adevăr.

— Mă voi face bine, i-am spus.

— Știi, dar nu vreau să îți riști din nou viața. Nici măcar pentru acel semizeu.

M-am silit să îmi păstrez răbdarea cât i-am explicat ce mi se părea evident.

— Nu pot uita de el, Seth! Nu înțelegi! Știi doar o frântură despre lucrurile prin care a trecut și este suficient să nu îi întorc spatele. În plus, nu pot rămâne aici, în timp ce toată lumea pleacă să își riște viața.

— De ce nu? Nu ai pierdut deja suficient? Nu ai sacrificat destule, Josie? Ți-ai pierdut bunicii și mama. Prietena ta, Erin? Cine știe dacă mai este cumva în viață? Apollo ar fi putut minți și despre asta.

A sărit în picioare și a început să se plimbe de colo, colo. Peste umărul lui am văzut cum se formau nori denși, cenușii.

— A trebuit să pleci de la facultate, de lângă prietenii tăi. Toată viața ta a fost dată peste cap. Ai fost prizonieră, nu o dată, ci de două ori. Ai oferit *suficient*.

Inima a început să îmi bată cu putere. Mă înțepau lacrimile.

— Și tu, Seth.

S-a oprit.

— Uită-te la mine! Sunt zeu. Indiferent la ce am renunțat, în cele din urmă, a meritat.

— Asta nu schimbă lucrurile prin care a trebuit să treci și pe care le-ai sacrificat. Ai făcut pactul cu zeii pentru Alex și Aiden, fără să știi că vei deveni zeu și nici că pactul nu va mai însemna nimic.

Trecându-și mâna prin părul lui încâlcit, auriu, a mârâit.

— Nu mai contează! Nu vorbim despre mine! Ai făcut destule, Josie! Lasă-mă să mă ocup!

— Cum să te ocupi?

Norii goneau pe cerul albastru.

Căzând în genunchi pe nisipul de lângă mine, mi-a luat obrazii în palme.

— Pot să ucid titanii. Tu și ceilalți semizei nu va trebui să îi înfrunțați.

Inima a luat-o la goană.

— Seth...

— Și îl voi elibera pe Mitchell, a continuat. Chiar dacă puțin îmi pasă de el. Știu că e nasol să o spun, dar îmi pasă numai de tine.

— Nu este adevărat! am spus și l-am apucat de încheieturi. Îți pasă de Alex și de Aiden.

— Doar pentru că așa se cade.

— Seth! am spus, fără expresie.

— Bine! Ar fi nasol să li se întâmple ceva; mai ales lui Alex. Va fi mereu importantă pentru mine, a recunoscut și, dacă simțisem cândva gelozie când spunea asta, acum nu mai era cazul; acceptasem că Alex avea un loc special în inima lui. De Aiden nu mi-ar fi tocmai dor.

— Seth!

— Dar tu? Dacă ți s-ar întâmpla din nou ceva...

Un fulger a țâșnit printre nori, luminând cerul.

— Aș arde lumea asta din temelii și apoi aș distruge Olimpul.

Am închis ochii. Nu mă îndoiam de spusele lui.

— Știu, dar nu poți ucide titanii. Trebuie să îi îngropăm, iar eu o să te ajut.

— Puțin îmi pasă de îngroparea titanilor.

— *Îți dai seama* că trebuie să trăim pe planeta asta, nu?

Seth m-a sărutat pe vârful nasului și s-a dat înapoi.

— Să ucid titanii nu va distruge lumea. Rahat! L-am ucis pe Atlas și au urmat doar câteva cutremure.

— Câteva cutremure care au eliberat daimoni zombi și probabil au ucis oameni nevinovați.

S-a uitat la mine de parcă nu era sigur unde voiam să ajung. Vestea bună era că norii se risipeau deja și încet, încet, se vedea iar cerul albastru.

— Nu s-a întâmplat nimic când a murit Perseu.

— Poate pentru că nu este superimportant, dar nu putem fi răspunzători pentru sute, mii sau milioane de morți, am spus. Nu pot sta aici, prefăcându-mă că nu se întâmplă nimic în afara insulei.

Înjurând, Seth s-a dat înapoi. Era remiză. Îi înțelegeam pornirile protectoare. Pe deplin. Iar el trebuia să priceapă de ce nu puteam rămâne aici pe vecie. Niciunul dintre noi nu voia să cedeze.

— Ești obosită, a spus el, după o clipă.

Surprinsă, l-am privit.

— Simți și asta?

— Nu! Dar... arăți obosită, Josie.

— Mersi!

A chicotit și s-a aplecat spre mine, sărutându-mi obrazul.

— Pari obosită, dar tot ești cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o.

— Sună mult mai bine.

Sărutându-mi tâmpla, și-a apăsat fruntea de a mea.

— Ce-ai spune de un târg?

— Ce fel de târg?

Mi-a pus o mână pe șold.

— Încercăm să aflăm unde ar putea fi titanii. Aiden cunoaște oameni în comunitățile de puri, care verifică să vadă unde au dispărut dintre aceștia. Nu stăm fără să facem nimic.

Atunci de ce mă simțeam de parcă îmi petreceam vacanța pe o insulă grecească? Oftând, m-am aruncat pe spate.

— Deci care e târgul?

— Stai aici, în siguranță, cel puțin până când ne dăm seama cum să scoatem brățările! mi-a propus el, întinzându-se lângă mine.

Degetul lui mare mi se mișca pe șold, ridicându-mi bluza.

— Acum, nu ai abilități. Ești la fel de slabă ca o muritoare. Dacă ai merge acolo acum, ar fi o mare prostie, sincer. Măcar lasă-ne să ne dăm seama cum să scoatem brățările.

Nu îmi plăcea, dar avea dreptate. Cu puterile blocate, mai degrabă încurcam decât ajutam.

— Bine!

Un zâmbet aproape dureros de uluitor i-a apărut pe față, luminându-i frumusețea nepământească.

— Facem târgul?

— Îl facem, *Sethie*.

ÎN SEARA URMĂTOARE, Josie a adormit pe canapea, așteptând ca Alex și Aiden să revină, după ce Aiden primise un telefon de la una dintre comunitățile din Georgia. Fuseseră plecați doar cinci minute, iar ea adormise deja.

I-am dat părul la o parte de pe obraz. Avea pielea prea rece. Frustrarea mi-a crescut și m-am uitat la dulăpiorul din apropiere. Am ridicat mâna, am deschis ușa și m-am folosit de elementul aer. O pătură moale, subțire, a zburat prin încăpere. Am înșfăcat-o și am înfășurat-o pe Josie în ea.

Eram neliniștit, semn că trebuia să mă hrănesc în ziua următoare. Aș fi putut rezista mai mult, probabil, dar nu voiam să permit nivelului de putere să scadă, nu când Josie era atât de vulnerabilă!

M-am uitat la nenorocitele alea de brățări. Trebuia să le scoatem. Pentru că zeii le creaseră, bănuiam că doar ei le puteau îndepărta.

Un zgomot de pași care se apropiau m-a făcut să îmi îndrept privirea spre ușă. O clipă mai târziu, Alex și-a vârât capul pe

ușă. Am ridicat mâna. Întorcându-mă spre Josie, m-am aplecat peste ea și am sărutat-o pe obraz. Nu s-a mișcat, iar eu m-am ridicat și am ieșit din cameră.

— Care-i mișcarea? am întrebat.

Alex a aruncat o privire în camera de zi.

— A adormit iar?

Mi-am trecut o mână peste piept.

— Da, a adormit cam la un minut după ce ați plecat voi.

Pe chipul lui Alex se citea îngrijorarea.

— Nu i-a mai fost rău, nu?

— De după-amiază, nu.

Am aruncat o privire în cameră, când unul dintre slujitorii îmbrăcați în robă albă a făcut o plecăciune și a trecut pe hol. Josie mâncase un mic dejun târziu în dimineața asta și îi fusese din nou rău.

— Cred că de vină sunt brățărilor de la încheieturi.

Ce mai era de spus? Era ceva în neregulă cu Josie, iar eu nu puteam face nimic.

Alex mi-a pus mâna pe braț.

— O rezolvăm noi.

— Bănuiesc că nu avem vești de la Marcus?

Seara trecută, îi spuseseam lui Alex să își sune unchiul și să afle dacă auzise despre asemenea brățări. Nu auzise, dar avea acces la o bibliotecă imensă, cu tone de texte străvechi. Trebuia să găsească ceva despre brățări acolo!

A clătinat din cap.

Aiden a venit de după colț, strecurându-și telefonul mobil în buzunar.

— Știți că am verificat comunitățile din statele de sud. Tocmai mi-au răspuns unii din Atlanta. În afară de atacuri sporadice ale daimonilor, nu au remarcat nimic suspect.

S-a sprijinit de perete, încrucișându-și picioarele la glezne.

— Am primit răspunsuri și de la comunitățile din Phoenix și Scottsdale. M-am gândit să verific și acolo, pentru că Josie a spus că era foarte cald.

Alex s-a încruntat puțin.

— Există copaci în Arizona?

Și eu, și Aiden ne-am întors spre ea. A ridicat o sprânceană.

— Da, iubito! Există copaci în Arizona.

Și-a dat ochii peste cap.

— Știi că există, doar că ea a zis că era o pădure *deasă*.

— Sunt câteva parcuri naționale.

— Ah, a murmurat Alex. Învăț ceva nou în fiecare zi.

— În orice caz, ai vreo pistă acolo?

— Nu, însă am stat de vorbă cu unul dintre Străjerii din Baton Rouge. Nu au avut mulți puri dispăruți, însă mi s-a părut interesat că au avut parte de ceea ce cred că ar fi atacuri ale umbrelor.

— Unde există umbre, sunt și titani prin preajmă.

— Treaba e că Josie a spus că a fost ținută într-un soi de pivniță, a zis Aiden. Nu cred că există multe case sau firme cu subsoluri.

— Poate că nu era o pivniță, a intervenit Alex. Poate că doar i s-a părut așa.

Avea dreptate.

— Trebuie verificat, dar nu plec de lângă Josie. Nu îi va plăcea asta, dar nici nu îmi schimb părerea.

— Poate dacă încerci să discuți asta cu ea într-un fel mai puțin cretin, va fi mai înțelegătoare.

Am ridicat din umeri.

— Mă poți duce acolo, nu? a întrebat Aiden. Ar dura doar câteva secunde. Apoi aş vedea dacă pot să prind o umbră și... să o conving să vorbească.

Mda, se putea face!

Alex s-a mutat de pe un picior pe altul.

— Stai așa! Nu îmi place.

Aiden a dat să deschidă gura.

— Nu ai idee dacă titanii sunt acolo sau nu. Apoi, nu că aş avea vreo îndoială în ceea ce privește firea ta războinică, dar locul ăla sigur geme de umbre. Nu poți merge singur. S-a întors spre mine și m-a întrebat: Mă poți duce și pe mine?

— Da! Dar ar însemna ca Josie să rămână fără apărare. Mi-am încrucișat brațele, apoi am adăugat: Nu-mi pasă dacă trec chiar și câteva secunde. Atâta durează să afle unde suntem.

Alex părea că ar vrea să mai insiste, dar și-a ținut gura închisă. Înțelept din partea ei!

Aiden a privit în camera în care dormea Josie.

— Trebuie să îi sun și să le spun că vin. Să le dau șansa să strângă o echipă. Probabil ar trebui să aștept câteva ore.

— Pentru mine este OK.

Întorcându-mă spre Alex, mi-am dat seama că abia se abținea să nu spună nimic.

— Poți să îmi faci o favoare și să rămâi cu ea, în caz că se trezește?

— Îmi amintesc ce s-a întâmplat ultima dată când...

— Alex! am avertizat-o.

— Bine! O să fiu cu ochii pe ea! Unde mergi?

— Trebuie să mă ocup de ceva.

— Cum ar fi?

Aiden a înconjurat umărul lui Alex cu brațul. A tras-o spre el. Pe deasupra capului ei, mi-a aruncat o privire care îmi transmitea că îi eram dator.

M-am răsucit pe călcâie și am trecut pe lângă scară, văzându-l pe Basil la intrarea în bucătărie.

— Știi unde este Karina?

— La templu, *Kýrios*.

Pe toți zeii!

— Vrei să merg după ea?

Ținând cont că Alex era chiar în capătul holului și că prima dată când o văzuse pe Karina făcuse o mutră de parcă ar fi vrut să o împingă în ocean, m-am gândit că nu ar fi fost tocmai înțelept.

— Merg eu la ea!

Pentru că mersul era depășit, mi-am imaginat curtea de afară și, o secundă mai târziu, eram acolo, chiar în exteriorul ei. Din urnele de titaniu se ridicau flăcări. Un preot și o preoteasă se aflau de fiecare parte a porților închise.

Expirând cu năduf, m-am uitat la templul de gresie și la runa invincibilității de deasupra porților. Ultimul lucru pe care îl voiam era să intru, dar nu îi întrebasesm încă despre brățări. Trebuia să mă hrănesc, și cât mai curând, însă nu mi se părea OK să o aduc pe Karina în casa în care se afla Josie. Iar să o țin pe Karina aici făcea totul să pară dubios.

Era o situație fără ieșire.

Fiecare pas făcut mi se părea de parcă aș fi călcat prin apă măloasă. Am ajuns la treptele late și am simțit o încărcătură de energie rostogolindu-mi-se pe spate. Mi-am înghițit o injură când cei doi preoți au făcut o plecăciune. Am deschis porțile și am văzut interiorul templului pentru prima dată.

Aerul răcoros mirosea a tămâie. Interiorul era larg și deschis. Nicio statuie și niciun artefact religios pe pereții. În spate existau alte uși, închise, care duceau spre camerele în care presupuneam că locuiau preotesele și preoții.

O singură persoană era în templu.

Karina se afla în fața unul altar alb, așezat pe un podium, și am constatat că mă înșelasem: în templu se petreceau lucruri ciudate. O singură lumânare era aprinsă în centrul altarului. Lângă ea se afla sursa mirosului. Tămâia care ardea. Lângă lumânare părea să se afle un pumnal de argint, asemănător cu cele folosite de Academia Legământului. Nu voiam să știu de ce îl aveau sau la ce îl foloseau.

Karina a făcut o plecăciune adâncă.

— *Kýrios*, te așteptam.

Super ciudat.

— Ce crezi despre templu? a întrebat ea, cu mâinile unite în față.

Ca de obicei, părul ei negru era aranjat în vârful capului, într-o coafură complicată.

— Este... destul de neimpresionant.

— Ai fost în multe temple, *Kýrios*?

— Nu! Este primul.

Karina a schițat un zâmbet.

— Atunci, te asigur că este relativ impresionant, comparativ cu altele.

Trebuia să o cred pe cuvânt.

— Vrei să te hrănești acum? a întrebat.

Mi s-a strâns ceva în piept și m-am trezit clătinând din cap, deși plănuisem tocmai asta.

— Nu, nu chiar acum.

O privire înțelegătoare și o încuviințare.

— Cum dorești!

Era o conversație dubioasă rău.

— Am venit să văd dacă știi ceva despre... brățările acelea din jurul încheieturilor lui Josie. Titanii i le-au pus pentru a-i bloca abilitățile de semizeu, iar noi nu i le putem scoate. Cred că o împiedică să își revină complet și îi fac rău.

— *Kyría* este bolnavă?

— Așa cred.

Am făcut un pas în față și m-am oprit la câțiva metri de Karina. Simțeam eterul din ea; aproape că îl vedeam sclipindu-i în vene.

— Este semizeu. Nu ar trebui să îi fie rău.

— Nu ar trebui. Nu cunosc aceste brățări, dar sunt convinsă că olimpieri au habar ce e cu ele.

— Nici măcar tatăl ei nu îmi răspunde la chemări.

Ridicându-și poala rochiei, Karina a coborât de pe podium.

— Ar trebui să încerci să îl chemi din nou.

Cu greu mi-am înăbușit un blestem.

— Ar fi inutil.

Și catastrofal, pentru că, dacă Apollo îmi ignora din nou chemarea, voiam să arunc ceva în aer.

— Știi că templele sunt ca niște porți spre Olimp? a întrebat ea. Zeii îți aud rugăciunile mult mai limpede aici.

S-a oprit lângă mine.

— Mai ales dacă verși nițel sânge în foc.

— Poftim? am întrebat-o în timp ce îi aruncam priviri de-a dreptul bănuitoare.

— Ar trebui să încerci! m-a sfătuit și a trecut pe lângă mine. Aștept afară.

Întorcându-mă, am privit-o alunecând ușor pe podeaua templului și ieșind. Am ridicat privirea spre deschizătura care

permitea soarelui să pătrundă înăuntru. Ce spusese acum suna nebunesc, dar ce aveam de pierdut dacă încercam?

Dacă olimpienii creaseră brăţările, Apollo ştia cu siguranţă cum să le scoată. Să apelez la el pentru ajutor mă făcea să vreau să-mi dau un şut în boaşe, dar eram dispus să încerc orice pentru Josie.

Străbătând templul, am urcat pe podium şi m-am apropiat de altar. Mă îndoiam că va funcţiona, dar am luat pumnul. Să vărs sânge în flacăra? Clătinând din cap, mi-am crestat palma. O dungă subţire de sânge a apărut la suprafaţa pielii. Am strâns pumnul deasupra flăcării, până când au curs câteva picături de sânge.

Am ridicat sprâncenele.

— Ce mama naibii?

Sângele era roşu, însă avea o patină albastră. Şi strălucea.

Sângele meu *strălucea!*

Am văzut cum picăturile au atins flăcările. Focul a fâsâit şi a trosnit. Mi-am tras mâna înapoi. Fumul a devenit negru şi apoi cenuşiu. Înjurând, mi-am ridicat privirea spre tavan.

— Apollo? Dacă mă auzi, trebuie să-ţi mişti fundul aici, acum. *Fiica ta are nevoie de tine.*

Am aşteptat.

Nimic.

Am închis ochii şi am clătinat din cap. Ce crezusem? Nu voia să vină nici măcar pentru propria lui...

O explozie de putere pură a umplut templul, făcându-mi pielea să vibreze de parcă atinsesem un cablu sub tensiune. Ochii mi s-au deschis. Ceafa mă furnica.

— M-ai chemat?

M-AM SIMȚIT CUPRINS de emoții care se băteau cap în cap la auzul vocii lui Apollo. Eram ușurat că răspunsese, în sfârșit, pentru că poate o ajuta pe Josie. Cu toate acestea, simpla lui prezență mă scotea din minți.

M-am întors încetișor, și iată-l!

Apollo se afla în centrul templului, cu ochii complet albi strălucind ca niște nenorocite de becuri. Cândva, îl respectasem pe Apollo. Atunci pretindeam că sunt Leon, un Străjer cu sânge pur. Poate că respectul durase și după ce aflasem ce era – de exemplu, când se asigurase că Alex era bine îngrijită, după ce Ares îi rupsese și ultimul os din trup.

Acum, nu voiam altceva decât să îi retez capul de pe umeri.

— Era și timpul, am spus. Trebuie să recunosc că ai avut tupeu să apari.

Apollo a ridicat bărbia.

— Nu îmi poți face rău într-un templu.

— Deci, ești „în siguranță” într-un templu?

— Dacă ne-am juca leapșa, da, a răspuns.

— Cât ne aflăm în templu, sângele pe care l-ai vărsat în flacăra ne anulează abilitățile. Nu te pot răni, iar tu poți doar să stai acolo, bosumflat. Apropo, să nu te îndoiești vreodată dacă am tupeu să fac ceva!

Erau atâtea lucruri pe care i le puteam servi ca răspuns, dar aveam treburi mai importante de discutat!

— Unde naiba ai fost? Fiica ta a fost capturată de Hyperion. Fiica ta, Apollo. Știi măcar ce...

M-am întrerupt, făcând un alt pas în față.

— Eu te-am chemat. Alex te-a chemat. Unde erai?

Apollo a rămas tăcut.

— Unde erai tu, *Seth*? Ultima dată când am verificat, nici tu nu erai acolo.

— Ah, crede-mă! Știu exact unde am fost și de ce am fost acolo. Și știu precis ce greșeală imensă am făcut când am părăsit-o pe Josie. Am făcut-o pentru că am crezut că ar fi mai în siguranță departe de mine. Nu este o scuză. Este cel mi mare regret al meu. Dar tu... Cum ai putut să nu știi ce i se întâmpla? Cum de nu *ai simțit*?

— Nimic din ce spun nu va schimba lucrurile, nu?

— La naiba, nu! am strigat.

Afară, tunetul a zguduit templul. Se prea poate ca abilitățile mele să fie blocate la interior, dar afară venea furtuna.

— Te-am chemat, iar tu ne-ai ignorat. Fiica ta dispăruse, iar tu știai ce însemna asta și cine o răpise. Și ne-ai ignorat. Pe noi și pe *ea*.

Apollo a privit în altă parte.

Aș fi putut să îi reproșez atâtea alte lucruri! Faptul că o mințise în legătură cu mama ei. Cum nu o tratase niciodată ca pe o fiică, atunci când era prin preajmă. Cum îi descătușase

puterile fără să îi explice tot ce presupunea asta. Puteam continua o veșnicie, dar trebuia să mă concentrez.

— Josie nu se simte bine.

A întors iute capul în direcția mea. Gata, acum era atent!

— Dar s-ar putea să știi asta, deja. Nu m-ar surprinde.

— Ai grijă! m-a avertizat.

— Ah, dar credeam că nu ne putem face rău unul altuia.

— Nu înseamnă că nu putem încerca.

— Mi-ar plăcea să te văd, am răspuns cu răceală. Pentru că, încet, încet, învăț că abilitățile cu care am fost înzestrat te pot face să pari un puști care mânuiește un pistol cu apă.

— Ce s-a întâmplat cu fiica mea?

Să îl aud rostind cuvântul „fiică” m-a făcut să văd lumea în nuanțe de ambră. Dar să îl enervez pe Apollo și să îl fac să plece fără să obțin ce doream nu o ajuta pe Josie. Trebuia să mă calmez.

Am inspirat adânc.

— Nu își revine pe cât de repede ar trebui. I-a fost rău și abia dacă simt eter înăuntrul ei.

Apollo a privit spre ușă. Pentru o clipă am crezut că va pleca, dar el a închis scurt ochii. Când i-a redeschis, aveau irisuri – irisuri de un albastru ca marea. Ca ale lui Josie, cu excepția pupilelor; ale lui nu erau negre, ci albe, și asta îl făcea să arate foarte ciudat.

— Când era prizoniera titanilor, i-au pus niște brățări care îi blochează puterile, am explicat.

— Rahat! a bombănit Apollo.

Nu suna bine deloc.

— Deci știi ce-i cu ele?

A încuviințat scurt.

— Brățările acelea sunt confecționate în Tartar pentru a-i îngropa pe titani. Anulează efectele eterului. Pot încetini vindecarea, dacă rănilor ei sunt... suficient de grave. Dar nu ar trebui să îi facă mai mult rău.

— Păi, îi fac. Trebuie să i le scoatem.

— Doar Hades are această abilitate.

— Atunci, putem să-l aducem pe Hades aici, să se ocupe?

— Niciun alt zeu nu se va apropia de tine sau de Josie. Nu vor risca așa ceva.

Furia îmi fremăta sub piele. Lași nenorociți!

— Adu-l în templu, și vin și eu cu Josie!

— Nu vor risca nici în templul ăsta, nici în orice alt templu, a răspuns Apollo. Nu au încredere în tine. Nu au încredere în ce ești și în lucrurile de care ești capabil.

— Și tu?

— Eu știu că ești capabil de orice. Aș putea să o duc pe Josie la Hades...

— Nu se va întâmpla.

— Ai fi în stare să refuzi un ajutor pentru ea?

— Refuz ideea ca ea să plece oriunde doar cu tine. Să nu crezi că am uitat că Hades a vrut să o elimine pe Alex.

— Asta nu are legătură cu Alex.

— Dar arată că aveți obiceiul să faceți alegeri de rahat. Nu o las pe Josie fără apărare, nici măcar cu tine. Gândește-te la altceva! Brățările acelea trebuie date jos.

Apollo avea o expresie stranie. Părea aproape mândru, dar nu avea sens. Cred că era constipat, mai degrabă.

— Voi merge la Hades, să văd ce se poate face.

— Cum de nu ai știut ce i se întâmpla? Prin ce a trecut? Sau nu îți pasă?

— Nu pune la îndoială ce simt pentru fiica mea sau ce aş face pentru ea! m-a avertizat cu o voce bizar de calmă. Nu înţelegi şi nu ai putea să înţelegi.

Mda, suna ca o găleată de rahat.

— Măcar eu pot recunoaşte că am greşit când am plecat. Tu nici măcar nu recunoşti că nu ai fost acolo pentru ea.

Apollo a închis ochii şi a părut să numere în gând. Când a redeschis ochii, părea că încă voia să mă lovească. Ghinion!

— Ai luat decizia corectă.

— Poftim? am întrebat uimit.

Ochii lui ciudaţi i-au întâlnit pe ai mei.

— Să o părăseşti a fost decizia corectă, la momentul acela. Ai arătat un nivel de... stăpânire de care nu te credeam capabil.

Oare Apollo îmi făcea un compliment?

— Ai plecat pentru a o proteja. Nu ai nicio vină.

Eram mut de uimire.

Apollo a făcut un pas în spate, cu privirea la altar.

— Mă duc la Hades. Mă voi asigura că ne ajută, într-un fel sau altul.

Dacă se aştepta să îi mulţumesc, putea să aştepte o eternitate. Dar voiam să îl întreb ceva.

— Ai ştiut? Ai ştiut mereu ce voi deveni?

A oftat adânc.

— Sunt zeul profeţiei.

— Nu e tocmai un răspuns.

Apollo a tăcut o clipă, apoi a zis:

— O profeţie nu oferă nicio garanţie privind desfăşurarea evenimentelor. Nu toate aspectele destinului sunt gravate în piatră. Eu am prevăzut ascensiunea Celui Numit. Am prevăzut ce avea să vină, dar încă se poate schimba.

— Ştii, un avertisment ar fi fost grozav.

— Ce s-ar fi schimbat?

— Dacă știam ce urma să devin și ce puteam controla, nu aș fi părăsit-o pe Josie.

— Și plănuiești să continui să te hrănești din preotesele tale, fără știrea ei? Sau vrei să te hrănești din ea?

Un val de furie m-a lovit direct în piept, așa că am făcut un pas spre Apollo.

— Sau poate mă mut în Olimp și nu mai trebuie să-mi fac griji pentru hrănire. Cred că Olimpului i-ar prinde bine o schimbare de decor.

Ochii lui Apollo au redevenit complet albi.

— Asta e o amenințare?

Am zâmbit strâmb.

— Cred că va trebui să așteptăm și să vedem.

Expresia i-a încremenit, iar trăsăturile i-au devenit impasibile, în timp ce începea să dispară.

— Atunci, așteptăm!

Josie

Visam din nou.

O parte din mine își dădea seama de asta – o parte abia vizibilă, care știa că nu mă aflam la Academie, ci acasă la Seth. Știam asta, dar simțeam briza caldă pe brațe și în părul desprins. Vedeam statuile înalte, de marmură, care se aliniau în curte, când străinul cu păr blond și ochi albaștri a venit spre mine și mi-a luat mâinile într-ale lui.

— Salut! a spus.

Am auzit pe cineva plângând în spatele meu, când mi-a întors mâinile cu palmele în sus.

— E timpul, nu crezi?

— Timpul pentru ce? am întrebat, confuză.

Străinul a zâmbit ștregărește.

M-am ridicat brusc. Pătura moale a alunecat și mi s-a adunat în jurul taliei. Am privit prin cameră. Tămpile îmi zvâcneau de parcă mi-ar fi ocupat cineva craniul și ar fi început să lovească în niște tobe.

— Te-ai trezit.

M-am răsucit brusc și am văzut-o pe Alex la intrarea în camera de zi. Avea o cană în mână.

— Da! M-am trezit.

A intrat. Coada ei lungă sălta la fiecare pas.

— Cum te simți?

— Aș zice că bine.

Dând pătura la o parte, mi-am pus repede picioarele goale pe podea.

— De fapt, mă doare îngrozitor capul.

— Pot să îți aduc un leac, *Kyria*? a întrebat Basil, fără să-mi dau seama că apăruse brusc în ușă.

Și eu, și Alex am căscat ochii. Nici nu îl auziserăm.

— Mersi! Ar fi grozav!

Basil a făcut o plecăciune și a dispărut. M-am uitat la Alex.

— E vreun soi de fantomă ninja sau așa ceva?

— Așa cred, a chicotit ea.

— Unde e toată lumea?

— Aiden dă câteva telefoane, a zis Alex și s-a lăsat să cadă într-un scaun din apropiere. S-ar putea să avem o pistă.

— Serious?

Ea a încuviințat, sorbind din cană, care mirosea a cafea.

— Există o comunitate de puri unde s-au raportat atacuri ale umbrelor. Se află lângă Baton Rouge. Aiden va... va pleca

acolo, mâine-diminează. Seth îl va duce. Va încerca să prindă o umbră și să o facă să vorbească.

— Se duce singur?

— Da! Și nu sunt deloc încântată.

Alex s-a lăsat pe o parte, punând cu grijă cana pe o măsuță, lângă ea.

— Nu că nu cred că este în stare să își poarte singur de grijă, dar...

— Înțeleg. Este periculos. De ce nu mergi cu el?

— Ca să merg, Seth ar trebui să mă ducă și pe mine, iar asta ar însemna să rămâi singură.

Am ridicat din sprâncene.

— Dar pot rămâne singură.

— Știu, dar...

— Serios! Aiden nu ar trebui să facă asta de unul singur și să te lase aici, să îți faci griji pentru el, fiindcă eu n-aș putea rămâne singură două secunde.

Încercând să îmi calmez durerea de cap, mi-am masat tâmpilele. Nu m-a ajutat.

— Unde este Seth?

Alex s-a uitat în altă parte, clătinând din cap.

— Nu... sunt sigură.

Mi s-au mijit ochii.

— De ce am senzația că nu știi?

Înainte să poată răspunde, Basil s-a întors. Am lăsat jos mâinile când am văzut că ducea un borcan cu ceva cu miros mentolat. Nu aspirină. Nici apă.

Basil mi-a zâmbit.

— Acesta este ulei de mentă. Când îl aplici la tâmpile, calmează durerea provocată de migrene. Vei descoperi că este mai eficient decât orice produs chimic. Îmi permiți?

— Sigur, am șoptit, privind-o pe Alex.

Își luase cana și vedeam cum ridica din sprâncene peste buza ei.

Basil și-a uns vârful degetelor cu ulei și mi-a masat cu blândețe tâmplele. Uleiul era rece, dar s-a încălzit repede. Masajul scurt m-a făcut să mă simt mai bine. Dacă nu funcționa, măcar miroseam bine. Îmi amintea de Crăciun.

— Mulțumesc! am spus.

— Mai ai nevoie de ceva, *Kyría*?

Am clătinat din cap, nițel jenată de ideea că exista cineva care aștepta să facă lucruri pentru mine. De fapt, eram foarte jenată. Basil a făcut o plecăciune adâncă, apoi a plecat. Am avut sentimentul că rămăsese pe hol.

— Și acum Seth, am spus. Unde este?

— Chiar aici, a răspuns Seth.

Am tresărit, auzindu-i vocea. Apăruse de nicăieri și stătea în mijlocul camerei de zi.

— Sfinte boașe de daimon! a strigat Alex, iar cafeaua i s-a revărsat din cană pe tricou. Nu era necesar.

Seth a rânjit.

— Chiar nu era, i-am spus, cu mâna la inimă. Doar pentru că poți apărea și dispărea în și din camere nu înseamnă că e cazul.

— Dar este atât de amuzant!

Alex își tampona tricoul.

— Pe toți zeii, vei deveni la fel de nasol ca idiotul de Apollo!

— Asta este o insultă! a bombănit Seth și mi s-a alăturat pe canapea. De ce miroși a... Crăciun?

Mi-au tremurat buzele. Uneori, mi se părea că Seth și cu mine nu am fi putut fi mai diferiți. Alteori, credeam că împărtășim aceeași minte.

— Mă durea capul, iar Basil mi-a dat cu niște ulei de mentă.

— Sunt surprinsă că știi cum miroase Crăciunul, a murmurat Alex, apoi a oftat, privind-se. Acum miros a cafea.

Seth mi-a atins brațul și m-a înfiorat.

— Cum te simți?

— Bine.

Pentru că aproape avusesem un infarct, nu prea mai dădeam atenție durerii de cap.

— Mă bucur că ai decis să apari. Trebuie să vorbim!

Seth i-a aruncat o privire lui Alex, care i-a zâmbit larg. El s-a uitat bănuitor la ea.

— Doar nu ai de gând să îl lași pe Aiden să meargă singur și să vadă ce e cu umbrele, i-am spus. Când a deschis gura, am continuat: Cât îți ia să duci doi oameni acolo și înapoi? Câteva secunde? Voi fi bine timp de câteva secunde.

Chiar dacă credeam asta, am simțit un fior de gheață pe spate. Uram sentimentul.

— O duci și pe Alex!

S-a uitat lung la mine, apoi din nou la Alex.

— Tu ai convins-o?

Alex și-a dat ochii peste cap.

— Da! Pentru că nu gândește cu capul ei.

M-am uitat urât la el.

— A fost decizia mea și este decizia corectă.

Seth s-a sprijinit pe spate, proptindu-și un picior încălțat cu cizmă pe marginea măsuței de cafea.

— Mă mai gândesc, dar trebuie să îți spun...

— Nu încerca să mă distragi! am zis, răsucindu-mă spre el.

Alex trebuie să...

— Tocmai l-am văzut pe Apollo, m-a întrerupt Seth.

— Poftim?

Tocmai mă distrăsese.

Alex a tresărit pe scaun.

— Unde?

Seth m-a privit în ochi.

— L-am chemat la templu. Se pare că, dacă îți verși sângele în flăcări, nu poți face rău unui alt zeu în spațiul acela. Așa că a apărut.

Nu am spus nimic, pentru că nu știam ce să spun. Tata fu sese aici, pe insulă, și nu venise să mă vadă?

— L-am întrebat de brățări, a spus Seth, luându-mă de mână. A zis că doar Hades le poate scoate.

— Astea sunt vești bune! a exclamat veselă Alex și și-a prins genunchii cu mâinile. Trebuie doar să îl aducem pe Hades aici.

— Nu va veni aici, nici măcar dacă templul este sigur. Evident, olimpienii sunt deficitari la capitolul curaj.

Eram încă supărată fiindcă tata fusese aici, iar eu nu îl văzusem.

— Din cauza ta? a întrebat Alex.

Seth nici măcar nu a încercat să își ascundă rânjetul.

— Apollo se duce să discute cu Hades. Trebuie să-l convingă. Trebuie!

Alex a spus ceva, iar eu am simțit că încuviințam, dar întreaga mea ființă se simțea amorțită. Mă gândeam doar că fusese aici și... *Așteaptă!* Poate că Seth nu îl lăsase să mă vadă.

— A... a încercat să mă vadă?

Nu a răspuns imediat, iar eu mi-am dat seama care ar fi fost răspunsul. Am vrut să îmi retrag mâna, dar strânsoarea lui Seth a devenit mai puternică. M-a tras spre el. Am vrut să mă împotrivesc, dar, în clipa în care brațul lui mi-a înconjurat talia, am cedat. Mi-am apăsat obrazul pe umărul lui Seth și

am strâns din ochi, ca să-mi împiedic arsura prostească, inutilă, din ei.

De ce eram surprinsă?

— Nu am avut o conversație foarte plăcută, a spus Seth, după o clipă, iar mâna lui liberă mi-a atins obrazul. Și cred că a știut, chiar din clipa în care a părăsit templul, că nu o să stăm la taclale.

Am zâmbit vag și m-am prefăcut că nu știam că Seth inventa, de fapt, scuze pentru Apollo. Pentru că nu o făcea pentru el, era pentru mine, și apreciam, dar asta nu mă făcea să sufăr mai puțin.

Tata fusese aproape toată viața mea pe lista absenților. O lăsase pe mama să se afunde în starea ei tulbure, cu mințile pierdute, care fusese sau nu cauzată de el. Nu fusese prezent în viața mea, cu excepția unei veri lungi și singuratice. Mă... mințise cu privire la moartea mamei, iar dacă ar fi vrut să mă vadă, ar fi putut să o facă. Seth nu l-ar fi oprit și chiar dacă ar fi făcut-o, Apollo ar fi găsit o cale.

Durerea din piept s-a răspândit. Nici nu știam de ce mă durea atât de tare, dar, apropiindu-mă mai mult de Seth și deschizând încetișor ochii, mi-am dat seama că Apollo era tatăl meu de sânge.

Iar sângele... nu însemna nimic.

NU ERAM SIGUR ce m-a trezit și am fost chiar surprins că reușisem să ațipesc. Josie picase la datorie în jur de ora două după-amiaza. Îngrijorarea nu îmi dădea pace, iar gândurile circulau cu doi kilometri pe minut.

Unde naiba era Apollo?

Trecuseră trei zile de când apăruse în templu – patru de când Josie și cu mine încheiaserăm târgul –, iar vânătăile ei păliseră până la o nuanță de gălbui sau dispăruseră complet. Chiar și așa, obosea foarte ușor. Soarele nu o ajuta. Dormea toată noaptea, trezindu-se o dată sau de două ori după un coșmar; era întotdeauna un coșmar. După-amiază, deja se târa pe picioare. I se făcuse rău de două ori în ultimele trei zile, o dată înainte să ia micul dejun și o dată după. Nivelul eterului nu îi creștea, doar licărea rapid înăuntrul ei.

La exterior, Josie se făcea bine, dar la interior, nici pe departe. Nu puteam nega că nimeni, nici măcar marea preoteasă, nu știa ce să facă în timp ce îl așteptam pe Apollo.

Juram, după fiecare oră care trecea, că, dacă nu apărea cu o soluție pentru a scoate brățările, aveam să îl ucid data viitoare când își făcea apariția.

În ziua de după ce îl văzusem pe Apollo, îi dusesem pe Aiden și pe Alex în Baton Rouge. Mă sunaseră cu o seară înainte, după ce misiunea eșuase. Niciun semn de umbră. Dacă fuseseră acolo, plecaseră de mult. Voiau să revină aici și, cum mi-am dat seama că nu avea să ne strice compania lor, am făcut din nou șmecheria cu transportul.

Chiar dacă am plecat de lângă Josie doar câte zece secunde de fiecare dată, am detestat senzația. Titanii n-or fi avut idee unde ne aflam, dar sigur ne căutau.

Clipind tocmai la timp pentru a evita un braț care se agita, am sărit înapoi și am prins mâna lui Josie înainte să mi se lipească de nas. M-am sprijinit în cot și m-am uitat la ea.

Un strat subțire de sudoare îi acoperea fruntea, iar capul i se răsucea dintr-o parte în alta. Era palidă și încruntată, iar pieptul i se ridica și îi cobora mult prea repede.

Alt coșmar.

— Josie, iubito! am spus, dându-i drumul brațului și apucând-o de bărbie. Trezește-te! Haide, trezește-te!

Pielea din jurul ochilor ei s-a strâns, iar genele i-au fluturat. Au trecut câteva secunde până când ochii ei de azur m-au privit, plini de confuzie.

— Salut!

I-am atins buza de jos cu degetul mare. Tăietura i se vindecase, lăsându-i buzele moi și perfecte, ca întotdeauna. Am zâmbit, deși inima îmi bătea dureros în piept.

— Te simți bine?

— Da! Te-am trezit? a întrebat ea, somnoroasă.

Trecându-mi degetul mare peste obrazul ei, am sărutat-o pe frunte.

— Ai avut un coșmar.

— Da?

— Nu îți amintești?

S-a uitat la mine pentru o clipă și a oftat, ferindu-și privirea.

— Visam că eram iar *acolo*, a spus ea, fără să fie nevoie de explicații. Îmi pare rău!

— Nu trebuie să te scuzi. Netezindu-i părul, i-am îndreptat privirea înapoi spre a mea și i-am spus: Nu îți cere scuze pentru asta!

Josie m-a privit în tăcere și nu am știut ce să îi zic. Să o consolez cu vorbe nu îmi era ușor, dar voiam ca spusele mele să îi aducă alinare, ca să poată dormi fără să fie bântuită de amintirea celor trăite.

— Ce ai visat?

— Despre cum am fost... captivă acolo și...

— Și..., am îndemnat-o să continue.

M-am sprijinit în cot, iar ea s-a rostogolit pe o parte, cu fața spre mine.

— Nu contează! A fost doar un coșmar.

— *Joe...*

Și-a dat ochii peste cap, punându-mi o palmă pe piept. Avea degetele reci.

— Fie, Apolly-on! a zis și s-a strâmbat. Stai, nu mai pot să-ți spun așa! Nu-i corect!

Am chicotit.

— Mare păcat!

Mi-a mângâiat pieptul cu degetul.

— Ai plecat undeva cât dormeam? Mi s-a părut că am simțit că ai coborât din pat.

Am fost foarte surprins. Plecasem pentru scurtă vreme, ca să mă hrănesc.

— M-am văzut cu Basil câteva clipe.

Nu era tocmai o minciună. Chiar mă întâlnisem cu el, pe drum înapoi. Josie nu întrebase despre treaba cu hrănirea, iar eu speram să nu întrebe; cel puțin nu până când mă gândeam cum să îi explic că încă aveam nevoie să o fac.

— Sunt surprins că ai remarcat. Sforăiaai atât de tare...

— Nu sforăiam! s-a supărat și m-a plesnit peste piept. Ce insultă îngrozitoare!

— Nu e ceva de care să te rușinezi, am tachinat-o.

Mi-a aruncat o privire urâtă.

— Ești un ticălos!

— Dar mă iubești.

— Ai noroc!

Am simțit un junghi în inimă. Futu-i! Eram, într-adevăr, norocos. Să o aud spunând asta îmi provoca senzații pe care nici măcar nu mă pricepeam să le descriu.

Am tras de bretelele subțiri ale maioului pe care îl purta. Știam că, sub pături, nu purta pantaloni, și mă străduiam să nu mă gândesc numai la asta. Mă purtam frumos. Jucându-mă cu breteaua, m-am gândit la ce îmi spusese Aiden când îi adusesem înapoi pe el și pe Alex. O comunitate din Texasul de Est raportase un număr mai mare de puri dispăruți față de cel obișnuit. Speram ca aceea să fie pista noastră și ca Hyperion să fie găsit în apropiere. Voiam să închei săptămâna transformând adunătura de ticăloși în niște pete mânjite pe pământ. Poate, dacă îl ucideam pe Hyperion, Josie nu avea să mai fie atât de îngrozită.

— Arăți de parcă ai fi pe cale să-ți fracturezi creierul, a spus amuzată Josie.

Am ridicat o sprânceană, dar răspunsul deștept mi-a murit pe buze.

— Vreau să te ajut.

Privirile ni s-au întâlnit, iar Josie mi-a pus o mână pe umăr.

— Mă ajuți.

— Serios? Nu sunt atât de sigur. Ai coșmaruri în fiecare noapte, uneori și de două ori. Ești extenuată mereu și îți este rău. Vreau să te ajut! Spune-mi cum!

Josie nu a răspuns pentru o vreme, iar eu am știut că încerca să caute un alt subiect. Să se gândească la perioada în care fusese captivă nu era activitatea ei preferată. Nu o puteam învinui, dar știam și cât de mult rău puteau face vorbele nerostite și amintirile nedorite.

— Distrage-mă! mi-a șoptit, într-un târziu, trecându-și mâna peste pieptul meu și atingându-mi ceafa.

Degetele mi s-au strecurat în păr și mi-au mângâiat obrazul.

— Sărută-mă!

Nu am ezitat.

Nu o puteam refuza.

Niciodată.

Josie

Seth și-a aplecat capul, cu ochii luminați de un foc de ambră. În clipa în care buzele lui le-au atins pe ale mele, nu m-am mai gândit la cum se simțea podeaua de pământ bătătorit sub piele.

Sărutul a început blând, ca o apăsare ușoară, care m-a lăsat dorindu-mi mai mult decât o atingere a buzelor. Când a vrut să își ridice capul, l-am prins de ceafă și l-am ținut acolo.

— Mai vreau! am șoptit.

— Ești sigură?

— De ce nu aş fi?

— Ai trecut prin multe. Încerc să nu te grăbesc...

Ridicându-mi gura spre a lui, l-am întrerupt. A tresărit, apoi s-a liniştit. Nu eram grozavă la iniţierea partidelor de sărutat, însă i-am atins buzele cu vârful limbii şi le-a deschis imediat. Am adâncit sărutul, sperând să îi arăt că aveam nevoie să fim ca înainte, înainte să plece, înainte să repara Hyperion. De când ne regăsiserăm, doar ne sărutaserăm; nimic mai mult. Recent, începuse să mă țină în braţe, în pat, în loc să se asigure că era suficient spaţiu între noi.

Eu voiam mai mult.

Mâna lui Seth mi s-a încheştat pe umăr, iar eu am simţit cum îl străbătea un fior. Aproape că mi-am ținut respiraţia, temându-mă că se va retrage, dar nu a făcut-o. A scos un sunet gutural, un sunet animalic şi sexual, şi m-a sărutat cu adevărat. Mâna lui şi-a găsit drumul spre abdomenul meu.

— Bine! a murmurat el. Mă pricep să distrag.

— Cred că te pricepi la multe.

Încântată că nu trebuia să implor, am simţit că mă înmoi toată când mâna lui mi-a urcat pe coaste.

Limba lui a trecut peste a mea şi a prelungit sărutul până când am început să gâfâi, şi numai atunci şi-a retras gura. A chicotit când degetele mele l-au tras de păr.

— Cum ar fi? Nu te sfii! Îmi place când enumeri ce lucruri minunate pot să fac.

Mâna i-a alunecat peste sânul meu. Am tresărit. Degetele lui iscusite îşi croiseră drum pe sub marginea maioului meu şi găsiseră vârful care mă durea.

— Te pricepi foarte bine la... asta.

— Dar excelez? a întrebat el, prinzându-mi sfârcul între degete şi trăgând uşor.

Cu spatele arcuit, am gemut ușor și mi-am pus mâna pe umărul lui.

— Sigur că da!

A ridicat capul și a trecut la celălalt sân. Respirația lui caldă îmi dansa pe piele.

— Excelez?

— Cred că știi răspunsul.

Limba lui mi-a gădilat sfârcul.

— Cred că trebuie să te aud spunând-o.

— Da, excelezi! am spus, cu degetele înfipte în carnea lui.

Mi-a răsplătit răspunsul cu altă atingere de limbă și cu o mușcătură scurtă, care m-a făcut să mă topesc pe dinăuntru. S-a ridicat, cu limba mângâindu-mi gura, iar mâna lui mi-a alunecat pe abdomen și vârfurile degetelor i s-au strecurat sub banda chiloților mei. S-a oprit, cu gura jucându-se cu a mea, și, pentru o clipă, m-am îngrijorat că nu va merge mai departe. Însă mâna lui s-a mișcat, iar un deget lung mi-a mângâiat centrul.

— Oh, pe toți zeii! am șoptit.

— Da?

Am râs ușor.

— Îmi dau seama deja că și la asta crezi că mă pricep, a spus cu o voce profundă.

Trecându-mi mâna peste brațul lui muscular, i-am cuprins antebrațul.

— Cred. *Chiar* cred asta.

— Atunci ar trebui să fac o demonstrație.

Un deget i-a alunecat adânc înăuntrul meu. Șoldurile mi s-au împins în el, când senzația puternică mi s-a revărsat în trup. Degetul lui mare desena cercuri pe nodul de nervi, în timp ce adăuga încă un deget înăuntru. Mai întâi, degetul lui

s-a mișcat lent, apoi și l-a încârligat și m-a făcut să-mi pierd controlul. Nu, era o minciună. Nu avusesem niciodată control când venea vorba despre Seth și despre *asta*. M-am ținut de brațul lui și m-am frecat de mâna lui, apucându-l de păr cu cealaltă mâna. Sărutul lui mi-a înghițit strigătul de eliberare.

M-am prăbușit pe pat. Pentru o clipă, am zăcut acolo, lăsând valurile de plăcere să îmi inunde trupul. El și-a scos mâna dintre coapsele mele. L-am privit printre gene cum își duce degetul la gură.

Sfinte Sisoel!

M-am încordat din tot trupul. L-am prins de pantalonii largi. S-a oprit deasupra mea.

— Nu ai terminat să mă distragi, i-am spus.

— Hm? a zis și m-a apucat de șold. A fost numai despre tine.

Am tras de el, pentru că doream ca trupul lui să fie lipit de al meu, dar el nu s-a clintit.

— Vreau să fie despre noi.

M-a sărutat și a scos din nou sunetul acela aspru.

— Ce am făcut a fost despre noi, mi-a spus.

Îi simțeam erecția lipită de șold, așa că știam că vrea și el; că mă vrea pe mine. Dar, cum bănuiam, se abținea.

— Seth, te doresc!

A închis ochii.

— N-o să mă plictisesc niciodată să aud *asta*.

— Atunci, lasă-mă să te am! Complet!

Coborându-și fruntea spre a mea, a murmurat:

— *Psychi mou*, vreau să fii pregătită.

— *Sunt pregătită!*

Nu a răspuns, dar degetele lui mi-au mângâiat încheietura, deasupra brățării. Nu mi-a dat mâna la o parte, dar a ținut-o pe loc.

— Nu mă grăbești să fac ceva pentru care nu sunt gata, i-am spus. Nu ai face-o niciodată. Știu... că sunt mereu în siguranță, când sunt cu tine.

— Nu ai fost în siguranță când m-am hrănit din tine.

— Nu mi-ai făcut rău. Nici nu am simțit și, oricum, nu s-a comparat cu tot ce am pățimit când eram... cu *ei*, i-am spus. Am discutat deja despre asta. Să faci asta fără permisiunea mea nu a fost OK. Dar te-am iertat și ai promis că nu o vei mai face fără să mă întreb. Am trecut peste asta. Am încredere în tine, Seth. Am încredere că voi fi mereu în siguranță cu tine, am repetat. Că te vei asigura mereu de asta.

A încremenit, pentru o clipă, apoi a spus:

— Nu te merit.

I-am mângâiat obrazul.

— Vezi, așa ești tu: prostuț.

A scos un chicotit.

— Mă meriți, am continuat. Îmi meriți iubirea.

De îndată ce acele cuvinte mi-au părăsit buzele, gura lui s-a lovit de a mea, și știam că nu se va opri de data asta. Nu mă va întreba dacă mă simțeam bine și nu se va îngrijora dacă eram pregătită. Făceam asta.

Buzele lui mi s-au mișcat pe gât, lăsând în urmă o dără de sărutări fierbinți și de fiori. Senzațiile îmi alergau pe piele, inima îmi cânta, și era mai bine...

O bătaie în ușa m-a făcut să tresar.

Deasupra mea, Seth m-a mușcat ușor de gât.

— Ignoră!

— Bine! am gemut și mi-am înfășurat degetele în jurul erecției care îi întindea pantalonii largi, de bumbac.

A gemut, cu fața îngropată în pielea mea. Mi-am ținut respirația, iar gura lui s-a închis deasupra sânului meu și tot trupul mi s-a încordat și s-a cutremurat.

S-a auzit din nou bătaia în ușă, de data asta mai tare și mai insistent, însă Seth se mișca mai departe, iar mâinile lui dădeau pătura la o parte.

— Seth! a strigat Aiden. Știi că ești înăuntru!

Capul lui Seth s-a oprit la un centimetru distanță de tărâmul promis.

— Dacă nu pleci în clipa asta, Aiden, îți voi face rău fizic, cu mare bucurie!

— Da, va trebui să îmi asum riscul.

Seth a scos un mârâit scurt, ridicându-se.

— Te avertizez...

— Tocmai am primit vești de la Deacon.

Vocea lui Aiden pătrundea prin ușa închisă.

— Au găsit semizeul din Canada.

DUPĂ MULTE CERTURI și câteva uși trântite, după ce am amenințat că voi fura o barcă în care să părăsesc insula și apoi voi lua avionul, Seth a cedat și mi-a permis să merg cu ei la Academie.

Apreciam că era îngrijorat pentru mine, însă Academia Legământului era străjuită, așa că aveam să fiu în siguranță. Nu era ca și cum am fi condus până acolo. Seth urma să ne transporte în felul lui superspecial.

Nu vedea rostul să mergem toți acolo, dar, din ce pricepuse Aiden de la Deacon, fata pe care o aduseseră cu ei nu era tocmai încântată de ce se petrecea. Potrivit lui Deacon, se baricadase într-un dormitor și refuza să iasă. Firește, orice pur ar fi putut sparge ușa, dar să procedeze așa nu ar fi ajutat la nimic. Gable încerca să o convingă pe fată, povestindu-i prin ce trecuse el.

Mai exista și șansa de a fi răpit persoana greșită, pentru că nu îl avuseseră cu ei pe Herc, care să adulmece sângele

de semizeu, așa că speram cu toții că băieții nu comiseseră vreun delict. Eram curioasă cum stabiliseră că era unul dintre semizei.

Mai mult, nu voiam să fiu lăsată în urmă, ca o demoazelă fragilă. Refuzam. Ultimul lucru de care aveam nevoie era o perioadă nesfârșită de una singură, ca să-mi amintesc de timpul petrecut cu titanii sau de moartea mamei. Subconștientul meu se pricepea deja de minune la treaba asta.

Și, de parcă nu aș fi avut suficiente motive de îngrijorare, începeam să mă stresez serios pe seama perioadelor de greață și de oboseală. Nu o dată în ultimele zile încercasem să îmi dau seama când avusesem ultimul ciclu. Viața mea fusese complet dată peste cap de când dădusem peste Seth pe scara de la Universitatea Radford. Stresul poate afecta ciclul lunar, dar eram sigură că nu mai avusesem o menstră de peste o lună.

Dar – și era un „dar” foarte important – fusesem și înfometată în timp ce mă ținuseră captivă. Știam că asta putea influența lucrurile. Nu credeam că aș fi avut simptome de... sarcină atât de repede după sex neprotejat. Nu se întâmplase cu atât de multă vreme în urmă, chiar dacă părea o veșnicie. Trecură doar trei săptămâni. Nu credeam că femeile au simptome chiar atât de repede, dar nici eu nu eram tocmai o femeie obișnuită.

Și, sincer, cum ar fi putut rezista o sarcină la lucrurile prin care trecusem?

De fiecare dată când mă gândeam serios la posibilitatea de a fi însărcinată, simțeam un gol în stomac. Nici măcar nu puteam procesa ce ar fi putut însemna asta.

Așa că, tipic pentru o fată de 21 de ani, am decis să îmbrățișez negarea și să resping ideea. Deocamdată.

După ce mi-am pus o pereche de blugi pe care mi-i adusesese Basil și mi-am prins părul în coadă, am fost gata de plecare. Seth și-a făcut treaba *cool*, de zeu, ducându-l mai întâi pe Aiden la Academia Legământului.

— E atât de ciudat! a spus Alex, clătînând din cap. Ai crede că m-am obișnuit, dar nu – e prea ciudat.

— Dar și grozav.

— Sunt foarte geloasă.

Am zâmbit. Seth a reapărut în fața noastră, făcându-mă să tresar. A zâmbit și el când m-a luat de mână.

— Te iau pe tine acum. Ești gata?

— Nu tocmai.

Am privit-o pe Alex, sperând că experiența nu îmi va provoca voma. Astăzi, stomacul meu părea în regulă, dar nici nu mai fusesem transportată așa.

— Pare foarte ciudat.

— Da, este, a spus ea, cu ochii mari.

Înconjurând cu un braț talia lui Seth, am inspirat adânc și m-am pregătit cum m-am priceput, adică am închis ochii.

— Gata!

Seth a chicotit.

— Arăți de parcă te-ai pregăti să sari din avion.

— Mai taci! am mârâit, ținând ochii închiși.

A râs iar, apoi i-am simțit respirația pe obraz. O clipă mai târziu, buzele lui le-au atins pe ale mele. Am tresărit, iar el a profitat, sărutându-mă adânc.

— Mă bucur că nu așa am ajuns eu aici, l-am auzit pe Aiden comentând.

Am deschis ochii și am văzut mai întâi o pereche de ochi sclipitori, de bronz. Apoi m-am uitat în jur. Nu mai eram acasă la Seth. Ne aflam într-un birou mare. L-am recunoscut imediat

pe bărbatul mai în vârstă din spatele mesei de lucru. *Marcus*, unchiul lui Alex și decanul universității. Eram la Academia Legământului.

— Ai uitat că excelez la distragere? a murmurat Seth în urechea mea.

M-am înroșit până în vârful urechilor.

La naiba!

Chiar se pricepea.

— Mă întorc! a spus Seth, sărutându-mă pe obraz.

Înainte să pot spune ceva, a dispărut, iar eu m-am trezit cu Deacon în fața mea, numai bucle blonde și ochi argintii.

— Deacon!

Abia dacă am reușit să îi rostesc numele că deja eram strânsă în brațele lui lungi și îmbrățișată până am chițăit. Râzând, l-am strâns și eu în brațe.

— Mă bucur să te văd!

— Nici nu ai idee cât de mult mă bucur eu.

M-a legănat dintr-o parte în alta și jur că m-a ridicat de la pământ, pentru o clipă.

— Rahat, mă bucur mult!

După ce m-a lăsat Deacon jos, am fost îmbrățișată de Luke.

— Ne-a fost dor de tine! a spus el, apoi s-a dat înapoi, încă ținându-mă de brațe.

Fața lui frumoasă era tot numai un zâmbet.

— Aripioarele de pui și cartofii prăjiți nu sunt la fel fără tine.

— Nici să ne uităm la *Supernatural*, a comentat Deacon.

Lui Luke îi place numai de Sam, iar eu am mare nevoie de echipa mea pro-Dean.

Clipind brusc ca să scap de lacrimi, am râs iar. Țștia doi! Îi cunoscusem cu doar câteva luni în urmă, însă erau prietenii mei și îmi lipsiseră.

— Păi, trebuie să facem rost de aripioare cu cartofi și să ne uităm la *Supernatural*. Ah, și de bacon!

Academia avea un bacon fantastic. Nu știam ce îl făcea atât de gustos, dar era.

Deacon a încuviințat.

— Nu putem uita baconul.

Abia dacă mi-am revenit, că Marcus mi-a zâmbit și el.

— Mă bucur să te revăd, domnișoară Bethel.

— Mulțumesc!

Am înghițit cu greu, când a reapărut Seth, cu o Alex șocată de-a dreptul.

S-a împleticit un pas și a clătinat din cap.

— Pe buricele zeilor, n-o să mă obișnuiesc niciodată cu asta! Niciodată!

— Încearcă să vezi cum este să-ți apară brusc în birou, a comentat Marcus.

Seth a venit lângă mine.

— Dar nu ar mai fi amuzant dacă mi-aș anunța venirea.

— Așa este.

Marcus a ridicat din sprâncene și s-a sprijinit de spătar.

— Acum, că suntem toți aici...

— Armata Fantastică s-a reunit iar.

Deacon a rânjit, iar fratele lui a oftat adânc.

— Era cazul.

— Avem o problemuță, a continuat Marcus.

— Doar una mică, a spus și Deacon.

Alex s-a trântit pe un scaun din fața biroului.

— Semizeul nostru canadian refuză să creadă că este ce spunem noi că este și că noi suntem ce spunem noi că am fi.

— Nu mă surprinde! a zis Aiden și și-a încrucișat brațele. Majoritatea muritorilor nu știu că existăm.

— Da, însă ea nu este ca ei, a spus Luke.

Simțindu-mă brusc amețită, m-am așezat pe scaunul de lângă al lui Alex.

— Cum așa? Stați puțin! Suntem siguri, siguri că este persoana căutată?

— O întrebare bună! a zis Alex. Răpirea este un delict.

— Practic, chiar dacă este semizeu, tot au răpit-o. Seth a ridicat din umeri când l-am privit cu toții, apoi a adăugat: Eu doar spun lucruri evidente.

— Vrei să faci onorurile? s-a întors Luke spre Deacon.

— Desigur!

Deacon nu ar fi refuzat în veci să se afle în centrul atenției.

— După ce am ajuns înapoi aici, cu Gable, habar nu aveam cum să găsim ultimii doi semizeu. Așa că mi-a venit o idee. De ce să nu încerc să găsec bibliotecara?

Aiden a căscat gura.

— Ați fost la Medusa? Te rog să îmi spui că nu ați încercat să vorbiți cu Medusa!

— Vreau doar să precizez că nu este o angajată oficială a Academiei, a declarat Marcus, iar eu am scos un chicotit.

Deacon a ridicat din umeri.

— A fost un risc asumat. Ce se putea întâmpla?

— V-ar fi putut transforma în stană de piatră? a sugerat Alex, cu vocea ascutită.

— Evident, nu m-a perceput ca amenințare, pentru că mă aflu aici și, evident, nu sunt din piatră.

— Aș dori să spun, oficial, că nu am avut nicio idee despre ce punea la cale, a spus Luke și și-a îndreptat privirea spre iubitul lui. A făcut totul fără să îmi spună.

— Și a mers! a comentat Deacon, vârându-și mâna în buzunar. A fost nevoie doar de un drum la bibliotecă. Parcă mă aștepta – parcă știa că vin. Superbizar, nu-i așa?

— Serios? Am încercat de atâtea ori să o fac să apară, am mormăit, încercând să nu mă bosumflu.

— Păi, eu sunt special. În fine, i-am spus că voiam să-i găsim pe ceilalți semizei și mi-a dat asta.

Desfăcând pumnul, ne-a arătat un colier care îi atârna printre degete. La capătul unui lanț obișnuit se afla un soi de cristal de cuarț, transparent.

M-am aplecat în față.

— Ce este?

— Este o piatră pentru divinație. Când cauți pe cineva și știi în ce oraș este, tot ce trebuie să faci este să o ții deasupra unei hărți și pac! Îți arată localizarea precisă. Am găsit semi-zeul canadian. Lucra la o librărie din Thunder Bay.

Am simțit o urmă de speranță. Dacă folosiseră asta pentru a găsi acest semizeu, o puteam folosi și pentru a afla unde îl țineau pe Mitchell. De îndată ce mi-am terminat gândul, mi-am dat seama că piatra nu ne ajuta: nu știam în ce oraș se afla el.

Mi-am înghițit frustrarea și am privit piatra.

— E minunat!

— Așa-i?

Deacon și-a vârât-o înapoi în buzunar, în timp ce Marcus s-a îndepărtat de birou.

— Hai să derulăm nițel! Cum adică nu este la fel ca alți muritori? a întrebat Seth, punându-și mâinile pe spătarul scaunului meu.

— Cred că știi cine este părintele ei divin și tocmai de aceea nu este tocmai obișnuită, a spus Luke. Este fiica Demetrei.

Marcus s-a așezat din nou pe scaunul din spatele biroului.

— Am urmărit-o la început, încercând să ne dăm seama cum să abordăm situația, și am prins-o făcând ceva foarte interesant, după muncă.

Seth a deschis gura și am știut că va spune ceva deosebit de nepotrivit.

— Nu face asta! l-am avertizat.

A rânjit.

— Trecea pe lângă niște tufișuri uscate. Nu știi ce soi.

Deacon s-a așezat pe birou. Marcus a oftat. S-a oprit și a privit în jur.

— Nu mai era nimeni. Nu ne-a văzut ascunzându-ne în mașină, ca niște urmăritori profesioniști.

— Minunat! a comentat Alex.

— Și-a trecut degetele peste tufiș, iar el a revenit la viață. Complet, a explicat Luke. De la mort și maroniul a părut dintr-odată proaspăt plantat.

— Dêmetra este zeița agriculturii, printre altele.

Marcus s-a lăsat pe spate, picior peste picior.

— Tocmai de aceea mă întreb de ce se împotrivesc adevărului, ținând cont că muritorii nu pot face asta. Trăiam cu impresia că puterile semizeilor sunt blocate.

— Ce mama naibii? am spus eu. Eu nu aveam abilități ca asta, chiar deloc.

Seth se aplecase din talie, așa că avea capul foarte aproape de al meu.

— Ah, dar tot ești specială!

— Taci! am mormăit. Tot nu am abilități ca asta.

Seth m-a mângâiat pe cap, iar asta m-a făcut să vreau să-i sar la beregată.

— Deci, a spus el, tot încuiată într-un dormitor e?

— Da! a zâmbit strâmb Luke. Vorbește cu Gable prin ușă, dar nu vrea să o deschidă, și nu a mai băut sau mâncat nimic în afară de apa care era acolo. Trebuie să o scoatem afară.

— Atunci, scoateți-o afară! a zis Seth și s-a ridicat. Obligați-o să mănânce! Intră în program...

— Sau ce?

Ochii lui Aiden s-au întunecat.

— Nu există alte opțiuni, sfinte Delfi!

— Deși exprimarea lui are mult de suferit, Seth are dreptate, am spus. Pot încerca să vorbesc și eu cu ea.

— Minunat! În timp ce voi o convingeți pe fata asta că nu sunteți toți nebuni și că nu trebuie să depună vreo plângere, Aiden și cu mine plecăm în Texas.

— Poftim?

L-am privit, uimită.

— Când Aiden și Alex erau în Baton Rouge, au auzit despre o comunitate de lângă Houston din care au dispărut niște puri, a explicat Seth.

— Chiar înainte să venim aici, am primit un apel de la un Străjer, cum că urmăreau ceva ce credeau a fi umbre, a adăugat Aiden. Pentru că aici există protecție, noi doi o să mergem să verificăm.

Eram surprinsă că Seth era dispus să mă lase aici, dar și ușurată că i se părea un loc sigur.

— Deci plecați acum? a întrebat Alex.

Aiden a încuviințat.

— Există câteva depozite abandonate, la vreo cinci kilometri de comunitatea lor.

— Merg cu voi!

În spatele meu, Seth a oftat.

— Nu e necesar, a spus Aiden.

— Serios? a întrebat ea, pe o voce scăzută.

— Pe bune? a comentat Deacon.

Alex și Aiden s-au luat la hartă, iar Seth m-a bătut pe umăr și mi-a făcut semn spre ușă. Ridicându-mă de pe scaun, l-am urmat pe holul de lângă biroul decanului, închizând ușa în urma mea.

— Crezi că Aiden va ceda și o va lăsa pe Alex să vă însoțească? am întrebat.

Seth s-a sprijinit de perete.

— Poate fi convingătoare, când vrea, dar nu are niciun sens. Când au fost în Baton Rouge, a fost la plesneală. Și chiar dacă există câteva locuri care se potrivesc descrierii făcute de tine depozitelor, asta nu înseamnă că vom găsi ceva. Nu trebuie să meargă nici ea, nici Aiden.

— Dar vor să ajute. Amândoi.

— Înțeleg, însă pentru mine sunt o responsabilitate. Or fi ei semizei, însă pot fi răniți sau uciși; eu, pe de altă parte, nu pot fi ucis atât de ușor.

Nu mă puteam gândi cum ar fi fost ca Seth să se afle în pericol.

— Noi, semizeii, nu suntem atât de ușor de ucis, i-am amintit, când ușa s-a deschis, iar Marcus a ieșit afară, cu Deacon și Luke în urma sa.

Au mers spre celălalt capăt al holului și mi s-a părut amuzant că Aiden și Alex îl alungaseră pe decan din birou.

— Numai Cronos, Zeus și Hera mă pot ucide și, dacă e să țin cont de ceea ce mi-ai spus despre Cronos, nu e tocmai o amenințare.

— Dar Zeus și Hera?

— Sunt convins că își petrec mai toate zilele uitându-se la reluări din *Happy Days* și încercând să se omoare reciproc. Nu sunt o problemă.

— *Happy Days?*

Când mi-l imaginam pe Zeus, vedeam un bărbat de vârstă mijlocie, cu barbă (nu știu de ce); acum, l-am văzut trântit pe canapea, căscând gura la Fonzie pe un ecran uriaș, în timp ce Hera se uita urât la el de pe un șezlong. Mi-am alungat imaginile din minte.

— Știi că ești cel mai tare din parcare acum, dar nu înseamnă să nu mai fii precaut.

A rânjit jucăuș.

— Mă știi doar: sunt mereu precaut.

— Aha, am murmurat.

— Sunt uimit că nu ceri să mergi și tu, a spus Seth.

— Vrei să merg?

— Nu! Mă bucur că nu încerci.

— Am făcut un târg, dar încă am brățările. M-am oprit, încercând să scap de un nou val de greutate, apoi am continuat: În plus...

— Poftim?

— Mă pricep la lupta corp la corp. Tu m-ai învățat. La fel și Luke, și... Solos.

Am simțit un junghi în inimă când m-am gândit la semipurul căzut.

— Dar sunt obosită...

— Cât de obosită?

— Nimic grav, m-am grăbit să îl liniștesc.

Nu i-am spus că îmi era greutate, pentru că știam că, dacă îi spuneam, nu ar fi plecat.

— Doar că știu că nu sunt bine tocmai sută la sută și chiar dacă vreau să ajut și detest să rămân aici... știu că trebuie. Să merg acolo cu brățările pe mâini, simțindu-mă cum mă simt, ar fi cea mai proastă decizie.

Seth și-a ațintit privirea asupra mea.

— Mulțumesc!

Înainte să am ocazia să îl întreb pentru ce îmi mulțumea, Aiden a ieșit pe hol. Părul ciufulit și buzele umflate trădau faptul că el și Alex se certaseră și se împăcaseră.

— Sunt gata când dorești, a strigat el.

— Și Alex?

Aiden s-a îmbujorat.

— A fost de acord să rămână.

— Aha!

Seth m-a sărutat pe frunte, apoi pe buze. Sărutul a fost intens și m-a topit la interior. Măinile mele i-au găsit pieptul, iar degetele mi s-au înfipt în tricoul lui. Când a ridicat capul, mi-aș fi dorit să fie timp să mergem într-un loc ferit, unde să terminăm ce începuserăm în dormitorul lui.

— Mă întorc repede! a spus.

Am încuviințat și aproape că m-am scurs lângă zid, când a plecat. S-a îndreptat spre Aiden, care îl aștepta. Doamne, așa da, sărut! Am făcut un pas în față.

— Seth?

S-a uitat peste umăr.

— Te iubesc!

Răspunsul lui a fost imediat. Zâmbetul care i-a cuprins fața era larg și frumos, iar privirea pe care mi-a aruncat-o mi-a înmuiat genunchii. Nu și-a luat ochii de la mine când i-a pus lui Aiden o mână pe umăr.

O clipă mai târziu, au dispărut.

Rânjind, Deacon a făcut un pas în față, cu mâinile vârate în buzunare.

— Ești gata să ne cunoști *musafira*?

NE-AM OPRIT ÎN ARMURĂRIE, înainte să mergem în Texas. Deși nu aveam nevoie de ele, am luat două pumnale și o centură, mai ales pentru că pumnalele erau amuzante.

Aiden și-a luat și el două, dar și unul dintre pistoalele Glock încărcate cu gloanțe placate cu titaniu. La fel ca în cazul lui Josie, abilitățile lui de semizeu nu erau nesfârșite. Curând avea să obosească.

Pe de altă parte, eu nu doream decât să înjunghii ceva.

— Ești gata? am întrebat, amuzat că lucram din nou împreună. Nu vreau să fiu plecat multă vreme.

— E de înțeles.

Aiden s-a îndreptat spre mine, dar s-a oprit. M-a privit drept în ochi.

— Care e planul, dacă ajungem față în față cu un titan?

Dacă aveam *norocul* ăsta...

— Îl ucidem.

Aiden și-a încrucișat brațele, ridicând o sprânceană.

— Nu sună tocmai a plan. Zeii...

— Nu îmi pasă ce vor zeii!

— Să ucizi un titan are consecințe catastrofale, mi-a spus Aiden, ca un sfânt ce era. Poate că am avut noroc cu Perseu, dar trebuie să ne gândim la asta. Acțiunile noastre afectează viețile unor oameni nevinovați, Seth.

M-am întrebat dacă să spun că nu îmi păsa m-ar fi făcut să par un ticălos.

— Știi ce gândești, a spus el. Dar trebuie să îți pese.

— Uite care-i treaba, Aiden! Nu trebuie să fac ceva ce nu vreau. Nu sunt tu, i-am spus. Nu sunt aici să salvez lumea. Nu așa sunt eu. Nu voi fi niciodată așa.

— Atunci, ce ești?

— Știi ce sunt.

— Un ticălos egoist și arogant?

Am zâmbit larg.

— Există o singură persoană de care îmi pasă cu adevărat. O singură persoană pentru care aș merge până la capătul pământului. Nu ești tu. Ar fi înțelept să îți amintești asta.

Aiden a ridicat bărbia, iar în ochi i-am văzut scânteii argintii.

— Trebuie să îți aduci aminte că aș face orice pentru ca Alex să fie în siguranță, iar dacă uciderea titanilor înseamnă să o pun în pericol, atunci voi face tot ce îmi va sta în putință ca să te opresc.

— Cred că vei încerca să mă oprești, l-am corectat. Ce vrei să spun, Aiden? Ce ai face tu dacă Hyperion ar fi răpit-o pe Alex și i-ar fi făcut lucrurile acelea? Știi ce voiai să îi faci lui Ares. Știi ce voiai să îmi faci mie, am continuat.

Aiden a privit în altă parte.

— Contrar opiniei generale, nu sunt vreun iresponsabil. Dacă există o cale de a-i îngropa pe titani fără să o punem pe Josie în pericol, sunt pro, însă nu îl voi lăsa pe Hyperion în

viață. Nu mă poți convinge. Dacă ai o problemă cu asta, ar trebui să stai pe margine, pentru că, odată ce ajung față în față cu el, e mort.

— Pot înțelege asta, a spus Aidan cu privirea îndreptată spre tavan. Hyperion este zeul luminii celeste, unul dintre stâlpii pământului. Estul, cred. Nu sunt sigur ce se va întâmpla dacă îl ucizi.

Indiferent ce urmări putea avea moartea lui, merita, dacă asta o asigura pe Josie că nu trebuia să trăiască mai departe cu teama că s-ar întoarce după ea. Cronos era și el pe lista mea, însă nu aveam de gând să îi spun asta lui Aiden.

El a inspirat scurt.

— Nu sunt de acord cu tine nouă din zece ori, însă de data asta, în chestia cu Hyperion, te înțeleg. Dacă aș fi avut șansa de a-l ucide pe Ares, aș fi făcut-o.

— Și dacă ai fi avut șansa de a mă ucide pe mine, la fel.

— Da! Da, așa aș fi făcut.

— Mă bucur că ne înțelegem! am spus și l-am bătut cu palma pe umăr. Să mergem!

Nu am așteptat să răspundă, ci ne-am îndreptat spre locul în care ne spusese să ne întâlnim Străjerul cu care era Aiden în legătură. În câteva secunde, am ajuns în plin aer lipicios de Houston.

— Pe toți zeii! s-a auzit deodată o voce masculină, din spațele nostru.

M-am întors și am zâmbit grupului de Străjeri.

— M-ați chemat?

Străjerul din mijloc, cel care vorbise, a făcut un pas înapoi. Avea ochii mari, iar soarele îi făcea pielea maronie să scli-pească. Ceilalți trei Străjeri păreau gata să leșine.

Aiden a pășit lângă mine.

— Torin?

A încuviințat.

— Mi-ai spus că este... zeu, dar nu eram pregătit pentru asta, a spus semipurul cu ochii la mine. Chiar ești zeu.

Am zâmbit ceva mai larg.

Unul dintre Străjerii dintre le din spatele lui s-a albit.

— Da, este zeu. Și da, poate face toate chestiile *cool*, tipice zeilor, dar nu avem timp pentru așa ceva. Așa că, dacă putem trece repede peste șoc și uluire, ar fi grozav! a zis Aiden.

— Ți place ție să mă privezi de toată distracția, i-am aruncat pe un ton amuzat.

M-a ignorat.

— Ce ai pentru noi, Torin?

Torin a părut să iasă din șoc. Și-a trecut mâna prin părul tuns periută.

— Așa cum știi, în ultima vreme au dispărut mulți puri, dar au fost puține atacuri ale daimonilor.

— Abia dacă am văzut vreunul, a spus un alt Străjer, o brunetă mai tânără, care părea abia ieșită de la Academia Legământului. Asta ne-a dat de bănuț.

— Avem escorte obligatorii pentru purii care părăsesc comunitatea. În timpul unui recent drum pentru aprovizionare, am aflat că este vorba despre umbre. Au posedat niște muritori și ne-au atacat un grup, a explicat Torin, cu mâna pe plăselele unui pumnal. A existat un singur supraviețuitor, care a confirmat povestea.

— De ce suntem pe acoperișul ăsta, în soarele puternic al Houstonului? am întrebat.

Străjerul femeie a făcut un pas în față, trecând pe lângă noi, și s-a îndreptat spre marginea de ciment a acoperișului.

— Vedeți clădirea de birouri la trei străzi mai încolo? Cea înaltă, cu acoperișul tip piramidă?

— Da, a încuviințat Aiden.

— Așa cum v-am spus, urmărim ceva ce credem a fi umbre. Exceptându-le... mirosul, nu este ușor să le identifici, dacă vor să se ascundă. Suntem convinși că acolo se ascund, a spus Străjerul, arătând spre clădire.

— Este o clădire în care se lucrează? a întrebat Aiden, îngrijorat. Acolo lucrează muritori?

— Da! a răspuns Torin și i s-a alăturat femeii. De aceea ezităm. Se pare că etajele superioare sunt, de fapt, apartamente tip penthouse. Restul sunt birouri. Umbrele se află în clădirea aceea, înconjurată de ceea ce par a fi muritori care nu sunt posedați și probabil nu au idee ce se petrece.

— În plus, muritorii pe care îi posedă umbrele sunt nevinovați, a intervenit fata. Dacă nu au rănit acele trupuri, muritorii pot fi salvați. Firește, dacă putem scoate umbrele din ei.

— Iar asta v-a oprit, pentru că...? am întrebat, curios.

Străjerii s-au întors spre mine și m-au privit lung. Nu și Aiden. El se uita la clădire, probabil plângând pe mureșe pentru că știa ce știam și eu. Nu îi puteam ajuta pe muritorii aceia.

— Detest să fiu eu cel care vă spune: „Băieți, v-am zis eu”. Dar nu suntem într-un episod din *Supernatural*. După ce umbrele intră în trup, muritorul e ca mort. Nu poate reveni. Nu îi puteți salva.

Fata s-a întors spre noi; pălise.

— Nu există dovezi clare, pentru că umbrele...

— Pentru că umbreleucid aproape întotdeauna muritorii, înainte să le părăsească trupurile, a răspuns iute Aiden,

întorcându-se și el. Trebuie să mergem acolo și să vedem ce se petrece!

— De asta suntem aici, a încuviințat Torin. Vă vom ține spatele. Dacă putem salva muritorii, vom încerca. Nu îi vom lăsa să moară.

Am schițat un zâmbet, dar nu am spus nimic. Dacă ei voiau să creadă că aveam nevoie de întăriri și că se puteau juca de-a supereroii cu niște muritori deja morți, fie. Am pășit în față și am sărit pe margine. Clădirile erau lipite unele de celelalte până la biroul în care trebuia să pătrundem. Aș fi putut să apar liniștit în clădire, dar ar fi trebuit să îi aștept și pe ei, și știam că nu aș fi putut. L-am privit pe Aiden și am văzut că măsură distanța dintre acoperișuri. Pentru un muritor, ar fi fost o serie de salturi imposibile, însă nu și pentru noi.

Nu pentru niște Străjeri bine antrenați.

— Hai!

Torin și-a luat avânt și a început să fugă. Picioarele lui s-au lansat de pe margine. A sărit peste hăul de dedesubt, aterizând pe acoperișul următoarei clădiri și rostogolindu-se. S-a ridicat și a pornit iar, mișcându-se mai repede decât l-ar fi putut urmări muritorii de jos. Ceilalți trei Străjeri l-au urmat.

Apoi a venit rândul lui Aiden.

A făcut la fel: câțiva pași în spate, apoi un salt din alergare. A ajuns mai departe decât restul și a aterizat ghemuit, înainte să sară iar și să se îndrepte spre următoarea clădire.

Eu nu trebuia să fug.

Mi-am încordat mușchii. Puterea mi-a aprins fiecare celulă. Am țâșnit de pe margine. Aerul cald îmi biciuia trupul. Am aterizat în centrul celui de-al doilea acoperiș chiar când îl elibera Aiden, aterizând pe al treilea.

Am țopăit din acoperiș în acoperiș preț de trei străzi, până când am ajuns la clădirea (un soi de bancă) de lângă ținta noastră. Femeia Străjer se afla pe margine, ghemuită între literele unei reclame mari cu neon. Scosese un binoclu din rucsăcelul pe care îl purta.

— Vezi ceva, Kia? a întrebat Torin, apropiindu-se de ea.

Femeia a ridicat mâna, cercetând clădirea. Torin s-a întors spre noi.

— Există un hol destul de mare la parter. Spații pentru birouri la fiecare etaj, până la ultimele două. Caut una dintre umbrele pe care le urmărim.

Aiden s-a îndreptat spre reclamă și a îngenuncheat lângă Kia. I-a spus ceva, iar eu m-am apropiat de cealaltă margine. Clădirea arăta la fel ca toate celelalte: o fortăreață modernă din ciment și sticlă. Avea însă o aură întunecată. Poate că erau instinctele zieiști, fiindcă am știut, fără îndoială, că înăuntru se aflau umbre.

— Sunt acolo, la etajul superior, a spus Kia, lăsând binoclul jos. Am numărat cel puțin douăzeci. Sunt cu umbra pe care o urmărim noi. Unii sunt oameni, dar se poartă ciudat.

Am ridicat o sprânceană.

— Detalii?

— Pot să mă uit și eu? a întrebat Aiden și imediat a primit binoclul. Da, sunt o gașcă întreagă și majoritatea doar... zac. Pe podele. Câteva par treze. Au... La naiba! a exclamat și a lăsat binoclul jos. Cred că sunt și muritori printre ele.

— Care e diferența? a întrebat Torin.

Aiden a privit peste umăr.

— Muritorii sunt legați.

Am chicotit, incapabil să mă abțin.

— Țsta da, indiciu!

Înapoindu-i binoclul Kiei, Aiden s-a ridicat.

— Bănuiesc că liftul te duce din hol la etajele superioare, dar oare este nevoie de un cod special de acces pentru a ajunge acolo?

— Da! Vom avea nevoie de un card, i-a explicat Torin. Există o debara mică, pentru mentenanță, unde sunt toate cheile. Le luăm și mergem la lift. De acolo...

Întorcându-le spatele, am cercetat ferestrele de sticlă de la etajul superior. Nu aveam timp să intru în hol și să caut o nenorocită de cheie. M-am uitat atent la ferestre, de sus până jos. Așa cum ne prezentam, îmbrăcați în negru, cu pistoale și pumnale, nu aveam nicio șansă să nu atragem atenția asupra noastră. Ar fi trebuit să folosim convingerea. Cineva avea să urle, înainte să ne putem începe propriu-zis misiunea. Aveam să mă enervez, iar cineva avea să sufere.

— Este cumva vorba de zona de ferestre de acolo? am întrebat, întrerupându-le discuția. Da?

— Da! a încuviințat Kia și s-a ridicat. Pare un soi de cameră de zi.

— Grozav! am exclamat și m-am întors spre ei. Puteți păstra un secret? Un secret mare, mare. Dacă îl dezvăluiți, va trebui să vă ucid.

— Seth! a oftat Aiden, dându-și ochii peste cap.

Străjerii au schimbat priviri neliniștite.

— Da, așa cred, a spus Torin, ridicând din umeri.

— Bun!

Zâmbind, am pivotat și am ridicat mâinile. O descărcare de putere a străbătut camera.

— Pentru că am de gând să omor niște persoane. Ne vedem cât de curând!

Aiden a vrut să mă oprească.

Era prea târziu.

Echilibrându-mă, am văzut cum cerul albastru din jurul meu pălea, înlocuit de tavane înalte, albe, de ventilatoare care se mișcau alene și de câțiva muritori nemișcați, care miroseau a mosc.

Punct lovit.

— **CE SE MAI ÎNTÂMPLĂ** pe aici? l-am întrebat pe Deacon, în timp ce ne îndreptam spre dormitoare. Ultima dată când fusesem la Academie, un război între puri și semipuri părea să mocnească.

Semipurii trecuseră prin multe și era doar o chestiune de timp până începeau să lupte.

Cu mâinile în buzunare, a ridicat privirea spre cerul senin.

— Se pare că lucrurile s-au mai calmat, de când ne-am întors. Cred că este și politica de non-toleranță a lui Marcus la mijloc. Mulți dintre puri au fost exmatriculați.

— Unii dintre ei făceau lucruri îngrozitoare.

— Iar mulți alți puri s-au alăturat semipurilor.

Am urcat scările, iar Deacon a ajuns primul la uși. A privit peste umăr, la mine.

— Sper că lucrurile se vor schimba în continuare, pentru că vechile tradiții erau mizerabile.

— De acord.

Am ajuns în zona comună a dormitoarelor și am trecut pe lângă niște studenți care ședeau pe canapele. Mi-am dat seama că treceam pe același hol pe care locuiserăm eu și Seth.

La jumătatea drumului, Deacon s-a oprit brusc și s-a întors spre mine.

— Înainte să facem treaba asta cu întâmpinarea, vreau să știu cum te simți, de fapt!

— Bine!

— Josie, ai fost luată prizonieră de un titan psihopat, care punea la cale o răzbunare de toată frumusețea împotriva tatălui tău. Cum să fii bine, după așa ceva?

Mi-a scăpat un hohot tremurat.

— Sunt cât de bine se poate, cred.

Ochii lui de culoarea oțelului m-au privit direct.

— Mi-a fost teamă pentru tine. Tuturor ne-a fost.

— Și mie mi-a fost teamă, am recunoscut, încet. Nu mai credeam... Am clătinat din cap și am inspirat adânc, trăgând de elasticul din păr, apoi am continuat: Nu mai credeam că vă voi revedea.

Deacon mi-a pus un braț pe după umeri. M-a tras lângă el, iar eu i-am înconjurat talia îngustă cu brațele.

— Am mai spus-o și o repet: mă bucur că ești aici. Dacă ai nevoie să vorbești cu cineva, sunt aici. Nu uita!

Am închis ochii strâns, să opresc arsura.

— Nu uit.

— Bine!

M-a sărutat pe creștet și s-a retras.

— Acum hai s-o convingem pe fata asta să iasă din cameră!

Zâmbind vag, am încuviințat. Am reluat drumul pe hol și am descoperit că fusese trimisă într-o cameră la vreo cinci uși de cea în care stătusem eu. M-am adunat când ne-am oprit în

fața ușii ei. Era important să o facem să înțeleagă ce se întâmpla aici, ca să nu ajungă ca Mitchell sau ca mine.

— Știu că e cineva acolo, a spus o voce de cealaltă parte a ușii. Te aud respirând.

M-am încruntat și l-am privit pe Deacon.

A rânjit și a murmurat:

— Dacă respiri greu...

Dându-mi ochii peste cap, m-am sprijinit de perete.

— Salut. Sunt Josie. Tu ești Cora, nu?

— Da! Exact! Dacă nu ai venit ca să îmi dai voie să plec, atunci nu ai ce căuta aici.

Bănuiam că nu era o clipă potrivită să întreb de ce orașul în care locuia se numea Thunder Bay¹. Eram curioasă cum dobândise un nume atât de grozav!

Am pus o mână pe ușă și am inspirat adânc.

— Știu că probabil te-ai panicat foarte tare. Am fost și eu în locul tău.

— Dăci și tu ai fost răpită și ți s-a spus că ești semizeu?

— De fapt, da.

L-am privit pe Deacon.

— Nu îmi place cuvântul „răpită”, dar, când m-au găsit, nu am crezut nimic din ce îmi spuneau. Dar este adevărat – totul. Și știi că nu pare, dar noi suntem băieții buni, iar aici ești în siguranță.

După o tăcere lungă, s-a auzit:

— Tipul ăla e aici?

— Salut! a ciripit vesel Deacon. Sunt unul dintre tipii care te-au răpit.

Am căscat ochii la el. El a ridicat din umeri.

---

¹ „Golful tunetului” (n tr.).

— Nu tu! a sosit răspunsul. Celălalt! Se numește Gable.

— Nu este aici, am răspuns, întrebându-mă unde era, căci nu îl văzusem. Vrei să vorbești cu el?

Altă tăcere.

— Nu!

— Josie este fiica lui Apollo, a spus Deacon, din locul în care stătea, de cealaltă parte a cadrului ușii. Dar nu are abilități așa de șmechere, ca ale tale.

I-am arătat degetul mijlociu.

— Eu nu am abilități! a strigat fata.

— Nu așa am auzit.

Închizând ochii, mi-am lipit capul de perete.

— Am auzit că poți aduce plantele la viață. Chestia asta mi se pare super *cool*.

— Și muritorii nu pot face asta, a spus Deacon. Însă noi am avut deja discuția asta.

— Deacon are dreptate. Nu am talente speciale, am spus, iar Deacon a pufnit. Pot controla elementele, dar asta nu e mare lucru.

Au trecut câteva clipe.

— Ai spus că te cheamă Josie?

Vocea se mai apropiase de ușă.

— Da!

— Gable mi-a povestit despre tine. A spus că ai fost răpită de... titani.

— Am fost. Am fost eliberată. Am avut noroc, dar alții ca noi, nu. Știu că nu te simți așa acum, dar să știi că ești norocoasă că Deacon și Luke au ajuns la tine primii. Dacă ai fi văzut ce am văzut eu, nu te-ai îndoi nicio secundă. Deschizând ochii, l-am văzut pe Deacon holbându-se la mine, însă am continuat:

Nimic din ce ți-au spus nu este o minciună. Titanii te căutau, iar dacă te-ar fi găsit, ai...

— Aș ce? a întrebat ea.

Țintuindu-mi privirea în podea, am spus:

— Ai fi vrut să fi fost moartă.

A trecut un minut. Îmi era teamă că ne va ignora.

— Nu am putut mereu să trezesc plantele la viață.

Deacon s-a îndepărtat de perete, cuprins de curiozitate. Erau, probabil, informații noi.

— Serios?

— Da! A început cu câteva săptămâni în urmă. Am aflat accidental. Am dat peste o floare bătrână, pe care o țineam într-o vază. Când am ridicat sârmanul vrej, și-a revenit, a spus Cora, apoi a râs. La început, am ignorat totul. Serios acum! Apoi, o zi mai târziu, s-a întâmplat iar. M-am aplecat să ridic o păpădie moartă, iar puful ei s-a trezit iar la viață.

Alt hohot fragil.

— Simt că înnebunesc.

Nu aveam idee că abilitatea se arătase recent.

— Nu înnebunești.

— Asta nu e tot.

— Nu? a întrebat pe dată Deacon, în a cărui voce se ghicea nerăbdare.

— Îmi dau seama de lucruri – cum ar fi când cineva este bolnav. Suferinzii au o strălucire cenușie, ca o aură. Am crezut că am probleme cu vederea, a spus și, cu cât vorbea mai mult, cu atât mă întrebam cum de crezuse că era o simplă muritoare. Și știu când femeile sunt însărcinate! Cel puțin așa cred. Și, apropo, din cauza asta am fost concediată.

Am clipit rar.

— Povestește-ne! a murmurat curios Deacon, cu ochii sclipind de interes.

— Munceam la o librărie independentă, iar directoarea mea a venit la muncă într-o dimineață, întârziind, ca de obicei. Era cu soțul ei, iar când i-am privit burta, am văzut o mingiuță de lumină care, în mintea mea, avea formă de bebeluș! O minge de lumină cât un pumn, în formă de bebe!

Deacon a schimbat o privire cu mine.

— Așa că am ciripit imediat că era însărcinată, a continuat Cora, de cealaltă parte a ușii. De unde să știu că ea și soțul ei nu o mai făceau de secole, iar, dacă era însărcinată, copilul sigur nu era al lui?

— Sfinte Sisoe! am exclamat.

— Da! Exact. Așa că m-a concediat în după-amiaza aceea.

De cealaltă parte a ușii s-a auzit un pocnet, iar eu am sperat din tot sufletul că nu fusese capul ei.

— Bineînțeles, am învățat repede să nu mai dau drumul porumbelului.

Deacon a rânjit.

— O mișcare inteligentă, dar nu cred că a fost o halucinație! Suspinul Corei s-a auzit prin ușă.

— Este pe bune și nu aveți de gând să plecați, nu?

— Este pe bune și, da, nu vrem să te părăsim, am spus. Cred că ți-e foame, nu? Putem lua ceva de mâncare și îți putem răspunde la toate întrebările.

Nu a răspuns imediat, dar am văzut clanța mișcându-se. Am pășit înapoi, acoperindu-mi burta cu mâinile. Am simțit o nevoie copleșitoare să o iau la goană, înainte să se deschidă ușa. Dacă putea vedea bebeluși în burți...

Bine!

Eram absurdă!

Nu eram însărcinată!

Am sperat că zâmbetul de pe buzele mele nu era la fel de dubios ca al lui Deacon.

Ușa s-a crăpat încet, apoi am văzut-o pe fata pe care Deacon și Luke o răpiseră. Era cam de înălțimea mea și absolut ravisantă. Părul de culoarea penelor de corb îi atârna în bucle mici până la șani. Pielea ei era de culoarea cafelei cu lapte, în contrast absolut cu ochii ei foarte deschiși la culoare, o nuanță undeva între albastru și cenușiu.

— Bună! am spus, făcându-i cu mâna.

Cora s-a întors spre mine, privindu-mă ciudat. Ochii ei s-au îndreptat spre burta mea. A ridicat din sprâncene și a strâns din pleoape, luându-se de rădăcina nasului.

— Nu sunt nebună! Nu sunt nebună!

Am rămas ca o pisică în fața unui ogar.

Privind spre Deacon, nu mi s-a părut că ar fi remarcat ceva straniu, însă eu mai aveam doar câteva secunde până la un atac de panică.

OK!

Era mai mult decât ciudat!

Cora s-a dat la o parte, deschizându-ne ușa. M-am silit să zâmbesc când am intrat în dormitor, ascunzând faptul că voiam doar să găsesc un colț în care să mă pot legăna. Fie văzuse că îmi era rău de la brățări, fie de la... altceva.

Ceva care arăta ca o minge de lumină în formă de bebeluș.

— Trebuie neapărat să vorbim, a spus Deacon și a închis ușa după noi.

Cora s-a uitat de la unul la altul, iar eu m-am asigurat că aveam încă zâmbetul la purtător.

— Așa este!

Și, imediat ce terminam aici, trebuia să o găsesc pe Alex.

După o oră, am ieșit din camera Corei și m-am îndreptat spre hol. Deacon a rămas cu fata, care se liniștise mult, dar era încă uluită de toate, bineînțeles.

Stomacul mi se calmase și nu mai simțeam că urma să împrôșc totul cu vomă, dar în abdomen simțeam arcuri tensionate – din cu totul alt motiv.

Știam că eram fraieră, cel mai probabil, dar trebuia să fac un test de sarcină, doar ca să mă calmez. Ultimul lucru pe care mi-l doream era să spun că, probabil, reacționez exagerat, ca o tâmpită, dar habar nu aveam de unde să iau un test. Mă îndoiam că aveau în bibliotecă.

Sau poate aveau?

Îmi aminteam acum că auzisem că multor studenți li se făceau injecții cu anticoncepționale.

Ar fi trebuit să mă documentez.

Neliniștită, m-am grăbit spre zona comună. Câțiva semi au privit în direcția mea, dar nimeni nu mi-a dat atenție când am deschis ușile. Imediat am văzut-o pe Alex.

Se sprijinea de o coloană, vorbind cu Luke și cu un semipur brunet, pe care îl cunoșteam oarecum de dinainte să pornim după ceilalți semize.

— Salut!

Colin s-a întors și mi-a zâmbit. Avea ochii albaștri strălucitori, așa cum mi-i aminteam.

— Chiar mă întrebam dacă te voi mai revedea!

— Salut! am răspuns și i-am făcut din mână. Ce mai faci?

Colin m-a îmbrățișat cu o singură mână.

— Perfect! Am auzit că voi ați trecut prin niște peripeții de-a dreptul fantastice.

— Este puțin spus, a comentat Alex, iar eu m-am întrebat dacă știa despre Colin că îi idolatriza și pe ea, și pe Aiden.

— Da, așa este! am confirmat.

— Mă bucur că ești teafără, a adăugat, apoi s-a uitat la Luke. Am auzit că ai trecut prin chestii nasoale.

Strângând din buze, am încuviințat și mi-am încrucișat brațele la piept.

— Acum sunt bine.

— Cum au mers lucrurile cu Cora? a întrebat Luke.

— A deschis ușa și ne-a lăsat să intrăm. Începe să se dea pe brazdă. Acum ne crede. Dar trebuie să o luăm încet, ca să nu o copleșim.

— Încet?

Colin a ridicat din sprâncenele negre.

— Și ați lăsat-o cu Deacon? Probabil dă foc la niște lucruri, ca să îi arate ce poate.

— Rahat, ai dreptate! a oftat Luke. Ar fi mai bine să merg să văd.

Înainte ca Alex să îi urmeze, am atins-o pe braț.

— Putem sta de vorbă?

— Desigur! a încuviințat în timp ce își arunca peste umăr coada lungă.

— Scuze! i-am spus lui Colin, simțindu-mă prost pentru că îi întrerusesem. Nu am vrut să vă întrerup.

— E OK. Oricum, voiam să merg după Luke. Să întâlnesc alt semizeu, a spus, rânjind. Sunteți peste tot, acum.

— Nu mai spune! a comentat Luke, făcându-i semn să îl urmeze. Hai să ne asigurăm că Deacon nu a traumatizat-o încă pe Cora!

— Mai mult decât voi, care ați răpit-o?

Colin m-a bătut cu palma pe umăr, trecând pe lângă mine.

— Să știi că nu a fost tocmai o răpire, a zis Luke în timp ce deschidea ușa. A fost mai degrabă o mutare a martorei, fără acordul ei. Ceva complet diferit.

Sporovăiala s-a întrerupt când ușa s-a închis în urma lor. Alex a ridicat din sprâncene.

— Pe cât vrei să pariem că o fac pe sărmana fată să se le-gene în vreun colț?

— Sau să facă maraton de episoade *Supernatural*. Nu cred că există cale de mijloc.

— Așa este! a spus cu ochii la soarele care asfințea. Despre ce ai vrut să vorbim?

M-a privit, îngrijorată.

— Nu ai vești de la Seth...

— Nu! Nimic de genul ăsta.

Am simțit un gol în stomac, privind spre uși.

— Putem vorbi în timp ce ne plimbăm?

— Sigur!

Vedeam în privirea ei că murea de curiozitate.

Mi-am ținut brațele încrucișate în timp ce ne îndepărtam de scările largi și o apucam pe aleea de marmură, incredibil de impresionantă. Suma pe care o cheltuiseră doar ca să facă aleile din campus ar fi putut hrăni o țărișoară, credeam eu.

Aveam un nod în gât. Nu îmi venea să cred că urma să rostesc cuvintele acelea, mai ales în fața fetei care se prostise nu doar o dată cu tipul care ar fi putut să fie viitorul tată. Era adevărat că trecusem peste orice gelozie, dar tot era ciudat. Doar că nu știam la cine altcineva să merg.

— Josie?

Vocea ei liniștită m-a smuls din meditație.

— Începi să mă îngrijezi.

— Îmi pare rău! Nu asta intenționam. Doar că...

Am inspirat adânc, hotărâtă să mă comport ca un adult.

— Știi de unde aș putea să iau un test de sarcină?

Alex s-a împiedicat. M-a prins de braț înainte să plonjeze drept în nas pe alee. Privirea ei s-a îndreptat spre mine, în timp ce își regăsea echilibrul.

— Poftim?

Cu obrajii arzând într-o mie de tonuri de roșu, am privit în jur. Nu era nimeni.

— S-ar putea să fiu însărcinată.

A deschis gura în formă de O. Au trecut câteva secunde, iar Alex arăta în continuare ca un pește pe uscat.

Am început să mă simt incomod.

Alex a părut să își revină. A clipit o dată, apoi de două ori.

— Scuze! M-ai luat pe nepregătite. Nu mă așteptam.

— Nici eu.

Ridicând o mână, mi-am dat părul la o parte de pe față.

— Am folosit protecție de fiecare dată, cu excepția ultimei dăți, și...nici nu mai știu dacă am luat-o razna sau nu.

— Presupun că ai motive reale să suspectezi asta?

Am încuviințat, hotărând că deocamdată nu voiam să îi explic povestea Corei.

— Trebuie doar să știu dacă sunt sau nu însărcinată. Poți să faci rost de un test?

— Ar trebui să mergi la cabinetul medical și să ceri.

— Serios?

— Da! a răspuns Alex, privindu-mă plină de înțelegere. Nu se vând teste la magazinele de aici, pentru că ar însemna să țină socoteala fetelor care rămân însărcinate. Este o încălcare a intimității complet barbară și stânjenitoare, dar, dacă nu putem pleca de aici – ceea ce nu ar fi deloc inteligent –, va trebui să faci rost de la cabinetul medical.

— Ah, sfinte Sisoe, am murmurat, ca pentru mine.

— Vrei să mergi acum? Vin cu tine!

Aveam de ales? Am oftat resemnată.

— Da, mi-ar plăcea!

A schițat un zâmbet și am început din nou să mergem, de data asta înapoi spre clădirea principală.

— Așa ar avea sens.

M-am uitat la ea.

— Că îți este rău, mi-a explicat. Poate că nu e vorba doar despre brățări.

Simțind că leșin, am tăcut câteva minute.

— Dar... nu știu cum aș mai putea fi, după tot ce s-a întâmplat cu Hyperion...

Privirile ni s-au întâlnit în timp ce ne apropiam de clădirea pătrată, cu un nivel, care găzduia câteva camere de antrenament și cabinete medicale.

Am privit în altă parte, la ușile duble, de culoarea bronzului.

— M-am luptat cu el, am spus, reușind să vorbesc în ciuda nodului care mi se formase în gât. M-am luptat și... nu am câștigat.

— Înțeleg! a spus Alex și m-a luat de mână. Înțeleg ce spui.

Ochii mi s-au umezit și am clipit, să treacă.

— Probabil exagerez.

Alex mi-a dat drumul mâinii și s-a întins spre ușă.

— Poate. Dar ești semizeu, iar Seth este un Apollyon... sau a fost. Nu am idee ce ar fi copilul vostru, dar cred că este foarte, foarte puternic.

Am deschis gura, dar nu aveam cuvinte, pentru că nici măcar nu îndrăzneam să mă gândesc ce fel de copil s-ar fi putut afla înăuntrul meu; un copil care avea drept părinți un semizeu și un zeu.

— Sau poate ai doar un ciclu neregulat. Cine n-a crezut că ar fi însărcinată?

Cred că încerca să mă liniștească, pentru că expresia de panică de pe fața mea era evidentă, probabil.

— Eu am crezut o dată că sunt însărcinată și s-a dovedit că aveam doi zei mai mici înăuntrul meu.

M-am uitat lung la ea.

— Nu spun că ai avea zei înăuntrul tău, dar, știi ce, ar putea fi orice... În fine! a spus și a deschis ușa. Hai să aflăm!

Am urmat-o pe Alex în interior. Eram prea agitată ca să vorbesc. Alex a găsit iute o asistentă și am fost conduse într-o cămăruță care mirosea a mentă. Nu existau scaune, doar o masă pentru consult, și nu voiam să mă așez pe ea, pentru că mi se părea prea oficial.

Asistenta, o pură îmbrăcată în halat albastru-deschis, a închis ușa în urma ei. Era o doamnă mai în vârstă, cu niște ochi de culoarea ametistului extraordinari. Întorcându-se spre noi, cu un clipboard în mână, a privit când la mine, când la Alex.

Cred că nu mai fusese în aceeași cameră cu doi semizei.

Zâmbea nesigură.

— Cum aș putea să vă fiu de folos?

Am vrut să mă uit la Alex, dar mi-am dat seama că trebuia să mă maturizez și să cer testul.

— Eu nu studiez aici. Sunt...

— Știi cine ești, cine sunteți, a spus asistenta. Sunt convinsă că toți cei de la Academie știu.

Nu îmi dădeam seama dacă e sau nu un lucru bun.

— Cred că sunt însărcinată. Speram să pot face un test.

Expresia femeii nu s-a clintit.

— Ai simptome de sarcină?

Am încuviințat.

— Mi-a întârziat ciclul și mi-a fost rău.

Nu simțeam că era necesar să aduc în discuție chestiunea brățărilor.

— Am făcut sex neprotejat. O dată, am precizat, de parcă ar fi făcut vreo diferență. Aș vrea să rămână între noi. Adică... confidențialitatea doctor-pacient încă funcționează, nu?

Alex a chicotit.

— Intimitate la Academia Legământului? Mă îndoiesc, dar cumva simt că nu ar vrea să o supere pe fiica lui Apollo.

— Când am făcut jurământul, am făcut-o pentru toți cei pe care îi îngrijesc. Nu sunt...

— la fel ca alți puri, a încheiat Alex propoziția, pentru ea. Am priceput asta! Deci discuția noastră nu va părăsi această încăpere?

„Dată naibii”, m-am gândit.

— Da! a zis asistenta și a pus clipboardul jos. Putem face un test simplu de urină. Ce spui?

— Sună bine, am spus, privind-o pe Alex, care a confirmat.

Asistenta a căutat într-un dulăpior și a scos un pahar mic, de plastic, cu capac. A scris „Jane” pe o bucată de bandă adezivă.

— Ești gata?

Mi s-a arătat unde era cea mai apropiată toaletă și am făcut pipi în pahar. Paharul cu potențial apocaliptic a fost pus într-o vitrină, apoi m-am întors în camera fără ferestre unde mă aștepta Alex.

Sprijinindu-mă de perete, mi-am acoperit fața cu mâinile. Mi-am dat seama că lucrurile astea se întâmplau cu adevărat. Exista o șansă foarte serioasă de a fi însărcinată și trebuia să îmi dau seama ce însemna asta, pe lângă faptul în sine.

— Nu pot să cred că se întâmplă așa ceva.

— Seth nu știe, nu-i așa? a întrebat Alex.

— Nu! am răspuns. Nu m-am gândit serios la asta până recent și nu am vrut să se... îngrijoreze?

Nu știam cum ar reacționa. Nu știam cum aș fi reacționat eu, dacă ieșea pozitiv.

— Nu știi ce ar face sau ce ar gândi. Nu e tocmai un subiect de discuție.

Alex m-a prins de brațe și mi-a tras mâinile de pe față.

— Sincer? Cred că va fi la fel de șocat ca tine, însă Seth te iubește, Josie, chiar te iubește, și este ceva extraordinar.

Inima mea a luat-o parcă la goană.

— Știi!

A clătinat ușor din cap.

— Nu știu dacă chiar știi. Lăsând mâinile jos, a inspirat adânc, apoi a continuat: Nu am crezut niciodată că Seth ar fi capabil să iubească pe cineva mai mult decât se iubește pe sine, dar pe tine te iubește mai mult. Și, pentru asta, nu ar trebui să îți fie teamă să îi spui, dacă testul iese pozitiv.

Mi-am sprijinit capul de perete.

— Chiar dacă ar fi el ar fi sută la sută de acord cu asta, cum să o scoatem la capăt? Se întâmplă atât de multe lucruri aiurea acum, și... nu știu...

— Vă dați voi seama. Ai încredere în mine! m-a liniștit ea. Trebuie!

Avea dreptate, pentru că *trebuia, într-adevăr*, să ne dăm seama ce să facem mai departe. Mi-am sprijinit bărbia în piept.

— Dacă este pozitiv, te rog să nu sufli o vorbă! Îi voi spune lui Seth, dar nu vreau să se afle.

— Firește, a răspuns ea. Îmi țin gura, pentru că tocmai am amenințat o pură dacă nu și-o ține ea.

Am chicotit nervos, dar fiecare mușchi din trup mi s-a blocat când s-a deschis ușa, iar asistenta a intrat în cămăruță. Am

căutat un indiciu pe chipul ei, dar era impresionant de golit de expresie. Inima mea însă bătea de parcă urcasem câteva etaje în goana mare.

Asistenta, al cărei nume mi-am dat seama că nu i-l cerusem, și-a sprijinit șoldul de masă și și-a încrucișat brațele la piept.

— Când facem teste de urină, le repetăm de câteva ori, dacă obținem un anumit rezultat, pentru a ne asigura că este corect. Așa că am repetat și testul tău.

— OK! am șoptit.

Sângele a început să îmi vâjâie în urechi.

— Este pozitiv! Ești însărcinată!

ODATĂ AJUNS ÎN FAȚA UMBRELOR, le-am numărat rapid. Erau cu siguranță peste douăzeci. Mai degrabă treizeci. Câteva arătau de parcă ar fi jucat leapșa cu o mașină și ar fi pierdut; aveau carnea sfâșiată și peticită, în anumite zone. Umbrele nu doreau să își părăsească trupurile muritoare. Chiar și când murea gazda, uzau carnea până nu mai rămânea nimic.

Mirosea de parcă ar fi vomitat râul Styx acolo, iar apoi ar fi venit câțiva cerberi să își facă nevoile. În spate, sprijiniți de un perete jos, care ducea spre o bucătărie goală, se aflau muritorii legați.

Nu păreau... vii.

Am bătut din palme.

Capetele au tresărit. Ochi de diverse forme și culori s-au mărit pe dată.

— Salut! am spus, zâmbind. Eu sunt Seth. Am câteva întrebări pentru voi.

Prin albul ochilor li s-au scurs umbre întunecate, precum cerneala în apă. Un zgomot mocnit, ca un sâsâit, radia din

toate colțurile încăperii, ca aerul scos din mai multe baloane deodată. S-au ridicat la unison.

— Mă bucur să văd că vreți să mă ajutați.

O blondă care părea să fi căzut cu fața într-un blender m-a atacat. Mi-am scos pumnalul. Nu a trebuit să fac prea multe: doar am ridicat lama și m-am dat la o parte.

S-a înfipt în ea.

O secundă mai târziu, din gura ei deschisă a ieșit fum negru. S-a răsucit spre tavan, căutând o cale de scăpare.

Am ridicat mâna și am aruncat o canapea prin cameră. S-a răsturnat într-o parte, blocând ușa. Am zâmbit și m-am întors, când o altă umbră s-a aruncat în mine. Era ceva mai proaspătă, dar și ea a ajuns pe podea.

În spatele meu s-a spart ceva de sticlă. Aiden a aterizat, făcându-se ghem. Torin a atins podeaua într-o rostogolire stăpânită. Din păcate, controlul l-a dus drept prin niște urme de intestine. Îmi părea rău pentru el.

Aiden a sărit în picioare și a fost imediat asaltat de umbrele care zgâlțâiau trupurile muritoare. S-au aruncat pe el ca niște daimoni care se bat pentru eter. Când s-a ridicat Torin, ștergându-se de sânge și de alte chestii, am fost nițel ofensat fiindcă umbrele nu mai voiau să se joace și cu mine.

Una a zburat înapoi, când Aiden a lovit-o brutal. Dacă muritorul nu ar fi fost deja mort, l-ar fi ucis.

— Ah, cred că te descurci.

Ridicând mâna, l-am împins pe Torin înapoi spre perete, departe de una dintre umbrele care rătăcea de capul ei.

— Tu, am spus, nu trebuia să îl urmezi pe Aiden.

Lăsându-se la pământ, Aiden a secerat picioarele uneia dintre umbre. S-a ridicat și a privit peste umăr, cu sprâncenele întunecate unindu-se.

— Serios?

Am rânjit, încrucișându-mi brațele la piept și stând departe de meleu.

— Nu aș vrea să îți ieși din mână. Când Aiden a înjurat și s-a aruncat iar în luptă, am râs: Hei, eu doar îți apăr interesele.

Torin a încercat să se desprindă din colțul în care îl pusesem, dar am clătinat din cap.

— Nu ai rezista multă vreme cu nenorociții-ăștia. Scuze! Va trebui să te uiți, a zis, iar eu m-am oprit. Și amintește-ți de secretul pe care ai promis să îl păstrezi.

A deschis gura, dar eu am pivotat și am apucat cea mai apropiată umbră. Rotind-o, i-am înfipt lama adânc în piept. Umbra a scăpat, împreună cu cele pe care le doboră Aiden. Se târau acum pe tavan, îndreptându-se spre sticla spartă.

Mi-a venit o idee. Văzusem cândva o furie apucând o umbră. Pur și simplu o mâncase. Nu încercam să fac asta, dar acum eram zeu, așa că m-am întrebat dacă o lovitură cu *akasha* le-ar face ceva.

Chemând puterea, am ridicat brațul. O lumină alburie mi-a erupt din palmă. A lovit masa de umbre care treceau prin fereastra spartă. *Akasha* s-a revărsat peste ele și un urlet straniu a umplut încăperea. Grupul de umbre s-a sucit și a făcut valuri, pe măsură ce umbrele se măreau și se fracturau, stropind ferestrele cu pete ca de cerneală.

— Ha! am râs. Ia te uită!

— Avem nevoie de una vie! mi-a amintit Aiden. Nu uita!

Dându-mă la o parte, l-am apucat pe cel mai apropiat blond. El și-a dat capul pe spate și a deschis gura. Nu a scos niciun sunet. A închis gura și a privit mâna cu care îi înconjurasem gâtul.

Nu putea scăpa.

— Ce zici de asta? Mi se pare că ești captiv în trup! am chicotit. Interesant! O fi o nouă trăsătură de zeu. Cred că ai pus-o.

Umbra a scos un urlet de furie.

— Nu! Cred că trupul ăsta a pus-o.

Fără niciun avertisment, și-a sucit capul spre dreapta. Gâtul i-a trosnit ca un bici.

— Pe toți zeii!

Ochii de cerneală ai umbrei s-au uitat în ochii mei. Capul îi atârna într-un unghi nefiresc.

A râs.

— A fost amuzant!

— Cum să nu! Ai nevoie de un hobby, i-am spus.

Torin a izbit o altă umbră la podea, vârându-i pumnalul în piept și ridicându-și privirea spre Aiden.

— Nu îi putem ajuta, nu?

— Nu!

Aiden a lovit altă umbră.

— Ce faceți aici?

Am ridicat umbra și am izbit-o de perete.

— Ați ieșit la vânătoare de puri, pe care îi aduceți titanilor? Sunt prin apropiere, nu? Nu în oraș, pun pariu, dar aproape.

Umbra a scos un râset gutural.

— Tu ce crezi?

— Cred că ești doar un trepăduș.

Sânge negru i s-a scurs de la colțurile gurii.

— Trebuie să mănânce, să știi. Ca să se facă mari și puternici.

— Aha! am comentat și mi-am lipit cealaltă mână de pieptul ei, simțind cum căldura mi se scurgea din palmă. Unde sunt?

Și-a dezvelit dinții pătați cu catran.

— Nu-i vei găsi!

— Ba cred că da! am zis în timp ce apăsam cu palma. Te mai întreb o dată: unde sunt?

Umbra a încremenit, când am folosit elementul foc, și l-am simțit pe Aiden venind mai aproape.

— Știi cine ești, a spus ea, tresărind când tricoul a început să îi fumege. Știi că am avut ceva care îți aparține.

Am înțepenit. Lumea a amuțit.

— Ce-ai spus?

Umbra a gemut adânc, cu vocea gălgâind de sângele care îi curgea din gură.

— Eram pe verandă și mă uitam la Hyperion, care o târa în casă pe cățeaua aia blondă. Strigătele ei mă excitau. Mi-e dor de ea!

Mi s-a trezit furia, amestecată cu eterul puternic din interiorul meu. Aerul din jur trosnea. Ochii de cerneală i-au întâlnit pe ai mei, apoi au sclipit de alb. Nu am privit în altă parte cât a ars tricoul sub palma mea; nici când pielea început să facă bășici. Nu am clipit când sângele și țesuturile au cedat, iar umbra a căzut pe podea.

Expirând adânc, am închis scurt ochii și mi-am rotit gâtul de la stânga la dreapta. Am deschis ochii. Tot voiam să distrug ceva. Voiam să dărâm toată clădirea asta nenorocită.

— Ce ți-a spus? a întrebat Aiden.

Strângând pumnii, am făcut un pas afară din mormanul de haine arse și carne topită.

— A fost *acolo*.

Aiden nu trebuia să întrebe ce însemna. Știa deja.

— Titanii sunt aici. Sunt în Texas.

Josie

— Ești sigură că vei fi bine?

Stăteam în ușa camerei care îi fusese repartizată lui Seth ultima dată când fusesem aici, uluită de ce mi se păruse a fi o

experiență extracorporală. M-am trezit încuviințând la întrebarea lui Alex.

Ne întorseserăm la dormitoare în tăcere. Cel puțin așa credeam. Dacă Alex vorbise cumva, eu nu o auzisem. Minteaa mea rămăsese în cămăruța care mirosea a mentă.

Eram însărcinată. Însărcinată.

Asistenta îmi luase sânge, ca să confirme rezultatele testului de urină. Am aflat repede că sarcina, în rândul purilor și, probabil, și printre semipuri, pentru că Ordinul Vlăstarelor fusese desființat, semăna cu o sarcină la muritori. Testul de sânge avea să îmi spună cât de avansată era, însă bănuiam că nu puteam avea mai mult de trei săptămâni – asta dacă unul dintre prezervativele pe care le folosiseseth înainte nu se rupsesese; era și asta o posibilitate.

Dar problema era că, potrivit asistentei, nu era ceva obișnuit să ai simptome atât de devreme. Unele femei aveau. Dar eu nu eram nici muritoare, nici cu sânge pur, așa că asistenta a recunoscut că sarcina putea fi o experiență complet diferită pentru un semizeu.

Cu siguranță nu exista niciun fluturaș cu titlul „Viitoare mame-semizeu” în cămăruță.

Rezultatele testelor de sânge urmau să-mi parvină în ziua următoare, dar eu știam deja că aveau să confirme că eram însărcinată.

Expresia lui Alex trăda îndoială.

— Vrei să stau cu tine până se întoarce Seth?

— Mulțumesc, nu. Vreau...

Nu am terminat propoziția, pentru că am simțit un gol imens în stomac. Ce nu voiam, în clipa aceea? Eram însărcinată. Eram însărcinată. Purtam în pânțe copiii lui Seth.

Înăuntrul meu se afla un fetus care putea fi muritor, semizeu sau chiar zeu.

La naiba, copilul putea fi și minotaur!

Așa că aveam nevoie de multe, dar mai ales de un lucru, deocamdată.

— Trebuie să fiu singură pentru o vreme. Să procesez.

— Înțeleg!

Alex m-a îmbrățișat rapid.

— Va fi bine. Mai ales după ce vorbești cu Seth. A dat să plece, dar s-a oprit, privindu-mă, și mi-a spus: Felicitări!

Am inspirat ușor. Am simțit un nod în gât și o zbatere în piept. Din clipa în care primul gând că aș putea fi însărcinată îmi venise în minte și până când Alex mă felicitase, nu mă gândisem la sarcină ca la un lucru bun – mai ales pentru că nici nu îmi permisesem să mă gândesc, punct.

— Mulțumesc! am șoptit, cu toată sinceritatea.

Alex a zâmbit și mi-a făcut cu mâna.

Am închis ușa și m-am îndreptat spre dormitor. Patul era făcut, iar camera părea curată și ordonată. Din fericire, nu existau portrete dubioase ale tatei sau ale altui zeu, pe pereți.

„Sunt însărcinată!”

— Oh, *pe toți zeii!* am șoptit.

Oprindu-mă la picioarele patului, mi-am ridicat tricoul și mi-am privit burta. Nu era plată, dar nici nu fusese vreodată. Arăta exact la fel ca înainte.

Dar înăuntru se afla un copil.

Am vrut să-mi apăs o mână pe abdomen, dar m-am oprit. M-am aruncat în pat. Trecându-mi mâinile peste față, am clătinat din cap a mia oară.

Cum să facem asta să meargă?

Nu aveam nicio idee ce însemna asta pentru un zeu și un semizeu – absolut niciuna. Aveam să port copilul nouă luni? Avea să iasă afară ca Seth, cu abdomenul lucrat și capacitatea de a controla lucrurile cu mintea?

Mai erau și titanii pe urmele noastre; pe urmele *mele*. Am simțit o greutate pe inimă. Dacă afla Hyperion că eram însărcinată? Ar fi...

Nici măcar nu voiam să-mi permit să mă gândesc ce ar fi făcut el sau ceilalți Titani.

Nimeni nu era în siguranță, iar să aduci un copil în lumea asta era nebunie curată!

După ce îmi scoteam brățelele, trebuia să mă lupt cu titanii. Seth voia să îiucidă pe toți, însă asta ar fi putut avea urmări teribile. Trebuia să îi îngropăm, lucru care însemna că eu trebuia să lupt alături de ceilalți semizei.

Cum să fac asta, dacă eram însărcinată?

Cum să nu lupt?

Dar chiar dacă aș fi fost doar o muritoare și nu aș fi avut titanii pe cap, nu eram pregătită nici psihic, nici emoțional să fac un copil. Nu aveam nici urmă de porniri materne.

Aveam doar 20 de ani.

Seth avea 22.

Ne iubeam, dar nu eram împreună de multă vreme și mai aveam mult de lucru. Nici măcar nu știam dacă își dorea copii.

Nu știam dacă îmi doream *eu* copii.

Era cam târziu să mă gândesc la asta.

Mi-a scăpat un hohot găuit, când mi-am privit abdomenul. Mi-am pus mâna pe el. Mi se părea normal, dar...

Dar eram însărcinată.

Iar copilul... pe toți zeii, copilul ăsta voia să se nască, pentru că nu cred că, dacă aș fi fost muritoare sau dacă el ar fi fost

muritor, ar fi supraviețuit. Degetele mi s-au răsfirat pe burtă. Cumva, am știut că avea să fie un copil puternic.

— Ești un luptător, nu-i așa? mi-am întrebat burta, apoi m-am înroșit ca o sfeclă, pentru că – serios?! – vorbeam cu burta mea!

Mi-am ridicat privirea spre peretele bej. Trebuia să încep să caut pe Google toată povestea asta cu sarcina/copilul.

Spațiul din fața mea s-a modificat brusc și, fără niciun avertisment, Seth a apărut din neant.

Chițâind, mi-am smuls mâna de pe burtă și aproape că am căzut de pe pat.

— Rahat!

Sărind în sus, i-am tras una – tare – în piept.

— Ar fi drăguț să...

M-a prins de mână și tot ce am văzut a fost o sclipire de ochi aurii, apoi m-a tras la pieptul lui. Celălalt braț mi-a înconjurat talia, iar gura lui a cuprins-o pe a mea.

Seth m-ă sărutat de parcă ar fi luat prima gură de aer proaspăt din viața lui. M-a sărutat adânc, aprins. Senzațiile mi-au alergat prin trup, dând totul la o parte. Să îl sărut pe Seth a fost de parcă m-aș fi trezit dintr-o somn adânc, infinit, și când și-a îndepărtat buzele de ale mele, am scos un sunet necunoscut mie, care l-a făcut pe Seth să chicotească.

— Mi-ai lipsit! a spus, sărutându-mi scurt colțul buzelor.

Mi-am lipit fruntea de a lui.

— Nu ai fost plecat atât de mult.

Mi-a atins nasul cu al lui.

— Suficient.

Am tremurat în brațele lui, ușurată că se întorsese și că era întreg. Era ciudat să știu că existau doar trei ființe în lumea asta care l-ar fi putut ucide și, totuși, să mă îngrijorez pentru el.

— Aiden e bine?

— Bineînțeles, a chicotit Seth iar. Nu l-aș fi lăsat acolo.

Am ridicat din sprâncene.

Rânjetul lui Seth mi-a format un ghem plăcut în stomac.

Era atât de... diavolesc.

— Necredincioaso!

— Aha!

Mâna lui mi-a mângâiat spatele, încurcându-se în părul meu.

— Cum te simți?

— Bine! am spus.

Trebuia să îi spun despre sarcină, dar și asta era important.

— Ați găsit ceva?

— Da!

M-a sărutat pe frunte și mi-a dat drumul.

— Cred că ai fost ținută într-o zonă aflată la est de Houston.

Plină de speranță, m-am așezat pe pat.

— Ați găsit depozitul?

Trecându-și o mână prin păr, a clătinat din cap.

— Nu! Dar am găsit umbre, care sunt acolo din cauza titanilor, desigur.

— De unde știi?

— Se pare că sunt mai grozav decât credeam.

— Serious?

— Da! Încă afișând rânjetul acela ridicol de sexy și adesea enervant, a spus: Am prins una. Se pare că să fiu zeu înseamnă și că pot să împiedic umbra să își părăsească trupul. Adică am putut stoarce informații.

Nu voiam să mă gândesc cum decurseseră lucrurile.

— Ce-ai aflat?

Ochii lui de ambră au devenit reci.

— Titanii sunt sau au fost în Texas.

Totul era mai mare în Texas. Un chicotit ca de hienă aproape că mi-a scăpat.

— Umbra știa despre tine, mi-a explicat, iar eu m-am încordat. Ai spus că erai ținută lângă o zonă împădurită. Aiden și cu mine am aflat că există un loc care se numește Piney Woods, nu departe de acolo. Vom începe imediat să cercetăm împrejurimile.

La fel ca înainte, într-un colț al subconștientului meu, exista ceva ce nu îmi dădea pace, dar nu puteam să îmi dau seama despre ce era vorba.

— Simt că... uit ceva. Ceva ce am văzut. Este chiar acolo, dar nu îmi amintesc.

— Îți vei aminti.

Am încuviințat. Mi s-a accelerat pulsul când m-am uitat la el. Seth avea să devină tată.

Pe toți zeii, iar eu urma să devin mamă!

Dar el avea să fie *tată*.

Un tăă supersexy, de genul celor pe care îi vezi cu un copil și îți explodează ovarele. Doar că mie îmi explodaseră deja.

Rahat! La ce mă gândeam? Nu trebuia să mă gândesc la el ca la un tată sexy, pentru că nici măcar nu știa că urma să fie tată. Trebuia să îi spun.

M-a cuprins panica.

— Dar este... foarte bine. Avem măcar o idee generală.

— Da, a răspuns el, iar ochii i s-au încălzit de o strălucire de bronz. Cum au mers lucrurile cu semizeul răpit?

— Păi, bine. Am făcut-o să deschidă ușa, iar Deacon urma să îi aducă de mâncare, am spus, privind în altă parte. Înțelege că vrem să o ajutăm. Așa că am făcut niște pași în direcția bună.

— Grozav!

Seth și-a dus mâinile la șolduri și am văzut că avea pumnale.

— Putem să ne întoarcem pe insulă, dacă vrei.

Trebuia neapărat să rămânem, măcar până a doua zi – de fapt, stai așa! Nu știam cât de sigură era povestea cu aparițiile și disparițiile marca Seth. Bănuiam că erau în regulă; le făcuse deja de multe ori.

— Mai putem rămâne puțin? Suntem în siguranță, nu?

A confirmat.

— Când ai luat pumnalele? am întrebat.

— Ne-am oprit la armurărie, înainte să mergem în Texas. Cred că n-am nevoie de ele, dar sunt amuzante.

— Inteligent! Nu partea cu amuzamentul – aceea este dubioasă. Dar partea în care le-ai luat.

Inima îmi bătea atât de repede, că am crezut că mi se va face rău.

— Când pleci iar?

Și-a desfăcut pumnalele.

— Curând. Mă gândeam să dăm o fugă până la Piney Woods mâine.

Era bine, pentru că trebuia să îl găsim pe Mitchell. Speram doar să nu fi fost prea târziu. Dar dacă Seth urma să plece, să îi spun despre copil? Ar fi putut ajunge față în față cu unul dintre titani. Să fie distras era ultimul lucru de care avea nevoie.

Ar fi putut fi letal.

Am inspirat scurt. Dacă Seth ajungea față în față cu un Cronos complet refăcut, ce avea să se întâmple?

— Hei, a spus Seth, trăgându-mă spre el. Ce se întâmplă?

Ștergându-mi palmele transpirate de genunchi, am ridicat din umeri.

— Nimic. Am multe pe cap.

Seth a pus pumnalele în dulap. Măinile i-au coborât pe centura care le ținuse.

— Sigur te simți bine? Pari nițel transpirată.

Îmi venea să râd și să plâng și să mă arunc cu fața în perne, deodată. Am deschis gura, dar nu am scos un cuvânt.

Desfăcându-și centura pentru arme, a pus-o în dulap și a revenit la mine.

— Uite ce, trebuie să fii sinceră cu mine, dacă nu te simți bine. Trebuie și vreau să știu!

Cu gura uscată, am clătinat din cap și am mai încercat o dată să spun ceva, dar nu am scos decât sunete dezarticulate. Ce făceam? Cum să nu îi spun? Chiar dacă nu aveam nicio idee cum va reacționa, cum s-ar simți, tot nu puteam să i-o ascund. Era prea important. Ne implica pe amândoi.

Ne implica viitorul... Dacă aveam un viitor.

S-a încruntat. Îngenunchind în fața mea, mi-a luat mâinile într-ale lui, oprindu-mă din a-mi jupui toată pielea.

— Josie, a spus, cu o privire îngrijorată. Ce se petrece?

— Trebuie... să îți spun ceva important.

— Bișe.

— Nu prea știu cum să îți spun altfel.

Mi s-a tăiat respirația și am simțit că inima îmi va sări afară din piept.

— Sunt însărcinată!

MI-A SCĂPAT UN HOHOT de râs gâtuit.

— Ești... Stai așa! *Poftim?!*

Ochii ei de culoarea oceanului erau mari, iar obrajii se coloraseră în roz pal.

— Sunt... sunt *cam* însărcinată. Adică, nu cam. Nu cred că poți să fii *cam* însărcinată.

Zâmbetul strâmb s-a stins.

— Alex a mers cu mine, pentru că eu nu aveam idee unde pot găsi un test de sarcină, și a fost puțin ciudat. Se pare că aici nu le vând. Trebuie să îți faci unul. Așa că am făcut un test de urină și, dacă rezultatul e pozitiv, ei repetă testul. Ambele teste au fost pozitive, deci sunt însărcinată... cu copilul tău.

A tresărit.

— Cred că deja ți-ai dat seama de partea a doua, adică... de faptul că e copilul tău.

Am căscat gura.

— De aceea mi-a fost greață și am vomitat, a continuat ea, în grabă. Cred că brățările mă fac să mă vindec mai lent decât

ar trebui, dar nu cred că ele îmi provoacă oboseala și celelalte simptome. Și nu credeam că ar putea fi asta – că sunt însărcinată – până acum câteva zile, când mi-am dat seama că nu mi-a venit ciclul.

Josie este...

Nu am mai putut respira, când cuvintele ei au pătruns prin ceața de șoc care îmi invadase creierul. O sută de gânduri diferite au erupt într-o succesiune rapidă.

— Am crezut că e vorba despre stres, dar... am mers la cabinetul medical, așa cum ți-am spus, și am făcut testul.

Și-a apăsat mâinile cu degetele împletite peste sâni.

— Și, da, este pozitiv.

Eram convins că mi s-a oprit inima, în timp ce o priveam așa, ghemuit. Am început să înțeleg, încet, ce îmi spunea. Josie era... însărcinată? Urma să devin tată?

Un șuvoi de emoție pură a pornit o tornadă în mine, un amestec sălbatic de teamă acidă și bucurie sclipitoare – genul de teamă și de bucurie pe care nu le mai simțisem niciodată. Emoțiile erau atât de pure, atât de puternice, încât abia dacă aveau sens, abia dacă puteau fi descrise în cuvinte.

Buza de jos a lui Josie a început să tremure.

— Te rog să spui ceva, pentru că m-am agitat toată ziua, iar acum te uiți lung la mine și nu spui nimic.

Nu spusese nimic? Trebuia! Trebuia să spun multe, dar, când am încercat să mă ridic, mi-am dat seama că mi se înmuiaseră genunchii, de parcă nu ar mai fi avut nici oase, nici mușchi. Cumva, mi-am pierdut echilibrul. M-am împleticit și am căzut în fund. Pumnalele au zăngănit în dulapul din spațele meu.

— Doamne!

Josie a sărit lângă mine.

— Seth!

Uluit că, practic, *căzusem în fund*, am privit prin cameră de parcă mi-ar fi secerat cineva picioarele. Evident că nu era nici dracu'. Îmi cedaseră genunchii.

— Seth...

Ridicând privirea spre ea, am reușit cumva să îmi fac limba să funcționeze.

— Ești însărcinată?

Josie s-a tras înapoi, unindu-și mâinile. A încuviințat.

— Da!

Pieptul i s-a ridicat într-o respirație profundă. Ochii ei frumoși, ca două safire șlefuite, au sclipit de lacrimi nevărsate.

— Îmi pare rău! a șoptit ea.

Am tresărit. Mi s-a cutremurat întreg trupul.

Îi părea rău – îi părea rău că era însărcinată cu copilul meu? Am ridicat din sprâncene și, pentru o clipă, o teroare înghețată mi-a cuprins pieptul. Cum aș putea eu să fiu un tată bun? După tot ce am făcut și după tot ce aș fi făcut ca să o țin pe Josie în siguranță? Aveam mâinile murdare, dar, în curând, aveau să fie mânjite de sânge până la coate. De aceea îi părea rău? Pentru că știa că eram ultima persoană din lume potrivită să aibă și să crească un copil?

Dar eu mi-aș da viața pentru copilul meu.

Josie s-a așezat iar și a înghițit, cu ochii închiși.

— Știi că este o surpriză. Pe mine... m-a șocat. Trebuie să fi fost acea dată... chiar de dinainte să pleci. Nu am folosit prezervativ. Știu că nu suntem pregătiți pentru asta, dar speram că...

Fără să poată continua, a clătinat din cap, apăsându-și vârful degetelor pe gură.

Atunci mi-am dat seama.

Credea că eram supărat, și pe bună dreptate, pentru că ședeam pe nenorocita de podea ca un idiot.

Revenindu-mi din stupoare, am sărit în picioare și i-am luat mâinile într-ale mele. Am speriat-o și a ridicat genele umede.

— Nu îmi pare deloc rău, i-am spus. Nu mi-ar putea părea rău *niciodată* pentru că vei avea copilul meu.

A făcut ochii mari și a șoptit:

— Poftim?

I-am dus mâinile la pieptul meu și am ridicat-o în picioare.

— Am fost... la naiba, am fost șocat. Nu mă așteptam la asta – nici pe departe. Dar nu îmi pare rău.

— Nu? Ești OK cu asta... cu mine?

— Cum să nu fiu?!

Am clătinat cu hotărâre din cap. Inima îmi bătea cu doi kilometri la minut.

— Josie, am fost atât de șocat, că am căzut în fund, dar te iubesc – te voi iubi mereu. Asta înseamnă că îmi voi iubi și copilul.

Nu îmi venea să cred că tocmai spusesem cuvântul *copil*. Copilul nostru. Dar, în clipa în care mi-a ieșit de pe buze, am știut că era exact ce trebuia. Am știut, în clipa aceea, că era adevărat.

— Dar cum... cum putem face asta? Nu suntem pregătiți...

— Ne vom pregăti, i-am spus și eram sincer.

Zei știau că aveam dreptate. Eram foarte departe de a fi gata, dar puteam reuși.

— Nu am nicio îndoială că ai fi... Mi s-a îngroșat vocea de emoție, dar am reușit să continui: *Că vei fi o mamă minunată.*

— Doamne! a strigat Josie, ascunzându-și fața în umărul meu. Nu pot să cred că ai spus asta!

— De ce?

Oare plângea? Am luat-o ușor de talie și i-am ridicat cu blândețe capul.

— *Psychi mou*, plângi?

— Nu știu, a spus ea, trăgându-și nasul. Dar mi-a fost atât de teamă că vei fi supărat și încă îmi este, pentru că nu știu dacă voi fi o mamă bună. Nici măcar nu îmi amintesc să mă spăl pe dinți în fiecare seară, darămite să fiu responsabilă pentru altă persoană! Suntem prea tineri. Putem trăi o veșnicie, și nu știu cum va fi copilul ăsta, și se întâmplă atâtea lucruri nebunești.

Chicotind, i-am șters lacrimile.

— Nu aș putea fi niciodată supărat și nu ai niciun motiv să fii speriată, Josie. Suntem... împreună în povestea asta. Știi că se întâmplă multe lucruri nebunești, dar nu ești singură.

Josie a clipit repede, privindu-mă.

— Chiar... chiar nu te deranjează asta?

— O să avem un copil, Josie. Cum să nu fiu OK?

A scos un sunet găuit și m-a îmbrățișat.

— Te iubesc, te iubesc, te iubesc! a spus ea, repetând iar și iar cuvintele.

M-a lovit iar, aproape secerându-mi din nou picioarele. Asta însemna că totul urma să se schimbe, iar noi trebuia să avem o discuție serioasă, dar deocamdată nu mă puteam concentra decât pe momentul ăsta superb, pe care nu credeam că îl voi trăi vreodată.

— Voi fi tată, am spus, uluit de simplitatea concluziei.

Îmi simțeam buzele curbându-se într-un zâmbet – un zâmbet pe care nu-l puteam opri nici să vreau.

— Nu m-am gândit niciodată la asta. Nu m-am gândit că mi se va întâmpla. Probabil pentru că am aflat doar recent că pot avea un viitor, dar niciodată...

Am râs, șocat, doar pentru că rar se întâmpla să nu îmi găsesc cuvintele.

— Voi fi tată.

Josie a zâmbit și a încuviințat.

— Vei fi un tată fantastic. Nu va exista copil mai iubit și mai protejat.

Fața ei frumoasă s-a încețoșat, iar emoția pură aproape că mi-a făcut o gaură în piept. Cine ar fi știut că să aud cuvintele astea ar fi avut un asemenea impact? Dar așa era. Și am simțit că mi se umezesc și mie ochii. M-au lăsat iar genunchii, iar trupul meu... trupul meu a reacționat puternic, deloc rațional.

Am ridicat-o și am așezat-o pe spate, dintr-o mișcare. Părul absolut superb i s-a răspândit pe cearșaf. Eram deasupra ei, cu un pumn înfipt în pat, lângă capul ei, și cu mâna cealaltă pe șold. Inima bătea să îmi spargă pieptul. Am privit-o.

— Te iubesc! am spus, cu vocea tremurând și cu mâna tremurând când am mângâiat-o pe burtă, oprindu-mă chiar sub buricul ei..Și iubesc deja copilul ăsta.

Șocat de cât de adevărată era afirmația mea, aproape că mi s-a oprit respirația. Am ridicat privirea spre ea, plin de uimire.

— Nu vă va lipsi nimic, niciodată! Promit!

Era o promisiune pe care aș fi ucis ca să o pot respecta.

Și aș fi murit ca să mă asigur că este îndeplinită.

Josie

Un junghi ascuțit de emoție pură mi-a străpuns trupul. Înăuntrul meu se luptau teama și confuzia, dar ce începuse ca o fărâmə de bucurie se transformase în cea mai pură euforie.

Făceam asta împreună.

Iar Seth era OK; era mai mult decât OK.

Știam asta pentru că am citit ce simțea în ochii lui arămii. Seth era la fel de copleșit ca mine, dar nu era cuprins de panică. Se arunca, așa, cu capul înainte, în mijlocul evenimentelor neașteptate. *Le primea cu brațele deschise.*

Seth se bucura pentru că urma să îi nasc copilul.

Nu știam la ce mă așteptasem din partea lui, dar sigur nu la asta – nu la *lacrimile* pe care i le-am văzut adunându-i-se în ochi. Am privit în jos și i-am văzut mâna pe abdomenul meu, într-o atingere atât de respectuoasă și de blândă, că mai aveam câteva secunde și izbucneam în suspine.

Dar emoția nestrunită care mă cuprinsese ca un ciclon a alungat îndoiala și teama, despre care bănuiam că erau firești și pentru oamenii care nu erau semizei descătușați de curând, în care creștea sămânța zeilor unși recent.

I-am atins maxilarul și apoi buzele.

Mi-a sărutat vârfurile degetelor.

— Vom fi bine! Vom fi mai mult decât bine!

Doamne, mi-a făcut inima implozie!

Trebuia să vorbim despre atât de multe lucruri, însă nu voiam vorbe. Îl voiam pe Seth, numai pe el, fără nimic între noi.

Ridicându-mă în coate, mi-am atins buzele de ale lui, iar el a părut să știe exact ce voiam, de ce aveam nevoie.

Seth mi s-a așezat între picioare și m-a împins înapoi pe pat. Ne-am sărutat de parcă era ultima dată; de parcă am fi fost flămânzi unul de celălalt – și eram. Mâinile noastre erau peste tot. Ale lui mi-au mângâiat talia. Mâna mea mi-a alunecat sub tricoul lui. Și ne-am sărutat, întrerupându-mă doar cât să-i scot eu tricoul negru, iar el să-mi tragă bluza de pe mine. Au căzut undeva pe podea, urmate de cizmele lui și de tenișii mei.

I-am mângâiat pectoralii bine definiți și muchiile încordate ale abdomenului. Pielea lui aurie mi se părea mătase întinsă

peste oțel. Degetele mele i-au găsit capsă blugilor, iar el nu m-a oprit, de data asta. Nu, și-a ridicat șoldurile când i-am desfăcut capsă, și a tras fermoarul. Mi-a scos o bretea a sutienului, apoi cealaltă. Și-a vârât degetul între cupe și mi-a dezvelit sânii.

Continuam să ne sărutăm cu limbile împletindu-se, cât el s-a mișcat într-o parte, aruncându-și blugii și scoțându-și boxerii strâmți. Degetele lui iscusite s-au descurcat rapid și cu blugii mei.

Mi-a scos apoi lenjeria, dintr-o mișcare. În câteva secunde, eram complet goală și mi s-a părut o eternitate de când nu se mai aflase nimic între noi.

Mâinile lui mi-au urcat pe interiorul coapselor și pe șolduri. Inima îmi bubuia, iar pulsul mi se zbătea, în timp ce mă lăsam cuprinsă de o durere delicioasă. A rămas nemișcat, pentru o clipă, deasupra mea, cu capul plecat, cu buclele de păr blond căzându-i pe frunte și ascunzându-i jumătate de față. M-am întins spre el, apucându-l de braț. Și-a coborât capul.

Mi-a sărutat burta, chiar sub buric.

Mi s-a tăiat respirația.

— Seth...

S-a uitat la mine cu ochi luminoși.

— Acesta, a spus, cu voce răgușită, în timp ce mă mângâia pe burtă, acesta este un dar. Un dar miraculos.

Lacrimile mi-au încețoșat privirea. Iar începeam să plâng. Tot ce am putut face a fost să mă agăț de el, iar el a venit în întâmpinarea mea. Pielea lui s-a lipit de a mea. Am gemut când l-am simțit, fierbinte și tare, lângă coapsa mea.

Privirea lui aprinsă mi-a cercetat fața și a coborât spre vârful ridicat ale sfârcurilor. Era ca o mângâiere fizică, provocându-mi un vârtej brusc de fiori. Apoi, privirea lui a coborât și buzele i s-au desfăcut, de parcă ar fi căutat cuvinte și nu le-ar

fi găsit. Când genele lui dese s-au ridicat și privirea i s-a înfipt în ochii mei, am văzut din nou uluire.

— Te iubesc! am spus, apucându-l de ceafă. Te iubesc atât de mult!

Seth a scos un sunet pe jumătate animalic, care mi-a transformat sângele în lavă topită. Căldura s-a răspândit în toate colțurile trupului meu. I-am tras gura spre a mea și l-am sărutat de parcă m-aș fi înecat; așa și era.

Nu mai puteam aștepta.

Nu a fost nevoie de mângâieri prelungi și leneșe sau de săruturi amețitoare. Era gata. Aveam nevoie de el. Mă dorea. Mi-am mișcat șoldurile, iar el a vârat o mână între noi, ghidându-și erecția rigidă înăuntrul meu. Mi-a șoptit cuvinte frumoase, în timp ce mă atingea cum numai el știa.

Cu spatele arcuit, mi-am dat capul pe spate și am scos un sunet din abdomen. Seth m-a prins de bărbie, silindu-mă să îl privesc. Nu m-am putut eschiva. Gura lui a plutit deasupra gurii mele, în timp ce pătrundea în mine încet, centimetru după centimetru, înnebunindu-mă.

— Seth, am icnit, ridicându-mi piciorul și înconjurându-i șoldul.

A intrat tot mai adânc, până când nu a mai rămas spațiu între șoldurile noastre și am devenit o singură ființă.

Mi-a gemut numele, în aerul dintre buzele noastre.

— Nu pot... Am nevoie de tine. Am nevoie de asta acum.

— Nu aștepta! am șoptit. Nu aștepta!

Seth a mormăit o înjurătură și șoldurile lui au început să se miște. Fiecare împingere și fiecare retragere îmi trimiteau fiori electrici prin toate celulele. Trupul meu tremura, iar așteptarea devenea tot mai presantă. Mi-am înfășurat picioarele în jurul

lui, vârandu-mi călcâiele în picioarele lui. În fiecare loc în care era tare, eu eram moale.

Gâfâind, m-am agățat de el, în timp ce grăbea ritmul, până la urmă pierzându-l deplin. Și-a înfipt brațul în pat și m-a ridicat. S-a mișcat mai repede decât îl simțisem vreodată. Trupul lui zvelt l-a acoperit pe al meu, în timp ce șoldurile lui se mișcau înăuntru și afară. Respirația lui a devenit neregulată, și totul...

Totul a devenit haotic.

Mâinile noastre strângeau și se înfingeau. Sudoarea îmi străpungea pielea. Mă ridicam și eram apăsată înapoi pe saltea, primind fiecare penetrare și dorindu-mi mai mult, din nou și din nou. Numele meu îi picura de pe buze. Țipete ușoare le despărțeau pe ale mele. Fuiore de plăcere ne strângeau ca într-o menghină. Unghiile mele îi zgâriau pielea și mă legănam odată cu el. O căldură cumplită îmi ardea pielea.

Nu mai suportam.

Trupul meu a explodat.

Plăceră a bubuit în mine și am scos zgomote pe care nu credeam că le mai scosesem înainte. Fiecare mișcare din șoldurile lui pătrundea mai adânc și mai adânc, și apoi s-a înfipt adânc în mine, cu gura lipită de a mea, și l-am simțit cuprins de spasme. A trecut o furtună până s-a liniștit, iar eu l-am ținut în brațe, l-am ținut în timp ce replicile cutremurului dinainte mă zgâlțâiau până în adâncuri.

A ridicat capul. Ochii lui i-au găsit pe ai mei. Nu a spus nimic. Nu era nevoie de cuvinte. Colțul buzelor mele s-a ridicat. La fel și al lui, și ne-am uitat unul la celălalt – atât.

Apoi, Seth s-a rostogolit într-o parte. Și-a sprijinit fruntea pe sâni mei. Aveam picioarele împletite. Ne potoleam inimile și respirația. Niciunul dintre noi nu s-a mișcat minute bune.

— Te simți bine?

Mi-a dat la o parte șuvițele ude de pe frunte.

— Da!

Mi-am lipit trupul de al lui.

— A fost...

— Totul, mi-a șoptit, cu buzele lipite de obraz.

Da! Chiar fusese totul.

— Pe toți zeii, Josie! a zis Seth în timp ce mă cuprindea în brațe. Mi-ai... mi-ai schimbat viața.

— Sună impresionat, am zâmbit eu.

— Chiar este.

Cuibărindu-mă la pieptul lui, mi-am apăsat obrazul pe locul în care îi bătea inima. Seth s-a cutremurat și i-am simțit buzele pe frunte. Mi s-au umplut ochii de lacrimi, pentru că în sfârșit eram acolo unde îmi era sortit să fiu.

Dar era mult mai mult decât atât.

Seth m-a întors cu blândețe pe spate, parcă încercând să mă protejeze cu jumătate din trupul lui. Mâna i s-a mișcat de pe buzele mele, coborând spre centrul trupului meu. S-a oprit deasupra burții. Degetele i s-au deschis într-un evantai, iar inima mi-a sărit din piept.

— Știi ce?

— Ce?

— Vei fi propria mea MILF¹.

Am clipit. Nu mi-a venit să cred ce auzeam.

— Iar eu voi fi DILF²-ul tău.

Am căscat gura.

— Nu pot să cred că ai spus asta!

---

¹ Abreviere pentru *Mom I'd Like to Fuck* (Mamă căreia mi-ar plăcea să i-o trag) (n. tr.).

² Abreviere pentru *Dad I'd Like to Fuck* (Tată căruia mi-ar plăcea să i-o trag) (n. tr.).

Seth a rânjit, ridicând din umeri.

— Dar așa este.

M-am uitat lung la el, apoi m-am întors, râzând, și mi-am așezat brațul peste talia lui.

— Ești atât de...

— Minunat? Perfect? Sexy? O bestie nesățioasă?

Chicotind, am clătinat din cap.

— Ești dus cu capul.

— Mi-am pierdut capul după tine, așa este, a spus și m-a luat în brațe. Josie?

Fără să știu ce voia să spună, am murmurat:

— Da?

Seth mi-a mângâiat spatele, apoi ceafa, unde i s-au curbat degetele într-o strânsoare posesivă, protectoare. A trecut o clipă și a spus:

— Mulțumesc!

SETH ÎMI DESENA forme invizibile pe piele: un cerc pe braț și ce mi se părea că ar aduce cu o cruce pe umăr; alteori parcă juca X și 0 cu el însuși, pe spatele meu.

Zăceam pe o parte, privindu-ne. Seth ne acoperise până în talie cu pătura. Nu își folosise mâinile. Pătura se mutase parcă din proprie voință.

Îmi era dor să fac și eu toate chestiile alea *cool*, dar încercam să nu mă gândesc la brățări.

— Deci Alex știe? a întrebat el.

— Da! A fost ciudat, cu ea acolo, dar drăguț din partea ei să îmi fie alături.

Făcea cercuri cu degetul în jurul unui sfârc.

— Eu chiar intrasem în panică. Să fiu însărcinată nu a fost... planificat.

— Serios? m-a tachinat el.

Zâmbind larg, am ridicat privirea. Avea ochii închiși, iar genele lui imposibil de lungi i se răsfireau pe obraji.

— Nu m-am gândit niciodată la copii. Nu era ceva de care să mă preocup.

— Nici eu, a recunoscut el. Nu a părut niciodată o opțiune.

Până să își atingă statutul de zeu, sau cum vreți să îl numim, Seth nu avusese un viitor, așa că avea sens. Mi-am mușcat buza, studiindu-i conturul uluitor al feței.

Uneori, oricând de superficial ar părea să recunosc asta, mă pierdeam nițel doar privind-l. Îmi aminteam cum mi se păruse prima dată când ne întâlniserăm. Frumusețea lui era atât de rece, aproape ireală, de neatins. Acum nu mi se mai părea așa. Avea o căldură și o blândețe care nu puteau fi ignorate.

I-am pus o mână pe piept, simțind cum îi bătea inima cu putere.

— Mi-e... mi-e teamă!

Genele i s-au ridicat, iar mâna i s-a oprit pe brațul meu. Privirea lui a căutat-o pe a mea.

— Josie... *psychi mou*.

Adoram când mă numea sufletul lui. Mă termina în cele mai plăcute feluri.

— Cred că este ceva normal, nu? Majoritatea viitoarelor mame se tem. Nu știu dacă fac lucrurile așa cum trebuie, atât.

Mi-am privit burta, dorindu-mi să pot vorbi cu mama sau cu bunica.

— Mă tem că voi strica totul.

— Eu voi fi aici, a spus Seth și mi-a întors privirea spre a lui. Nu vei fi singură.

— Da, știu!

Câteva minute de tăcere s-au așternut între noi.

— Sunt mirată că sunt încă însărcinată, după tot ce s-a întâmplat. Copilul ăsta...

— Copilul ăsta e un adevărat luptător. Ne surprinde? Și tu ești o luptătoare.

— Și tu.

Cum de nu își dădea seama?

— Amândoi suntem, m-a corectat, trecându-și degetul mare peste buza mea inferioară. Dar eu m-am născut într-o lume în care lupta era ceva firesc. Tu ai fost aruncată în povestea asta. Într-un fel, ești mai puternică decât majoritatea Străjerilor.

Nu eram chiar atât de sigură. Îmi era groaznic de teamă fiindcă eram însărcinată. Nu știam ce presupunea o naștere și mă îndoiam că ar fi distractivă. Să cresc un copil și să fiu răspunzătoare pentru o ființă mică mi se părea îngrozitor, pentru că știam că voi da rateuri. Și asta nemaivorbind de tot ce se petrecea în jur.

Dar îmi plăcea că spusese asta, pentru că votul lui de încredere era de folos.

— Copilul ăsta va fi... Chiar, ce va fi? am întrebat, curiosă. Semizeu? Zeu?

Mi-a sărutat vârful nasului.

— Habar n-am, dar cumva o să ne prindem noi. Și oricum ar fi, totul va fi bine.

— Cum poți să fii atât de calm?

— Calm? a întrebat, ridicând din sprâncene. Doar că mă pricep să îmi ascund mai bine panica.

— Tu ești panicat?

Mi-a mângâiat ceafa.

— Mi-e și mie teamă. Să avem un copil este clar teritoriu neexplorat. Totul s-a schimbat, Josie.

Mi s-a tăiat respirația. Îmi imaginam la ce se referea.

— Astăzi nu mai seamănă cu ieri, a spus el, privindu-mă în ochi. Iar diseară, când mergem la culcare, nu va fi ca în seara anterioară. Tot ce facem, fiecare decizie pe care o luăm, totul se va schimba din cauza asta. Nu mai este vorba doar despre noi. Nu vreau să spun că nu mai putem fi „noi”, dar în deciziile importante nu ne mai gândim doar la noi.

Avea dreptate. Știam asta.

— Când am avut noi vreo șansă de a ne gândi doar la noi?

Seth a deschis gura, dar ce să spună? Aveam dreptate. Nu avuseserăm șansa de a fi egoiști în relația noastră. Probabil că, multă vreme, asta avea să ne fie interzis.

— Iar lumea nu se va opri doar pentru că sunt eu însărcinată. Titanii nu vor lua o pauză, iar zeii? Cât vor sta deoparte, departe de viețile noastre, după ce terminăm cu titanii? am întrebat. Nimic din afara acestei camere nu a încetat să existe. Trebuie să îl găsim pe Mitchell. Trebuie să ne ocupăm de titani și de orice altceva cu care ne confruntăm. Asta nu s-a schimbat defel.

Ochii lui Seth s-au întunecat, devenind de nuanța topazului.

— Dar va trebui să facem niște schimbări.

Am ridicat o sprânceană.

— Noi?

— Da! a zâmbit. Amândoi. Probabil în feluri pe care încă nu le cunoaștem.

— Însărcinată sau nu, eu tot trebuie să ajut. Trebuie să îi îngrop pe titani, am spus încet. Știu că nu vrei să auzi asta, dar nu poți să-i ucizi pe toți.

A făcut bot și știam bine că voia să întrebe de ce nu, dar a tăcut. Mi-a dat capul pe spate și m-a sărutat.

Săruturile lui au devenit adânci, au devenit mult mai mult, m-au lăsat fără aer, plină de dorință. Am ajuns iar pe spate,

cu mâinile minunate ale iubitului meu între picioare, înlocuite apoi de limba și de dinții lui.

În câteva momente, m-am pierdut în atingerile lui. Trupurile noastre au devenit unul și am început să ne răsucim și să ne învârtim. Eram în poala lui, apoi în genunchi, cu brațul lui sub sâni mei.

Nu ne-am mai grăbit, de data asta. Nu a mai fost haos, dar eliberarea, când a venit, nu a fost mai puțin intensă decât cea de dinainte. Însă, după aceea, în timp ce ne țineam în brațe, cu trupurile ude și fierbinți, cu respirațiile amestecate și inimile bubuind, întrebările au rămas.

Cum aș fi putut eu să îmi neglijez datoria?

Cum să îmi pun – să *ne* pun – copilul nenăscut în pericol?

Nu știam.

Nu știam dacă exista un răspuns.

Dar știam că trebuia să aleg.

Și mai știam și că era posibil să nu am de ales.

Am ațipit în timp ce Seth continua să facă mici desene cu degetele, de data asta pe abdomenul meu, pentru că acum mă întinsesem pe cealaltă parte, cu fundul lipit de șoldurile lui. Mă trezeam din când în când, simțindu-i degetele care îmi dansau pe piele. Mă înghesuiau în el și eram imediat răsplătită cu un sărut pe obraz sau pe gât. Nu cred că dormea, însă eu eram obosită, așa că tot ațipeam.

Un sentiment de... pace îmi cuprinsese mușchii și am simțit că toate grijile de mai devreme se retrăgeau în afara camerei în care stăteam în brațele lui. Eram doar el și eu, și... viitorul pe care ni-l croiam.

Dar tot am alunecat într-un vis.

Un coșmar.

Nu mai eram în brațele lui, ci pe pământ. Asfaltul aspru, spart, îmi intra în palme și îmi julea genunchii prin blugii murdari, sfâșiați. Părul îmi atârna pe față, în ghemotoace unsoase.

Eram din nou acolo, lângă depozit, și îl simțeam lângă mine, așteptând, privind. Am deschis gura, dar nu am scos un sunet. *Nu este real. Nu este real.* Am repetat iar și iar, pentru că știam că nu mai eram în depozitul acela. Trebuia doar să mă trezesc. Trebuia să...

Capul mi-a fost tras pe spate. Panicată, am căzut, agitând brațele. Privirea mea a cuprins copacii și camionul care se afla lângă parcare acoperită. Am aterizat în fund. Soarele strălucitor a fost eclipsat de o siluetă înaltă.

Nu, nu, nu!

Tresărind, am lovit cu brațul, icnind după aer. Pereții bej au apărut în jurul meu, dar nu îi vedeam. Nu simțeam patul sub pielea goală și nici pe Seth, lângă mine.

O parte din mine era încă la depozit, în parcare aproape pustie. Era *ceva* acolo – ceva pe care îl văzusem și trebuia să îl văd iar.

— Josie!

Seth mă ținea de braț.

— Te simți bine?

Tot mai vedeam copacii deși în fața mea. Simțeam soarele fierbinte care îmi lovea pielea, picăturile de sudoare care mi se rostogoleau pe față. Am inspirat scurt, iar presiunea mi-a umplut pieptul și s-a întins.

— Am avut un coșmar. Eram înapoi la depozit.

— Iubito!

S-a apropiat de mine și m-a luat de talie, lipindu-mă de pieptul lui. Eram în brațele lui, departe de locul acela desprins din iad.

— Ești în siguranță! Nu va mai trebui să treci niciodată prin așa ceva.

Sprijinindu-mă de el, am închis ochii.

— Am văzut ceva cât eram acolo. Ceva afară... Am revăzut pădurea, copacii înalți, fără sfârșit. Acele de pe jos. Asfaltul crăpat, camionul... *Pe toți zeii!*

— Josie?

M-am răsucit. M-am așezat în genunchi, prinzându-l de umeri. Nici măcar nu îmi păsa că eram goală.

— Mi-am amintit!

— Ce este?

Privirea i-a cazut pe sânii mei, pentru ca Seth rămânea, desigur, Seth.

— Fii atent! l-am scuturat.

— Scuze, dar ești superbă, și eu...

— Concentrează-te! Am văzut ceva lângă depozit. Nu pot să cred că mi-am amintit doar acum. Dar afară era un soi de camion – unul din acelea pentru livrări. Avea un nume scris pe lateral: MILLS ȘI FIII. Dacă aparținea depozitului...

— Atunci îl putem găsi.

JOSIE A FĂCUT un duș, iar eu m-am schimbat într-o pereche de pantaloni de luptă pe care îi lăsasem acolo cândva și un tricou. Să mă îndepărtez de baie fără să mă alătur ei mi-a solicitat și ultima fărâmă de liber arbitru.

Nu îmi doream nimic altceva decât runda a treia, apoi a patra și a zecea cu ea, dar trebuia să îl informez pe Aiden despre ce își amintise Josie, iar ea trebuia să mănânce. Așa că am făcut un lucru responsabil: am mers primul la duș și am lăsat-o să se bucure de al ei.

Mi-am dat de pe față părul încă ud și am intrat în camera de zi mititică. M-am oprit brusc, când stomacul mi-a făcut o tumbă și mi-a blocat picioarele.

Josie era însărcinată.

Ridicându-mi privirea spre tavan, am rămas ținut pe podea. De când mi-o spusese, cele trei cuvinte îmi pluteau în minte într-un circuit infinit și de fiecare dată mi se părea că le aud pentru prima dată.

Simțeam un șuvoi de emoții. O bucurie pură îmi acaparase conștiința. Așa cum îi spusese lui Josie, nu mă gândisem niciodată să am copii, să fiu sincer, așa că nu e ca și cum nu i-aș fi dorit. Doar că nu reprezentaseră ceva solid. Niciodată nu m-aș fi gândit că m-aș bucura pentru asta, dar iată-mă! Eram al naibii de încântat!

Eram binecuvântat.

Dar ce simțeam aproape că m-a trântit iar în fund. Închizând ochii, am expirat adânc, înfigându-mi unghiile în coapse.

Nu mă rugasem niciodată.

Nu credeam că zeii răspund la rugăciuni. Știam sigur că nu le păsa suficient să o facă, dar, în clipa aceea, voiam să mă rog. Voiam să mă rog să fie adevărat și să se întâmple.

Părea prea frumos.

Mi se părea că nu o meritam nici pe Josie, darămite un copil.

Și asta mă speria, dintr-o grămadă de motive.

Pentru că exista teama. Teama să nu i se întâmple ei ceva, sau copilului – sau amândurora. Teama c-o s-o dau în bară, cumva, pentru că habar nu aveam să fiu părinte.

Nemaivorbind că eram ultima persoană din lume căreia să vrei să îi încredințezi un copil mic. Cu nici o oră înainte să aflu că urma să fiu tată, topisem un individ dinspre interior spre exterior, deci...

Dar acela era copilul *meu*, în fata *mea*.

Asta schimbase totul, în câteva secunde.

Am scos un hohot de râs întretăiat și m-am trezit zâmbind ca prostul.

Trebuia să mă adun.

Un fel de a evita s-o dau în bară era să fac lumea mai sigură pentru Josie și pentru copilul nostru.

Ieșind din cameră, am privit pe hol și am zâmbit într-un fel cu totul diferit. L-am simțit pe Aiden și am apărut în prezența lui, într-un dormitor aflat la câteva uși mai jos.

— Salut! am spus.

Aiden a sărit în sus de pe canapea.

— La naiba! a urlat Alex, aproape alunecând de pe brațul canapelei. Acum ai de gând să faci și tu asta?

— Nu-i deloc *cool*.

Ochii lui Aiden erau ca niște nori de furtună.

— Deloc.

— Mie mi s-a părut *cool*.

Alex a căscat gura, apoi s-a răsucit, a luat un pui de pernă și l-a aruncat spre mine.

L-am prins în aer și l-am aruncat înapoi pe canapea.

— Sper că nu v-am întrerupt.

— Vorbeam doar, a răspuns Alex, privind-mă urât. Altfel, ți-ar lipsi deja ambii ochi.

— Nu-î singurul lucru care i-ar lipsi, a mormăit Aiden.

I-am făcut cu ochiul.

— De fapt, aduc vești importante. Josie și-a amintit ceva despre depozit.

— Eu credeam că ne vizitezi fiindcă îți lipsim atât de mult, a comentat Alex și s-a așezat iar pe canapea. Ce și-a amintit?

— A văzut un soi de camion pentru livrări afară, le-am spus. Și-a amintit că avea o inscripție: MILLS ȘI FIII.

— La naiba, dar e super important! Dacă aparține depozitului, ar trebui să îl putem găsi.

Aiden a privit prin cameră, încruntându-se.

— Aduc laptopul lui Deacon și văd ce gălesc.

— Anunță-mă!

— Dacă se dovedește a fi locul cu pricina, vrei să pleci imediat? a întrebat el.

Ce întrebare stranie!

— Zeii știu că dacă află Josie, va vrea să mergem cu toții, dar trebuie să o fac să mănânce, și... da!

— Vedem ce se întâmplă după aceea.

Aiden m-a privit și a dat din cap.

— Sună bine.

Am vrut să spun ceva, dar privirea mi s-a oprit la Alex. Se uita la peretele de deasupra umărului meu, cu buzele lipite și cu obrajii umflați ca ai unui pește. Am mijit ochii. Privirea i-a alunecat spre mine, dar s-a uitat rapid în altă parte.

Oftând din greu, mi-am încrucișat brațele.

— Vrei să îmi spui ceva, Alex?

A clătinat din cap, ciudat de tăcută.

— Serios?

Cu privirea în perete, a încuviințat.

M-am uitat la Aiden. Care erau șansele să nu îi spună ceva? Probabil băteau spre imposibil.

Aiden a lăsat ochii în jos, apoi am văzut; îi tremurau buzele pentru că încerca să nu zâmbească.

— I-ai spus, am bombănit.

Aerul pe care îl ținea Alex în gură a țâșnit afară, iar privirea ei m-a țintuit.

— Nu am vrut! Dar m-am scăpat! Este Aiden, însă, și trebuia să îi spun.

— Trebuia să îmi spună, a fost el de acord.

De fapt, nu *trebuia*.

— Nu mai spun nimănui, jur, și să știi că mă simt prost pentru că i-am spus lui Aiden, mai ales că i-am promis lui Josie. Sper că nu e supărată pe mine.

Alex s-a foit pe canapea, încruntată.

— Îmi pare rău, dar...

Nu găseam nici urmă de furie în mine. Apoi, m-a lovit cu puterea unui uragan. *Voiam* ca oamenii să știe. Ce mama năibii? Nici măcar nu știam ce să fac cu revelația asta.

— Dar vei fi... vei fi tată, a spus ea, într-o șoaptă plină de respect.

Am clipit încet.

— Da, așa este.

Alex a bătut din palme.

— Sunt numai întrebări, să știi.

— Și eu, i-am răspuns, sec.

— Ești... ești bucuros?

— Sunt încântat, am sărit și m-am așezat pe scaun. Șocat.

Privirea îmi trecea de la Alex la Aiden.

— Nu am fost niciodată atât de șocat. Am căzut în fund, la propriu, când mi-a spus.

Am simțit că mă înroșesc.

— Este... o perioadă foarte aiurea, având în vedere tot ce se petrece. Dar cum să nu fiu fericit? O iubesc pe Josie. Iubesc deja copilul ăsta.

Zâmbetul lui Alex i s-a întins pe toată fața.

— Cred că îmi vine să plâng.

— Te rog, nu! am spus, privindu-l pe Aiden.

Uitându-se în podea, și-a dus mâinile la față. M-am încordat. Mi s-au blocat toți mușchii, așteptând ca Aiden să se lanseze într-o predică despre cum trebuia să mă gândesc mai bine și să fiu o persoană mai bună. Genul care nu topea oamenii, de exemplu, și care nu ucidea Titani.

Alex s-a sprijinit de el, punându-i o mână pe picior. Pentru moment, nu am înțeles. Apoi, mi-am amintit. Futu-i! Uitasem.

Alex crezuse cândva că era însărcinată și, știindu-l pe Aiden, știind cum m-am simțit când aflatam vestea, cu siguranță se simțise ca mine.

Rahat!

Alex nu fusese însărcinată. Fusese un truc al lui Ares, care își făcuse fiii să o invadeze, ca să se joace cu mintea ei. Nu știusem că plănuia să facă asta, dar nu se schimbaseră nimic, la final.

Nici măcar nu îmi puteam imagina cum m-aș simți dacă se dovedea a fi așa, după tot șuvoiul de emoții.

Nu îmi puteam imagina ce simțea el – și ce simțea Alex.

— Îmi pare rău! am spus.

Aiden a ridicat bărbia. Ni s-au întâlnit privirile, și a știut. Da, a știut pentru ce îmi ceream scuze. Și-a înghițit cu greu nodul din gât.

Lângă el, Alex și-a dres glasul.

— Mă bucur mult, Seth. Știu că nu e tocmai momentul și că nu plănuiați asta, dar tu ești OK, la fel și Josie, și asta e tot ce contează.

Dar nu conta doar asta, pentru că Josie avea dreptate: lumea nu avea să nu se mai învârtă. Dimpotrivă.

— Nu pot să cred că spun asta, dar cred că te vei descurca foarte bine.

Aiden a zâmbit ușor, încuviințând, de parcă tocmai își dăduse seama că era pe deplin de acord cu ceea ce spusese.

— Te vei descurca mai mult decât bine, Seth.

M-am uitat lung la el, nesigur dacă avea o urgență medicală.

— Are dreptate. Copilului n-o să-i lipsească absolut nimic. Așteaptă! a spus Alex brusc. Copilul tău este zeu? N-am idee. Trebuie să găsec niște cărți.

— Nu sunt sigur că există cărți despre asta, Alex, a rânjit Aiden spre ea.

— Bine! am spus, ridicându-mă. Conversația s-a încheiat. Aiden s-a ridicat și el.

— Ne bucurăm mult pentru tine, Seth. Încă mai vreau să te pocnesc, dar mă bucur pentru tine.

— Aha!

Eram atât de întors pe dos de cuvintele lor, că am ieșit pe ușă, în loc să dispar în felul meu *cool*.

După ce am asigurat-o pe Josie, pentru a suta oară, că Aiden căuta deja numele camionului de livrări, am luat ceva de mâncare de la cantină. Voia să meargă afară, iar eu nu aveam o problemă cu asta. Nu știa nimeni dacă statul la soare chiar o ajuta în privința brățărilor și a sarcinii, dar nu îi putea strica. Mai era vreo oră până la apus.

Voiam să o duc înapoi pe insulă, dar urma să aflăm rezultatele testului. Deși Josie era încrezătoare că rezultatul avea să fie același, voia să rămână.

Sincer, credeam că îi lipsea lumea și că dorea să fie la Academia Legământului, iar dacă asta dorea ea, atunci aici rămâneam. Deocamdată, era mai în siguranță.

Însă eu trebuia să mă întorc, peste câteva zile, să mă reîncarc. Nu mă gândeam la asta. Ar fi însemnat să îmi stric propria petrecere.

Ne-am luat tăvile și am ieșit în curte, trecând prin porțile pe care se cățara vița-de-vie. Josie a luat-o înainte, îndreptându-se spre bănci. A găsit un petic de iarbă măricel și s-a așezat, cu tava în fața ei. Îi încărcasem farfuria. Cartofi prăjiți. Aripioare de pui. O salată, pentru că se gândise că ar fi prins bine și ceva mai verde. O sticlă de apă și un suc. Căpșune.

Lumina soarelui la amurg îi încunună capul aplecat, transformându-i șuvițele în fire de aur tors. Pletele i-au căzut peste umăr, până la coapsă, când s-a aplecat să ia doza de suc.

A ridicat bărbia.

— Vii și tu?

— Mă gândeam să rămân aici și să mă mai uit la tine.

Ea a rânjit, desfăcând sucul.

— Nici nu mă face să mă simt aiurea chestia asta.

Am râs și m-am așezat lângă ea. Aveam doar un burger pe farfurie. Nu îmi era foame, evident, dar cum să refuz un burger?

— Credeam că îți place când mă uit la tine.

— Nu când sunt pe cale să mă umflu de mâncare, a spus Josie în timp ce dădea iama în cartofi. E atât de ciudat că, fiind semizeu, încă trebuie să mănânc, dar tu, ca zeu, nu trebuie să faci asta.

— Nu eu am făcut regulile, am murmurat, sperând să nu-și dea seama că trebuia, de fapt, să mă hrănesc. Ți-a fost rău azi?

A clătinat din cap.

— Doar puțin greață, de dimineață. Sunt surprinsă că am deja simptome. Sper că nu înseamnă că o să petrec nouă luni vomitându-mi mațele.

— Așa sper și eu.

— Nu am idee nici dacă voi fi însărcinată nouă luni.

— Apropo, Alex i-a spus lui Aiden.

— Bineînțeles!

— Nu ești supărată?

A clătinat din cap și a băut din suc.

— Aiden este iubirea vieții ei. Mă îndoiesc că există lucruri pe care nu și le spun. Oamenii vor afla. Doar că nu voiam să știe înainte să afli tu.

Am zâmbit.

— Ar trebui să împărtășim vestea cu oamenii în care avem încredere. Nu e nevoie să ajungă la cei care nu vrem să afle.

Josie a încuviințat, trecând la aripioare, pe care le-a înmuțat în sos.

— Cred că Alex va căuta cărți despre sarcină. Vrea să știe dacă vom avea sau nu un zeu.

I s-a oprit mâna în drum spre gură.

— Nu am crezut că voi auzi vreodată cuvintele astea.

Am chicotit și am privit-o. Nivelul ei de eter era tot scăzut; luminițele pâlpâiau. Erau brățărilor sau era copilul? Că tot veni vorba de brățări, unde naiba era Apollo?

Și ce avea să facă dacă afla că Josie era însărcinată?

Avea să fie interesant.

Am simțit că se apropia cineva și am privit spre poartă.

— Avem companie.

Câteva clipe mai târziu, Alex și Aiden au intrat în curte. În urma lor veneau Luke și Deacon.

— Am știut noi că aici sunteți, a spus Alex, care ducea o pungă mică de hârtie.

Când s-a apropiat, am simțit miros de popcorn cu unt.

— Așa că vă întrerupem.

— Nu vă deranjăm, a spus Deacon. Am...

Prizându-i privirea, am clătinat din cap. Dacă erau aici, atunci însemna că găsiseră ceva despre depozit. Nu voiam să vorbească despre asta în fața lui Josie. Nu voiam să știe, pentru că aveam de gând să mă ocup singur.

Iar ea avea să fie furioasă.

Dar o Josie furioasă și în siguranță era mai bine decât o Josie în pericol, pentru că, deși avea încă brățărilor, ar fi vrut să fie implicată, pentru că îl privea pe semizeul încătușat. Uitase de târgul nostru și aș fi preferat să țipe la mine după, nu înainte.

Chiar nu voiam nici să își facă griji. Știa că, dacă îl găseam pe Mitchell, găseam și un titan. La naiba, poate că nenorociții asta așteptau: să ne prindem unde o ținuseră pe Josie!

Din fericire, Deacon mi-a prins privirea și a închis gura. L-am privit pe Aiden, care a părut să priceapă mesajul tăcut pe care i-l trimiteam.

— Care-i treaba? a întrebat Josie.

— Am o poveste pentru voi, a spus Deacon, cu sprâncenele ridicate.

Luke s-a încruntat.

— Da? Despre ce?

— Știi că tipul care îl juca pe John Winchester în *Supernatural* joacă acum, în *The Walking Dead*, rolul unuia care crapă țestele oamenilor cu o bătă? Cred că Sam și Dean sunt atât de mândri de tatăl lor!

— Nu știam asta, a spus Josie.

— Da! a spus Deacon și s-a așezat lângă ea. Și Maggie a jucat în *Supernatural*.

Nu știam dacă fusese sau nu o alegere inspirată, dar, în fine, dacă mergea...

— Unde e Gable? a întrebat Josie, luând un cartof. Cu Cora?

Deacon s-a întins, în vreme ce Luke s-a așezat pe o bancă din apropiere.

— Da! Colin e și el cu ei.

— Ce face ea? a întrebat Josie.

— Mai bine cu fiecare oră care trece, a răspuns Luke, lăsându-se pe spate. Mai avem un semizeu de găsit.

— Pe cel din Marea Britanie, nu?

Aiden s-a așezat lângă Luke, și am bănuit că nu avea să plece nimeni prea curând.

Din orașul bântuit.

— Uau! a exclamat Deacon, fluturând din mâini. Ți-ai amintit!

— Cum ar putea să uite cineva? a comentat Alex în timp ce se așeza în poala lui Aiden. N-ați vorbit despre altceva pe drumul înapoi spre Academia Legământului.

— Cine n-ar fi încântat? a întrebat el mai degrabă retoric. E un întreg oraș despre care se spune că e bântuit. Dacă nu mă sperii de moarte când o să ajungem acolo, o să fiu dezamăgit.

— Cine a spus că mergi? a întrebat Aiden, înconjurând talia lui Alex cu brațele.

— Iar începem? a mârâit Deacon. O să-l găsec pe celălalt semizeu înainte să mă...

Am privit-o pe Alex. Se uita la Josie de parcă mai avea puțin și elibera una torent de întrebări. Eram surprins că încă nu spusese nimic. Deși îmi dădeam seama că Deacon și Luke urmau să descopere ce se petrecea.

M-am concentrat la Josie. Se uita la trandafiri cu o expresie ciudată, aproape perplexă. Am scuturat-o ușor de umăr. S-a uitat la mine.

— La ce te gândești?

A zâmbit.

— La nimic.

Cu puterea gândului, i-am mutat farfuria mai aproape.

— Ar trebui să mai mănânci.

— Uită-te la tine! Ești divin! Nici nu atingi farfuria, a spus ea.

Chicotind, m-am sprijinit de ea.

— Imaginează-ți cât de creativ aș...

O fisură de energie s-a rostogolit prin curte, ridicându-mi firele de păr de pe brațe. A simțit-o toată lumea. Prinzând-o pe Josie de mână, am sărit în picioare, când niște uși străvechi, de culoarea bronzului, au apărut din senin în fața porții. În metal

erau cioplite rune – rune și simboluri care reprezentau Lumea de Dincolo.

— Ce mama...

Aiden era deja în picioare. La fel erau și Alex, și Luke.

Când s-au deschis ușile, am pășit în fața lui Josie, pregătit pentru orice.

Dinspre ele s-au rostogolit rotocoale de ceață, peste iarbă și trandafiri. Apoi a apărut o siluetă, iar din ceața groasă s-a format un băiat blond, pe care nu-l mai văzusem de multă vreme.

Pentru *asta* nu eram pregătit.

Uluit, am dat drumul brațului lui Josie.

— Caleb! a strigat deodată Alex, făcând-o pe Josie să tresară. Ce faci aici?

A rânjit spre ea.

— E o poveste lungă. Mai întâi, am venit să fac ceva, a explicat privindu-ne cu ochii lui albaștri. Ceva foarte important.

Pe toți zeii, arăta ca ultima dată când îl văzusem viu – numai păr ciufulit și zâmbet larg! A pornit spre noi și, din instinct, am blocat-o pe Josie.

Zâmbetul i s-a lățit pe chip.

— Sunt aici din cauza lui Apollo.

— Poftim? a șoptit Alex, cu vocea răgușită.

— Lasă-mă să o văd! a cerut Caleb. O pot ajuta.

O parte din mine nu avea încredere în el; nu avea încredere în nimeni când era vorba despre siguranța lui Josie. Dar fata mea fâșneată mă ocolise, așa că am privit cum Caleb îi lua mâinile într-ale lui.

— Bună! a spus Caleb, întorcându-i mâinile cu palmele în sus. E timpul, nu crezi?

— Timpul pentru ce? a întrebat ea, cu privirea aceea stranie.

Caleb a zâmbit, iar Josie a tresărit. Mi-a stat inima în piept.

— Pe toți zeii! a șoptit Josie, trăgându-și mâinile și împletindu-se în spate.

Răsucindu-mă, am înconjurat-o cu brațul. Pălise groaznic și îl privea pe Caleb ca pe o fantomă. Dar era imposibil, pentru că Josie nu îl cunoscuse pe Caleb.

El murise înainte să o cunoaștem noi pe ea.

— Te-am mai văzut, a șoptit ea.

M-am întors spre Caleb. Avea sprâncenele aproape unite.

— Îmi pare rău, a spus el, privind-o pe Alex. Dar nu ne-am mai întâlnit, iar eu trebuie să...

— Ba da! a insistat Josie, ridicându-și privirea uluită spre mine. L-am mai văzut – am văzut scena asta într-un vis. Pe toți zeii, înțeleg acum! Nu a fost un vis. Niciunul dintre visele mele nu a fost doar un vis.

— Poftim?

I-am prins fața în palme, cumplit de confuz.

— Ce tot vorbești?

Josie a făcut un lucru de neînțeles, mai ales că era atât de palidă: a zâmbit.

— *Sunt* specială.

— Da! Da, ești! am zis, deși începeam să mă îngrijorez.

Alex s-a apropiat de Caleb.

— Despre ce vorbește?

— Nu am idee.

— Nu înțelegi!

Josie m-a cuprins de încheieturi.

— Unele dintre visele mele nu sunt vise. Sunt *profeții*.

SFINTE SISOE, CHIAR eram specială!

Doar că nu știusem.

Nu eram la fel de specială cum era Cora, care putea re-duce plantele la viață, și putea „vedea” boli și sarcini, însă eu avusesem *premoniții*. Și avea sens. Tatăl meu absent era zeul profețiilor, printre altele.

— Josie, despre ce vorbești?

Ochii de ambră ai lui Seth erau plini de îngrijorare.

— Am văzut asta. L-am văzut venind la mine în vis. Exact cum l-am văzut pe Atlas, fără să-mi dau seama că era el, am explicat. De fiecare dată, chiar înainte și după ce am visele astea, am migrene. Ți amintești de migrene?

— Da! a explicat Seth, lăsându-și mâinile să-i cadă ușor pe lângă corp.

M-am întors. Toți se holbau la mine de parcă mi-ar fi crescut al treilea sân și nimănui nu părea să îi pese de ușile care se căscaseră în mijlocul curții – ușile către Lumea de Dincolo, încă deschise.

— Te-am văzut! i-am spus băiatului, care cred că era cu doar vreun an mai tânăr decât mine. Ai venit și mi-ai luat mâinile. Iar tu, m-am întors spre Alex. Aveai obrajii umezi. Tu plângeai, în visul meu.

— Dacă sunt atât de emotivă, a spus Alex, ștergându-și obrajii.

Atunci mi-am amintit cine era băiatul. Deacon îmi povestise despre prietenului lui Alex care murise într-un atac al demonilor. Caleb.

— Doar că e diferit să îl văd aici.

Întorcându-mă din nou spre Seth, am ridicat mâinile.

— Știu că sună a nebunie, dar sunt convinsă că asta se întâmplă. Dacă...

Mi-am coborât brațele. Dacă tata ar fi fost în zonă, să umple golurile. Dar băiatul ăsta îi rostise numele.

— Ai spus că tata te-a trimis? m-am întors eu spre el.

— Da, a răspuns Caleb. A fost la palat, la palatul lui Hades, și s-au certat la cuțite.

— Serios? a întrebat Seth, de lângă mine.

— Da! A fost atât de rău, încât Persefona a amenințat că pleacă dacă Hades nu e de acord cu orice ar dori Apollo, și nu știu care e faza, dar se pare că asta ar încurca anotimpurile sau ceva de genul ăsta, a explicat Caleb. Apoi, am fost chemat la palat.

— De ce te-a chemat pe tine? a pus Alex întrebarea la care se gândea toată lumea.

— S-a gândit că, dacă tot am murit deja, Seth nu mă mai poate ucide.

Caleb a ridicat din umeri când am căscat gura.

— Cred că și pentru că Seth nu mi-ar face rău, nu-i așa?

— Așa este, a murmurat Seth.

Deacon s-a ridicat.

— La naiba, ce bine îmi pare să te văd! Serios! Dar de ce să te trimită aici?

— Pentru că niciunul dintre zei nu vrea să se apropie de mine, a răspuns Seth, cu aroganță.

— Bingo! a fost de acord Caleb. Așa că le-a venit ideea să mă trimită pe mine să mă ocup de chestiile alea, de brățările de la încheieturile tale.

Acum, ce spusese în vis – în *profetie* – și cu câteva minute în urmă avea sens.

— Le poți scoate?

Caleb a întins din nou mâinile.

— Așa mi s-a spus.

Seth m-a oprit.

— Stai așa! De unde știm că nu e un truc? a întrebat. Fără supărare, Caleb, dar te-ar putea folosi fără ca tu să știi.

— Chiar crezi una ca asta? a întrebat Alex, uluită. Că Apollo s-ar folosi de Caleb pentru a-i face rău propriei fiice?

— Ar fi mai mult decât bolnav, a comentat Luke.

Apăsarea din pieptul meu a devenit mai puternică, în timp ce îl priveam pe Seth.

— Nu ar face așa ceva.

Maxilarul lui s-a încleștat, în timp ce îl privea pe Caleb.

— Cum ai de gând să scoți brățările?

— Trebuie doar să le ating, a explicat Caleb. Hades și-a pus mâna pe capul meu și a spus un talmeș-balmeș ciudat, cică magic. Mi-a spus că tot ce trebuie să fac este să îi iau mâinile și să îmi mișc degetele peste brățări, care se vor desprinde ca prin farmec.

— Atât? a întrebat Seth.

Nu îmi venea să cred că Apollo s-ar fi învoit la ceva care mi-ar fi făcut rău. Era adevărat că și mie îmi venea să îl lovesc constant, dar era tatăl meu. Când îmi descătușase puterile, și le slăbise pe ale lui.

— Știu la ce te gândești, a spus Seth, în felul lui straniu, care te făcea să crezi că îți citea gândurile. Nu pentru Apollo îmi fac griji, ci pentru Hades. Cu el, există mereu un clenci.

— Păi, există, a spus Caleb.

— Ce vrei să spui? am întrebat.

Caleb l-a privit pe Seth, cu un rânjet tâmp.

— Hades vrea să îți pun ție brățările.

— Poftim? am icnit.

— Rahat! a bombănit atunci Luke, încet, iar Alex a făcut un pas înainte.

Seth și-a încrucișat brațele.

— Serious?

— Da! L-am privit de parcă ar fi înnebunit, pentru că nu sunt sigur cum se așteaptă să îți pun brățările fără să observi, a zis Caleb și a ridicat din umeri. Și sunt convins că, dacă Apollo ar avea ochi normali când s-ar petrece asta, și i-ar dat peste cap.

— Stai puțin! am intervenit, înainte ca Seth să facă o prostie. Hades vrea ca tu să mă eliberezi, dar să blochezi abilitățile lui Seth?

— Dacă se așteaptă? Da! Dacă o voi face? Nu!

Alex s-a apropiat de Caleb, dându-și capul pe spate ca să îl privească în ochi.

— Ce se întâmplă dacă o eliberezi pe Josie, dar nu faci ce ți-a cerut în rest?

— Haide! Hades știe că Seth nu va sta cuminte, lăsându-mă să-i pun frumusețile astea. Așa că mă gândeam că ai putea să

mă lovești cu un fulger din acela ziesc și să mă trimiți înapoi în Lumea mea, a sugerat Caleb. Așa nu voi minți când voi spune că Seth m-a oprit.

Am căscat gura.

— Poftim? a spus Alex. Nu te lovește cu niciun fulger ziesc!

— Lucrurile au devenit foarte stranii, a murmurat Deacon.

— Nu l-ar ucide, să știți.

Caleb a încuviințat.

— Dar tot va dura! a comentat Alex.

— De fapt, când ești mort, se simte doar ca o palmă scurtă.

Îmi căzuse falca de tot. Trebuia să o caut pe jos.

— Ai mai fost... lovit cu un fulger din asta?

Caleb a pufnit.

— Persefona și Hades nu știu să piardă, când joacă Mario Kart sau orice altceva. Am fost lovit de mai multe ori decât pot număra.

— Fie, atunci! am murmurat.

— Dar am venit, totuși, să te ajut. Pot scoate brățările, a zis Caleb și s-a întors spre Seth. Lasă-mă, te rog, doar să petrec câteva minute cu lumea, înainte să mă trimiți înapoi, da?

Seth s-a prefăcut că se gândește.

— Ai tot timpul din lume.

— Mulțumesc! Aruncându-i lui Alex o privire timidă, Caleb a rânjit: Ți-am spus că mereu există speranță.

Alex și-a țuguat buzele, iar Seth a mijit ochii. Nu aveam idee ce se petrecea, dar Caleb mi-a luat mâinile în ale lui. Doar atunci mi-am dat seama că mă ținea de mână o persoană care murise.

Care murise de moarte bună.

Am încercat să îmi controlez expresia când mi-a întors palmele în sus. Am privit peste umărul lui, spre porți. Dincolo de

ele nu era decât un abis întunecat, dar m-am întrebat: dacă aş fi trecut prin ele, aş fi găsit-o pe mama?

Era un risc mult prea mare, însă, pentru mine și pentru copilul meu.

Caleb și-a trecut degetele mari peste brățările subțiri. Mi-am ținut respirația. La început, nu s-a întâmplat nimic. Am ridicat privirea. El a ridicat din umeri.

— Ar trebui...

Un *clic* scurt l-a întrerupt și, o clipă mai târziu, brățările mi-au alunecat de pe încheieturi. Caleb mi-a dat drumul, prinzându-le iute, și un fior parcă electric m-a străbătut.

Icnind, am făcut un pas în spate, ridicând mâinile. O cerneală albicioasă îmi umpluse venele de la mâini și îmi curgea spre brațe. Simțeam căldura sub piele, străbătându-mă. Atenția mea s-a îndreptat spre Seth.

Ochii lui sclipeau; mă privea. Vedea eterul care pompa în rețeaua de vase, umplându-mi trupul de lumină și de putere. Iar eu îl *simțeam*.

M-am simțit exact ca atunci când pășești sub dușul rece, dimineața. Un șoc mi-a accelerat pulsul și bătăile inimii. Picioarele mi-au fost cuprinse de furnicături, care mi s-au răspândit în tot corpul. Un puls final de căldură mi-a invadat interiorul, concentrându-se în jurul cicatricei lăsate de Apollo în centrul pieptului meu.

Apoi, a dispărut totul, doar că...

Doar că simțeam eterul din mine. Inspirând scurt, m-am întors spre Seth.

— Îl vezi acum?

— Da!

Ochii lui de ambră sclipeau. Îmi privea abdomenul. Arăta de parcă era gata, gata să cadă iar în fund.

— Da, văd. Funcționează?

Există o singură cale de a mă asigura că îmi revenisem. Concentrându-mă pe doza de suc de pe tavă, am ridicat mâna.

Luke s-a dat înapoi.

— Sfinte Sisoe!

Ignorându-l, am chemat elementul aer. Doza s-a clătinat și s-a ridicat. Am înșfăcat-o în aer, vărsând din lichidul maroniu pe mână. L-am privit pe Seth.

— Mi-am revenit!

Seth mi-a luat mâna cealaltă. M-a tras la pieptul lui. Am avut grijă să nu îmi vărs băutura pe el. Cu un braț în jurul taliei mele, și-a înclinat capul spre Caleb.

— Mersi, omule!

— Da, mulțumesc! am spus și eu.

— Nicio problemă! a rânjit Caleb, cu brățelele în mână. Nu apuc prea des să fiu de folos, ca pe vremuri.

Inima mi s-a strâns când am văzut fața lui Alex, ușor strâmbă. A scos un sunet ca un chițait și l-a tras într-o îmbrățișare. În câteva secunde, Caleb a fost înconjurat de ea, Deacon și Luke. Li s-a alăturat și Aiden.

Presupuneam că Alex și Aiden îl vedeau pe Caleb când erau Dincolo, însă aici, probabil, lucrurile stăteau altfel, iar atmosfera era mai... animată.

Seth și-a lipit obrazul de al meu. Când a vorbit, a făcut-o pe o voce scăzută, ca numai eu să îl aud.

— Cum te simți?

— Bine!

Știam ce întreba.

— Mă simt la fel, doar că nu atât de... obosită, dacă are cumva sens.

— Are, a spus Seth în timp ce îmi săruta locul din spatele urechii. Acum am înțeles ce vedeam licărind când mă uitam la tine.

— Adică?

— Ți amintești când am spus că eterul părea să licărească înăuntrul tău? Nu vedeam eterul *tău*. Cred că erai aproape golită, pentru că încă văd partea care licărește. Cred... nu, sunt sigur, că este al copilului.

— Poftim?

Am făcut un pas în spate, uluită.

Ochii lui erau blânzi. A continuat în șoaptă:

— Încă îl văd. Ți văd eterul și îl văd și pe al copilului.

Am deschis gura, dar nu aveam cuvinte. Nu puteam scoate niciun sunet. Vedeam eterul din copilul nostru? Era... uau! Nu știam cum să reacționez.

— Arată... bine? În regulă?

— Așa cred, a spus Seth și și-a lipit fruntea de a mea. Adică, probabil că da!

Dintr-odată, am vrut să plâng, să vărs lacrimi de bucurie.

Așa că mi-am îngropat fața în umărul lui.

Cumva, Seth a reușit să-mi ia doza de cola din mână și a pus-o undeva, cine știe unde, și m-a înconjurat cu brațele.

— De obicei, nu sunt atât de emotivă, am spus, la pieptul lui – același lucru pe care Alex îl spusese cu doar câteva minute în urmă.

— Poftim? a întrebat el.

Vocea mea era încă înfundată, dar am continuat oricum:

— Doar că... îl vezi, iar asta face totul să fie mai adevărat.
Seth mi-a mângâiat spatele și mi-a șoptit numele la ureche.

— Uneori, nu am idee cum de îți trec prin minte atâtea,
dar te iubesc, a spus el, strângându-mă mai tare. Te iubesc din
toată ființa mea!

Nimic nu putea să mă oprească din zâmbit. Indiferent ce se
întâmpla, aveam un început.

ÎNAINTE SĂ ÎL TRIMIT pe Caleb înapoi pe tărâmul celălalt, cu un fulger divin, l-am tras pe Deacon deoparte. În vremea asta, Josie ședea cu Luke și îl ascultau împreună pe nou-venit depănând povești din Lumea de Dincolo, versiunea Nintendo.

Avea informația care îmi trebuia.

Depozitul era chiar lângă Piney Woods și fusese abandonat. Acolo o ținuseră pe Josie, împreună cu ceilalți doi, și acolo aveam să îl găesc pe Hyperion.

Ceva îmi spunea că, dacă mă simțea, ar fi ieșit la lumină. Atât de prost era.

— Ce vrei să faci? a întrebat Deacon, privind spre grup. Mergi în recunoaștere? Eliberezi semizeul? a continuat tirul întrebărilor, apoi s-a oprit. Îl provoci pe Hyperion și îl ucizi?

Am ridicat din umeri.

Deacon și-a dat capul pe spate.

— Nu trebuie să îmi spui, fiindcă sunt sigur că știi deja.

— Serios?

— Nu te acuz!

Am vrut să îl întreb de ce anume nu mă acuza, dar m-am oprit, când privirea mi-a căzut asupra lui. Ochii aceia argintii observau prea multe! Uneori, uitam cât de prezent era Deacon. Uitam cu toții.

— Asigură-te doar că te întorci! a spus privind-o pe Josie. Nu merită să fie părăsită iar.

— Știu, am spus. Și mă voi întoarce!

*

Sărutând-o pe Josie pe obraz, am închis ochii și m-am silit să cobor din pat. A fost dificil. Căldura pielii ei lângă a mea și gustul ei pe limbă erau foarte ademenitoare.

Dar trebuia, fiindcă era necesar să mă ocup de ceva înainte să se trezească.

M-am schimbat repede, lăsând pumnalele în dulăpior. Nu aveam nevoie de ele. Nu pentru asta. Înainte să plec, m-am uitat lung la ea.

Era atât de frumoasă!

Ghemuită pe o parte, cu mâinile sub obraz și părul ei lung răsfirat pe pernă, arăta ca un înger. Și chiar era îngerul meu păzitor. Știam că, dacă ar fi fost trează și mi-ar fi aflat planul, mi-ar fi spus să nu încerc. Ar fi reușit chiar să mă convingă. În fond, era o prezență care avea darul să mă liniștească atunci când voiam să mă transform în Hulk și să zdrobesc lumea, însă acum nu-mi doream să fiu calm.

Voiam să termin cu Hyperion.

Lumea n-avea decât să mă numească egoist și necugetat. Nu îmi păsa. Oricare aveau să fie consecințele uciderii lui Hyperion, ei bine, meritau.

Nu eram ca Apollo. Nu îi puteam sacrifica pe singurii oameni de care îmi păsa pentru binele omenirii.

Eu făceam asta pentru Josie.

Pentru copilul nostru.

Nu voiam să o mai las să trăiască nici măcar o zi cu teama de Hyperion și, cu siguranță, nu aveam să îngădui ca fiul meu să crească înăuntrul ei și să vină pe lume în teroare.

Am apărut pe hol și mi-am înghițit un mârâit.

Aiden se afla lângă camera pe care o împărțea cu Alex, cu brațele încrucișate la piept, sprijinindu-se de perete. Era îmbrăcat în uniforma de Străjer, cu pumnale și tot tacâmul. Știam că era pregătit.

M-am îndreptat spre el, am privit peste umăr, apoi mi-am ațintit privirea asupra lui. A deschis gura.

— Nu! i-am spus. Nu vii cu mine!

S-a împins de la perete.

— Te duci la depozit, iar eu mă duc...

— Să te asiguri că mă joc frumos cu ceilalți? l-am întrerupt.

Eu merg să găsesc un tip pe nume Mitchell.

— Da! De parcă dai tu doi bani pe tipul ăla, a spus el și chiar nu îl puteam contrazice. Te duci pentru că speri să îl ademenești pe Hyperion.

Am ridicat din sprâncene.

Aiden a tras adânc aer în piept.

— Fie am avut noroc cu Perseu, fie nu știm care a fost urmarea morții lui, însă Hyperion este unul dintre primii doisprezece Titani. Nu există cale să îl ucizi fără să existe consecințe urâte.

— Am senzația că am mai purtat discuția asta.

— Hyperion este zeul înțelepciunii...

Am pufnit.

Aiden era neclintit.

— Este zeul înțelepciunii, al veghiei și al luminii. Primele două lucruri nu prea vor conta, dar partea cu lumina? Cred că moartea lui va avea consecințe.

Mi-am trosnit gâtul în timp ce mă holbam la el.

— Cred că vrei să mă auzi spunând că îmi pasă, dar bănuiesc că știi deja: mă doare în cot. *Așa că* am putea să încheiem conversația? Am treabă!

— Știu că nu îți pasă, a răspuns pe un ton plat.

— Uite, înțeleg că vrei să salvezi lumea și alte rahaturi de genul ăsta, dar am mai discutat. Știm amândoi că, dacă Hyperion i-ar fi făcut lucrurile alea lui Alex, și tu ai vrea să-i tăbăcești fundul. Doar pentru că nu ești în pielea mea acum, să nu crezi vreo clipă că nu știi ce ai face.

Pentru că nu mă putea contrazice, Aiden și-a îndreptat privirea în altă parte.

— Nu îți pot permite să vii cu mine. Dacă Hyperion te prinde și mori, nu aș vrea să îi explic eu lui Alex ce s-a întâmplat.

S-a întors spre mine, cu sprâncenele ridicate a mirare.

— Ascultă, ai fi o răspundere în plus, pentru că Hyperion te poate ucide.

— Și pe tine nu?

Am zâmbit, clătinând din cap.

— Nu!

Un licăr de emoție i s-a ivit pe chip. Părea să se simtă inconfortabil. De ce? Nu eram sigur.

— Dacă vrei să fii de folos, ai grijă de Josie! i-am spus. Dacă se trezește și nu m-am întors, spune-i că o să revin curând. Nu vreau să își facă griji. Asta poți să faci.

Aiden părea dornic să mă contrazică, dar, după o clipă, a încuviințat. Știind că va face exact ce i-am spus, am dispărut pe insulă, chiar lângă templu.

Era amiază când am urcat treptele și am intrat, găsind pe cine căutam.

Karina era lângă altar, cu mâinile împreunate, așteptând. La fel ca în cazul lui Basil, am simțit nevoia imperioasă de a le cumpăra fiecăruia câte un iPad și de a le prezenta binefacerile Snapchatului sau ale oricărei alte aplicații.

Am pășit spre ea, cu încheieturile albite de cât de tare încleștasem pumnii.

— Trebuie să mă hrănesc!

Să mă hrănesc era un lucru inteligent, cel puțin așa mi se părea. Urma să am nevoie de toate resursele. M-am concentrat asupra locului despre care îmi povestise Deacon mai devreme. Mi-a luat câteva secunde să călătoresc în cealaltă parte a globului, spre depozitul dărăpănat.

În clipa în care am văzut clădirea, am știut că găsisem ceea ce căutam.

Nu știi de ce, însă emana niște vibrații stranii. Ferestrele ciobite, zidurile murdare, toate strigau „ascunzătoare de ucigași în serie”.

Greierii țârâiau în depărtare când m-am apropiat de ușile din față. Lumina lunii îmi veghea calea. Am pus mâna pe clanța ușii industriale și am chemat elementul foc. Metalul s-a încins sub atingerea mea, iar mecanismele interioare s-au topit. Ușa s-a deschis.

Când am intrat, s-a ridicat praful. Podelele au răsunat sub pașii apăsați ai cizmelor mele. Era întuneric, dar mi s-au obișnuit repede ochii. Ici și colo, mese de lucru uitate și niște paleți. Șoarecii fugeau spre găurile lor, cu gheruțele zgâriind lemnul.

Josie îmi spusese că fusese ținută sub pământ. Am căutat la parter, cu simțurile în alertă. M-am apropiat de partea din spate a clădirii, văzând o ușă închisă, care nu părea să ducă spre vreun birou.

Era descuiată.

Împingând-o, m-au năpădit imediat mirosul ranced de mucegai și o duhoare dulceag-scârboasă, care nu promitea nimic bun. Rahat! Știam deja ce urmam să găesc la subsol.

Razele lunii se strecurau printr-o fereastră, scaldând într-o lumină difuză camera cu pământ bătătorit pe jos. Din tavan picura apă – o țevă veche, spartă. În colț, un morman de haine... și mai era ceva.

— Futu-i! am murmurat.

Am îngenuncheat. Primul lucru pe care l-am văzut au fost două brățări aurii în jurul unor încheieturi osoase. Pielea se jupuse pe alocuri și mi-am dat seama că zăcea jumătate pe o parte, jumătate pe spate. Ochii lui erau larg deschiși, sticloși. Mitchell murise.

Și murise de ceva vreme.

Josie avea să sufere, iar asta nu îmi plăcea defel. Avea să se învinovățească, gândindu-se că, dacă și-ar fi amintit mai repede numele de pe camion, l-ar fi putut salva. Dar, la cum arăta, tipul nu avusese nicio șansă.

Oftând, m-am lăsat pe spate. Cercetând încăperea umedă, am clătinat din cap. Josie avea dreptate. Nimeni nu merita să moară într-un asemenea loc.

Deși eu știam pe cineva.

Am simțit o furnicătură de avertizare pe ceafă și un zâmbet leneș mi s-a întins pe față.

Tăcerea a fost spartă aproape imediat de un hohot de râs, apoi Hyperion a spus:

— Știam că vei veni!

Am înălțat privirea spre peretele umed și m-am ridicat și eu, încet.

— Te așteptam! A durat ceva! m-a tachinat titanul. A trebuit să îți faci curaj?

Cu spatele la el, mi-am lăsat capul într-o parte.

— Ah, da, mi-a fost atât de teamă!

— Ar trebui să-ți fie, ticălos mic!

Am râs, simțind cel mai letal element cunoscut oamenilor și zeilor deopotrivă agitându-se înăuntrul meu.

— Nici măcar nu mă poți privi, nu-i așa? a râs Hyperion. S-ar putea să îi fi speriat pe ceilalți titani, mai ales că i-ai ucis pe Atlas și pe Perseu, însă eu știu ce ești.

Clocoteam deja de furie.

— Și ce anume sunt?

— Ești doar un Ucigaș de Zei supraevaluat, ceea ce înseamnă că te pot ucide, a spus el, chicotind. Dar nu vreau să teucid repede, ci să te țin aici, așa cum am făcut și cu iubita ta, foarte drăguță, de altfel.

Akasha a prins viață, devenind un vârtej în jurul vulcanului de mânie dinăuntrul meu.

— Mă voi hrăni din tine, a continuat Hyperion. Și o voi găsi din nou pe cățeaua aia blondă, pe care am de gând s-o despici chiar sub ochi tăi.

— Promiți?

— Ah, desigur! Dar nu înainte să mă distrez bine cu ea, a spus, chicotind iar. Apoi, când o să implori moartea, te voi da lui Cronos, iar el mi-l va da pe Apollo, la schimb.

— Atunci, bine, am înțeles, am spus, întorcându-mă și dând cu ochii de Hyperion, care se afla la intrare. Voiam să teucid lent.

Hyperion a rânjit.

— Da?

— Da! Voiam să îți tai pielea feliuțe și să te transform într-o carte de colorat. Știi că-s la mare căutare acum. Apoi, să te ard încet, din interior spre exterior, însă nu înainte de a-ți tăia scula, de a ți-o vârî pe gât și de a-ți agăța boașele de gât, ca pe o ghirlandă.

— Sună minunat!

— Ar fi fost, însă vezi tu, între timp, m-am maturizat, i-am spus, rânjind.

Am făcut un pas spre el. Hyperion s-a încordat, iar rânjetul meu s-a lățit.

— Acum nu mai am chef să lungesc povestea asta. Nu vreau să mă bucur de transformarea ta într-o masă plângătoare de carne și oase rupte.

M-am oprit, simțind puterea de-a lungul șirei spinării.

— Dar mă voi bucura mult să teucid.

— Nu vei face nimic. Nu ești absolut.

— Atunci, lovește-mă cu tot ce ai mai bun! l-am îndemnat și am ridicat brațele.

Nu a trebuit să îl rog de două ori. Țâșnind prin încăpere, și-a pregătit brațul. O secundă mai târziu, pumnul i s-a proptit în falca mea, trimițându-mă câțiva centimetri în spate. Nu am ridicat mâinile, nici nu am încercat să îl opresc.

Durerea mi-a plăcut.

Parcă aveam nevoie să simt ceva, pentru că o parte din mine merita prima lovitură, apoi pe a doua. Le-am primit ca pe o pedeapsă pentru durerea pe care i-o provocasem lui Josie. Și când am lovit pământul, după a treia lovitură, aerul pe care l-am evacuat din plămâni a fost semn de căință pentru durerea

pe care aveam să le-o provoc multor oameni, până să se încheie seara.

Lovitura în stomac a fost ultima.

Hyperion era acum deasupra mea, cu pumnii însângerați pe lângă corp.

— Nu ai de gând să răspunzi?

Scuipând o gură de sânge, am râs cu răceală.

— Ești atât de prost!

A clipit.

Mi-am dat capul pe spate, zâmbindu-i.

— Mă joc doar cu tine.

Sărind în picioare, l-am izbit în umeri, trântindu-l în fund de cealaltă parte a încăperii.

— Acum vei muri!

AM PERMIS CELEI MAI PURE PUTERI să mă copleșească și am ridicat un braț. O lumină de culoarea ambrei a aprins încăperea, când un fulger divin de *akasha* mi-a țâșnit din biceps. Lumea s-a albit când i-am dat drumul.

A traversat cămăruța, lovindu-l pe Hyperion fix în piept. Acesta a încercat să se miște. Să țâșnească într-o parte, dar nu a fost suficient de rapid. Nu mai aveam chef să mă joc cu el. Aici se termina totul.

Nenorocitului îi sunase ceasul.

A fost ca o reluare a episodului cu Atlas.

Fața lui era cuprinsă de mirare, în timp ce lumina alburie pulsa; aceeași privire tâmpită care spunea că nu îi venea să creadă că tocmai îi compostasem biletul spre moarte, în timp ce se holba la gaura din pieptul lui.

Afară, fulgerul a lovit pământul, iar tunetul a crăpat cerul în două. Mirosul de ozon ars a umplut cămăruța. Hyperion a căzut într-un genunchi, iar, la impact, s-a despiciat podeaua. Am continuat, trăgând fiecare gram de putere letală din

interior, în timp ce el se zbătea, încercând să oprească fluxul de *akasha*. Aerul trosnea și pocnea, iar rețeaua de vene foarte subțiri i s-a aprins sub piele.

Mi-am coborât brațul.

— *Sunt* absolut.

A deschis gura, dar nu a scos niciun sunet, când lumina din vene i s-a întins, sângerând prin vase și cuprinzându-i tot trupul. Lumina a mai pulsat o dată și a urmat o explozie de focuri de artificii, care au zguduit tavanul și podeaua, și întreaga clădire.

A mai rămas doar pământ pârjolit.

— Nu! a strigat o voce de femeie.

M-am răsucit. Era femeia titan. Puterea mi se unduia sub piele. Am lăsat bărbia în jos și m-am luat după ea.

— Prea târziu!

A țipat și s-a dat înapoi. Strigătele ei au sfâșiat aerul când s-a rotit într-un cerc amețitor. Am chemat încă o dată puterea absolută, iar un fum negru i-a înconjurat trupul.

A zburat într-o parte, o mică pâlnie de furie izbindu-se de un perete. Rigipsul a explodat. Femeia titan dispăruse, probabil să-i alerteze pe ceilalți că zilele lor erau numărate.

M-am întors spre locul în care se aflase Hyperion. Am simțit cum mi se lua o greutate de pe umeri. Nu era ca și cum nu ne-ar fi rămas ceilalți titani de înfruntat, dar asta... asta chiar trebuia să dispară.

Podeaua arsă se schimbase. Deasupra ei pluteau frânturi minuscule de tăciuni aprinși. M-am apropiat și am privit, încruntat. Scânteile păreau...

— Ce-ai făcut?

Mi-am îndreptat spatele. Nu puteam confunda persoana care îmi vorbise.

— Foarte curajos din partea ta să apari după ce titanul care ți-a capturat *fiica* nu mai e în peisaj.

— Te-am avertizat deja să nu pui niciodată la îndoială loialitatea față de fiica mea, a răspuns Apollo. Nu te voi mai avertiza o dată.

M-am întors spre el, ignorându-i amenințarea.

— Cred că este destul de evident ce am făcut.

— Ai idee ce ar putea cauza? m-a întrebat Apollo și a făcut un pas spre mine. Trebuia să fie îngropat.

— Trebuia să moară!

Puterea trosnea în aerul din jurul meu.

— Știi ce i-a făcut lui Josie? Ticălosul nu merita să fie îngropat. Cum să o las să trăiască în teamă? Cum să permit...

— Cum să permiți *ce?* a întrebat, apoi a inspirat brusc.

Nu aveam idee dacă ghicise adevărul. Cu siguranță nu voiam să îi confirm bănuiala, pentru că nu aveam încredere în ticălos. Ochii lui complet albi trosneau de electricitate.

— Poate ești zeu acum, dar trebuie să înțelegi că nu te poți lăsa condus de emoții.

— Ce amuzant mi se pare, venind din partea ta!

— Odată cu bunătatea vine și o mare responsabilitate.

— Ai luat asta din Omul Păianjen?

Trăsăturile i s-au schimonosit de furie.

— Chiar totul este o glumă pentru tine?

— Da, i-am răspuns în timp ce mă uitam prin încăpere. În special tu.

— Dacă fiică-mea nu te iubea...

— Ce? am întrebat și am ridicat brațele. Ce ai fi făcut, Apollo? M-ai fi transformat într-o tufă care miroase a pipi de pisică? Serios? Nu crezi că e nițel depășit? Nu sunt...

Apollo s-a mișcat mai repede decât îl credeam capabil.

Acum se afla în fața mea, iar în clipa următoare îmi înconjurase gâtul cu brațul și mă lipise cu spatele de un perete. Praful a umplut aerul când s-a aplecat.

— Îmi pui răbdarea la încercare, a mârâit el, cu degetele înfipite în traheea mea.

— Asta e fața mea de mă doare în fund, dacă te interesează.

— Ai face bine să înveți repede cu cine stai de vorbă, Seth!

Cu o mână în jurul încheieturii lui, mi-am dezvelit dinții.

— Iar tu ai face bine să înveți repede cu cine te pui.

Lovindu-i mâna cu mâna mea liberă, i-am întrerupt strânsoarea și l-am împins în spate.

Apollo s-a oprit, șocat de-a dreptul. Privirea lui a întâlnit-o pe a mea, cât mă desprindeam de perete.

— Există un singur motiv pentru care nu teucid, am spus și am pornit spre el. Dar asta nu înseamnă că nu îți pot face viața să atârne de un fir de ață.

Un mușchi îi pulsa în maxilar. Au trecut câteva momente.

— Ai măcar o vagă idee ce ai început? Ce lanț de evenimente ai pornit?

Am deschis gura, dar nu aveam un răspuns.

— Îți amintești ce ți-a spus Ewan?

S-a îndreptat de spate, când a pomenit nimfa. Apollo a clătinat din cap, apoi a continuat:

— Ai face bine să fii pregătit.

— Pregătit pentru ce?

— Vor fi consecințe, a spus Apollo. Vor fi consecințe pentru ce ai făcut în seara asta.

— Nu sunt întotdeauna?

— Nu așa, Seth! a spus, făcând un pas în spate. Nu așa!

Josie

Am știut ce se întâmplase în clipa în care m-am trezit. Mi-am dat seama că patul era gol, iar lumea se cutremura. Un soi de intuiție mi-a spus care era cauza.

Aveam să-l omor pe Seth.

OK, poate nu să îl omor, dar sigur să îl lovesc.

Aruncând cât colo păturile, am sărit în picioare și mi-am luat hainele de pe jos, îmbrăcându-mă în grabă, în caz că Academia Legământului îmi venea pe cap. Am ieșit repede din dormitor. Deschizând ușa, m-am oprit brusc, față în față cu un semizeu cu ochi argintii.

— Unde este? am întrebat.

Inima îmi bubuia dureros în piept.

Aiden s-a uitat la lumina de deasupra, care pâlpâia.

— Știi unde s-a dus.

Am înjurat încet, când s-a deschis o ușă pe hol, iar Alex s-a împlicat afară, clipind repede. Un tremur a scuturat holul.

— Pe toți zeii, nu este un cutremur obișnuit, nu?

Aiden a oftat.

— Sunt gata să pariez că nu.

— L-ai lăsat să plece?

— Nu prea am avut de ales, a răspuns Aiden, sec. Cred că ai uitat povestea cu Seth, zeul.

Alex l-a privit, încruntată.

— Tricoul tău e invers.

Bineînțeles că era.

Au început să se deschidă ușile de pe hol. I-am văzut pe Deacon și pe Luke. Am inspirat adânc, făcând un pas în spate. Pâlpâirea luminii s-a oprit.

— De când a plecat?

— Deja îți este dor de mine?

Icnind, m-am răsucit repede pe călcâie. Seth se afla în fața ușii. Nu am stat pe gânduri. L-am lovit în abdomen cât am putut de tare.

Seth a izbucnit într-un hohot de râs, îndoindu-se de mijloc.

— *Pe toți zeii!*

— Ce-ai făcut? am întrebat, apoi l-am văzut mai bine.

Avea o vânătaie pe obraz. Buza îi părea crăpată, iar tricoul îi fumegea la tiv.

— Ce-ai pățit?

— Nu te îngrijora, fața mea perfectă se va vindeca, a spus el, rânjind într-un fel care părea dureros.

— Seth...

Am clătinat din cap.

Rânjetul i s-a topit de pe față.

— Trebuia, Josie.

— Dar nu ai făcut-o, am șoptit.

Însă... pe cine păcăleam? Chiar crezusem, chiar și pentru o secundă, că Seth nu avea să îl găsească pe Hyperion? Nu, desigur că nu crezusem asta. Am închis ochii.

— Hyperion a murit?

— Da! La fel și câțiva daimoni care s-au cățarat printr-o gaură în pământ.

Câteva secunde mai târziu, i-am simțit mâinile pe obraji. Conștientă că nu eram singuri, m-am încordat când s-a aplecat să-și sprijine fruntea de a mea.

— Știu că ești supărată și poate chiar dezamăgită. Îmi pare foarte rău! Dar nu puteam să-l las să trăiască. Nu acum! În niciun caz!

M-am înfiorat, sfâșiată între ușurarea că Hyperion murise și oripilată de repercusiuni. Ce avea să se întâmple? Hyperion

era o figură importantă. Apoi, mi-am amintit. Capul meu s-a ridicat brusc și am deschis ochii.

— Mitchell? Ai...

Seth a clătinat din cap.

— Îmi pare rău! Nu... nu a supraviețuit.

— Nu! am șoptit, refuzând să cred așa ceva. Trăia. Trebuia să trăiască.

Ochii lui de bronz i-au căutat pe ai mei.

— *Psychi mou*, murise deja de ceva vreme.

Ochii mi s-au umplut de lacrimi. Nu știu de ce mă afecta atât de tare, dar mă afecta, pentru că era important să îl salvăm pe Mitchell. Nu meritase tot ce pățise. Și să moară așa? Era atât de aiurea!

Seth a spus ceva și în secunda următoare ne întorseserăm în cameră, pe pat. Mă ținea strâns în brațe.

— Îmi pare rău! a spus el. Nu este vina ta, Josie. Nu ai fi putut schimba nimic.

Nu eram atât de sigură de asta. Poate dacă mi-aș fi amintit mai repede ce scria pe camion...

— Te rog!

Mi-a ridicat bărbia până ni s-au întâlnit privirile.

— Nu este vina ta. Hyperion i-a făcut asta. Titanii au fost implicați. Nu este vina ta.

Să repet acele cuvinte iar și iar, în minte, nu schimba cum mă simțeam. Dincolo de tristețea veștii că Mitchell murise, cum naiba mai puteam îngropa titanii? Seth nu putea să o țină așa la nesfârșit. Doar zeii puteau ști ce se petrecea acum în lume, chiar dacă părea să se fi oprit cutremurul la noi.

— Și acum, ce?

— Știi că nu va fi ușor. Nu știu tot ce se va întâmpla, dar știu un lucru.

— Care?

— Nu te vei mai teme nici de Hyperion, nici de vreun alt titan. Copilul nostru nu va trebui să își facă griji că lucrurile nu vor fi OK. Pentru că noi vom termina asta și vom face să fie bine pentru copil.

Împreună?

Buzele lui Seth mi-au atins obrazul. S-a oprit să mă sărute și a spus:

— Împreună!

Am închis ochii și m-am apropiat de el. Nu voiam să mă gândesc la cum aveam să oprim totul. Voiam doar să mă concentrez la noi, la ce simțiserăm amândoi mai devreme, pentru că fusese cald și minunat.

Poate că asta mă făcea o persoană groaznică. Fuseseră atâtea morți și știam că aveau să mai fie. Nu știam ce avea să se întâmple în ora următoare. Lumea putea să se prăbușească peste noi și peste toți cei la care țineam. Dar luptam. Luptam pentru noi, pentru copilul nostru, pentru prietenii noștri. Măine aveam să îl lovesc iar pe Seth, furioasă că îl urmărise pe Hyperion. Dar tot îl iubeam, așa că trebuia să trecem și peste asta.

Acum. Atât aveam: *acum*.

Buzele lui Seth le-au găsit pe ale mele, iar sărutul mi-a pătruns în suflet. Felul în care mă săruta avea mereu ceva special. De parcă era prima și ultima dată. Fără grabă. Dacă nu mi-ar fi spus că mă iubea, sărutul acela mi-o spunea acum.

Dar el *rostise* cuvintele.

L-am cuprins mai tare în brațe și mi-am sprijinit obrazul la pieptul lui. Mâna lui îmi mângâia spatele, urmându-mi șira spinării, iar ochii mei au început să se închidă încetîșor când mi-am dat seama.

Apoi mi-am amintit.

Încordarea mi-a cuprins pieptul. Avusesem tot felul de viziuni de când îmi descătușase Apollo abilitățile. Majoritatea serviseră ca un soi de avertisment pentru ce urma.

— Josie?

Privirea mea s-a ațintit din nou asupra lui Seth, în timp ce o senzație înghețată de neîncredere îmi invadea venele. Mi-am dat seama că nu îl văzusem doar pe Caleb în vis. Auzisem mai mult decât avertismentul lui Atlas că avea să vină după noi și că unul dintre noi va muri. Mai văzusem ceva, nu doar o dată, și știam că nu fusese vis.

Îmi văzusem propria moarte.

La fel cum venise Atlas și îl ucisese pe Solos și cum îl văzusem pe Caleb în fața mea, când nu apucasem să îl cunosc înainte să moară, știam că și profeția cealaltă se va întâmpla.

Așa cum promisese Seth, fără să aibă idee, aveam să înfruntăm moartea împreună.

MULȚUMIRI

Aș dori să îi mulțumesc agentului meu, Kevan Lyon, și agentului pentru drepturi externe, Taryn Fagerness, pentru că fac mereu tot posibilul pentru a-mi aduce cărțile în mâinile cât mai multor cititori. Mulțumesc echipei mele editoriale de modă veche, care a dat formă *Luptei*, și Christinei Borgford, de la Type A Formatting, care și-a făcut vrăjile în ceea ce privește punerea în pagină. Aș vrea să îi mulțumesc și lui Drew Leighty, pentru că este un Seth fantastic, și lui Brooke DiTullio, pentru versiunea de pe copertă a lui Josie. Multe mulțumiri către Okay Creations, pentru copertă, și către E.J. Photography, pentru cele mai fantastice fotografii.

Nimic din toate astea nu ar fi posibil fără susținerea sau prietenia acestor oameni: Stacey Morgan, Stephanie Brown, Hannah McBride, Sarah J. Maas, Andrea Joan, Laura Kaye, Jillian Stein, Liz Berry, Jay Crownover, Kathleen Tucker, Cora Carmack, Jen Frederick și a multor alora. Firește, le mulțumesc familiei mele, lui Loki... și lui Diesel. Nu știu sigur de ce le mulțumesc câinilor, dar nu mă întrebați.

În sfârșit, vă mulțumesc vouă, cititorii mei. Mulți dintre voi ați fost alături de această serie încă de la început. Unii ați început doar cu călătoria lui Seth. Fără voi, nu ar avea rost toate astea. Tuturor cititorilor și celor care scriu recenzii: mulțumesc!

Pentru comenzi și informații, contactați:

GRUPUL EDITORIAL CORINT

Departamentul de Vânzări

Str. Mihai Eminescu nr. 54A, sector 1, București, cod poștal 010517

Tel./Fax: 021.319.47.97; 021.319.48.20

Depozit

Str. Gării nr. 11, Mogoșoaia, jud. Ilfov

Tel.: 0758.053.416

E-mail: vanzari@edituracorint.ro

Magazin virtual: www.edituracorint.ro

Format: 16/54x84;

Coli tipo: 24

Tiparul executat la:

